НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1947

Печатница „Житно Зърно“ — Изгрев, София XIII.

Новото човечество

Темата на моята беседа ще бъде: „Новото човечество.“

Аз ще разгледам този въпрос от едно ново становище.

Новото в света, това е изгряващото слънце, а старото — слънцето, което залязва. Това е закон в природата. Този закон не го твърдя само аз, но и всяка майка и всеки баща. Когато младата мома и младият момък се задомят, първото дете, което се ражда в дома им, е изгряващото слънце, надеждата на тяхното бъдеще. Ако мислим, че новото носи някаква пакост, че разстройва обществото и цялото човечество, това е едно криво схващане за ония велики принципи, които действуват в живата природа. Тогава, ако имаме такива схващания, защо ни са ония деца, които носят беди на родителите си? Колко дни, колко нощи майките са прекарвали без почивка и без сън за това ново дете, което не знае още да говори, за тази нова идея! Тази нова идея е най-напред още неопределена, но майката има способността да схваща, да се вслушва и разбира езика на това ново същество, на това малко дете. По същия начин в едно общество, в един народ има хора с чутки души, в които съзнанието е развито, сърцето повдигнато на една по-висока степен, и те схващат тази нова идея, на която са деца, на която са носители. А съвременните хора, които не разбират носителите на тази нова идея, казват: „Тия хора са анархисти, комунисти, еретици, сектанти и т. н.“ Но това са имена без смисъл. Ако ние разсъждаваме така, питам

тогава: каква е разликата между един комунист, който живее със своите разбирания, и друг, който живее със своите стари разбирания, и трети, който живее със своите нови разбирания? Разликата седи в това, че този, който живее с новите идеи, усеща, че в него има подем, енергия, живот — растене, а другият, който живее със старите идеи, се усеща стар, силите го напущат, той изнемощява, страхува се от бъдещето, мисли за старините си и затова иска да разбогатява, осигурява се в разни банки, в разни дружества. Аз казвам: това са стари хора, които мислят за осигуровки. Най-добрата осигуровка, това е смъртта, това са гробищата на човечеството. Но гробищата не носят някоя нова идея на човечеството, а създават само нещастия и страдания на света! Там, в гробищата, са заровени и царе, и свещеници, и проповедници, и музиканти, и поети — все за своите грехове. Ако ме попитате, защо умират хората, ще ви отговоря: хората умират от своите стари идеи. Тогава как ще възкръсне човечеството? Казвам: станете млади, станете носители на новото Божествено учение, на което емблемата е братството. Братството, но в какво седи то? — Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертвува живота си, имота си и честта си — всичко за тебе. Когато един велик народ схване идеите на това братство, той трябва да е готов да жертвува всичко за тези идеи. Не жертвува ли, там няма никакво братство, никакво равенство. Когато някой проповядва великата идея, че има Господ, а не жертвува своя живот, имот и чест за Него, той не е разбрал великото учение на живота. Това е братство и равенство, туй е проповядвал Христос.

Нека се върнем назад, да приложим Христовото учение, защото в него е избавлението на света. Какво е учил, какво е проповядвал Христос? — Той е учил тази велика идея на новото човечество. Кои са отличителните качества на човека от новото човечество?

Еврейските пророци още от преди 2,000 години, като далновидни, са казвали, че Господ ще създаде нови сърца, направени от плът, и в тях ще се засели Духът Му, и ще Го познаят от малък до голям. Затова няма да се говори, има ли или няма Господ. Всеки ще стои под смоковницата си, без да се страхува. Между всички ще настане мир и любов, ще обърнат оръжията си в сечива и рала и няма да се бият: войните ще бъдат изключени.

Христос е поставил двата принципа, т. е. новото и старото човечество в следното съотношение: разумният човек, който е разбрал смисъла на живота, е съградил къщата си върху канара. Дошли реки и ветрове, но не могли да я съборят. Под „канара" се разбират здравите принципи на живата природа. А неразумният човек, който не е разбрал смисъла на живота, е построил къщата си на пясък, но дошли реки, бури, ветрове и я съборили. Реките, бурите са ония хора, които живеят без принципи. Те предизвикват пертурбациите в обществения живот; те са, които събарят къщата, построена на песъчлива основа. Следователно, тези две култури — стара и нова — лежат върху два принципа. Съвременното старо човечество служи още на своя егоизъм и в този смисъл не може да има братство. А новото човечество служи на алтруизма. Егоизмът е определен да стане слуга на човечеството.

И тъй, новите идеи не обхващат само благото на отделния човек или на обществото, но и благото на всички разумни същества. Под „разумни" същества аз разбирам изобщо всички същества, защото няма същество, което да не е разумно. Ако вие сте глух и някой ви казва нещо, а вие не го чувате, чудите се, защо не разбирате този човек, къде е погрешката? Грешката не е в оня, който говори, а в този, на когото ухото не е чутко, за да схване това, което се говори. Дойде някой сляп, и като такъв

не може да схване света, но светът не е тъмен, а чувствата на този човек са неразвити.

Следователно, сегашното общество се нуждае от развиване на тия чувства. И това общество сега се развива по един велик закон. И природата днес не е такава, каквато е била преди милиони години. На всеки 100 милиона години вътре в природата става един велик преврат. Ако ви запитам: от колко милиона години съществува нашата слънчева система, ще ми кажете, че някой от съвременните учени ѝ дават 100 милиона години, други — 200 милиона, трети — 500 милиона и т. н. Окултната наука казва, че от създаването на нашата слънчева система досега има 250 милиарда години. Това са данни, които не могат да се докажат, нито да се опровергаят. Това са само твърдения. Нещата може да се доказват само при известни условия, като приемем известни аксиоми и максими; но изобщо, за да се разбере една истина, необходими са известни данни. А в света такива доказани истини са малко. Вземете, например, да докажете една близка идея до вас: има ли човек душа или не. Аз казвам, че половината от сегашната интелигенция отрича тази идея, а другата половина я поддържа, но и едните, и другите не могат да я докажат или отрекат. Когато запитаме някого, има ли душа, каква е нейната форма, ще отговори: „Има душа, но каква е формата ѝ — не знаем.“ Ние можем да доказваме само неща, които имат форма, съдържание и смисъл, а неща, които са без форма, без съдържание и смисъл, нито доказваме, нито отричаме.

Аз ви говоря за една идея, близка до вашите души. Това, за което ви говоря, е наследено у вас. Вие имате известни идеали, стремежи, копнежи, но те се изразяват по разни начини. И всеки от вас си има свои стремежи. Младият момък, например, си търси своята възлюбена. Старият човек ще каже: „Това са глупости, едно време и аз се занимавах с

тези работи, но сега мене не ми трябва мома.“ Но за младия момък не е така. Той по цели нощи не спи, рано става, ходи натук-натам, търси своята мома с черните очи. Майката се чуди, какво става със сина, бащата също. Синът казва: „Новата идея е, която ще донесе в мене новия живот, нея търся аз.“ Кой е на правата страна, младият или старият? Аз казвам — младият. Едно време лисицата минавала покрай една ябълка и високо на един клон видяла закачен един със хубаво сирене. Погледнала го, отминала и казала, че не струва нищо. — Защо? — Защото е далеч, не може да го стигне. Но ако беше долу, близо при нея, щеше да каже, че по-хубаво сирене от това няма.

За новото човечество има загатвания тук - таме в Новия Завет, в Откровението. Евангелист Иоан още преди 2,000 години е видял бременната жена с тази велика идея „новото човечество“, и той е определил числото на тези избраници, носители на тази идея, 144,000 души. Като съберете числата $1 + 4 + 4 = 9$. Числото 9 е резултат на една еволюция на хората, които имат всички положителни, благородни качества. Някои ще кажат, че тези 144,000 души са горе на небето. Не, тези хора са сега тук, на земята, те са дошли вече на земята и са се въплотили между образованите хора. Едни от тях са писатели, други поети, учени, и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. Те са врагове на онзи мрак, на ония окови, които сковават човечеството. И това брожение, този велик преврат, който иде сега, се дължи на тях, те ще обърнат тоя свят с главата надолу. Не считайте това за лош признак. Когато някой човек погълне много вода и се задави, у българите има обичай да го обръщат с главата надолу, за да повърне погълнатата вода. И съвременните културни хора са погълнали много нечиста вода, затова те трябва да се обърнат с главата надолу, за да изтече водата. След като изтече всичко нечисто, пак

ще ги обърнат с главата нагоре, и ще започне новият живот. Някои от вас може да кажат: „Какво ни интересува това ново човечество при сегашните страдания.“ Обаче, трябва да знаем, че страданията са една необходимост за развитието на човека. Ние едва сега, в тази епоха, сме започнали да страдаме и сме станали по-чувствителни. И наистина, съвременните хора страдат повече, но тези страдания са нещо благородно и те са, които ще организират обществото. Всяка бременна майка не изпитва ли известни страдания, известни преживявания? Тя страда, докато се сформирува детето в утробата ѝ, но когато роди, освобождава се от всякакви страдания.

Следователно, страданието показва, че сме бременни с една велика Божествена идея, и когато детето се роди и бъдем готови като майката да преживеем всички страдания, в нас ще престане скръбта и ще дойде радостта. Често ние сами си причиняваме страданията. Например, ще ви приведа един анекдот из българския живот. Някой си селянин обичал много яйца, и търсил случай често да си хапва, но не му се отдавало, защото жена му била голяма скъперница. Тя била едра, снажна, и когато мъжът ѝ се осмелявал без нейно знание да си похапне 1 — 2 яйца, тя го набивала добре. Един ден тя припаднала и умряла. Селянинът си казал: „Слава Богу, сега вече ще мога свободно да си похапвам яйца, няма кой да ме бие.“ Взел си 7 яйца и ги заровил в огнището. В това време дошли няколко селянки, комшийки, да споделят скръбта му. Той, като чул стъпки, стреснал се изведнъж, и като забравил, че жена му умряла, за да не бъде бит, извадил набързо яйцата, и ги турил в пазвата си. Селянките му казали: „Голям огън гори в къщата ти.“ — Да, голям огън е, но този, който гори в гърдите ми, в пазвата ми, е още по-голям, отговорил той. Сегашните хора казват: „Големи страдания имаме.“ Казвам: Опечените яйца в пазвата ви са причина за тези страдания. Извадете

яйцата от пазвите си, и страданията ви ще престанат. В съвременната наука това наричат idée fixe. Знаете ли, какво е idée fixe? Ще ви дам един пример за човек, който е страдал от idée fixe. Един господин поставял показалеца на дясната си ръка в кръга, който се образува от съединяването на палеца и показалеца на лявата ръка, и така в продължение на година-две се мъчил да го улови. Той страдал от неуспеха си, и затова се обърнал към един лекар, който веднага съобразил, как да го излекува. Лекарят пъхнал показалеца си в лявата ръка на пациента си, който веднага го сграбчил и се зарадвал, че успял да улови пръста си. С това той се излекувал и се освободил от мисълта, която толкова време го безпокоила. Така и съвременните хора, които имат idée fixe, искат да хванат пръста си, но не могат. Ами че пръстът е създаден за друга работа, а не да го хващате. Ако искате, може да го хващате по друг начин, а не така.

Сега на земята настава нова епоха, за която съвременният окултизъм казва, че от слънцето иде една нова вълна. Ако се изразя с нови термини, ще бъдат непонятни за вас, и моята беседа ще бъде съвсем отвлечена. Тази вълна, която сега иде, засяга човешките мозъци, и някои хора под нейно влияние стават ексцентрични. Ексцентричен човек е този, който много мълчи, или ако говори много, речта му е несвързана. Това са крайности, които съществуват между хората, но правилното развитие има своята норма. Някои казват, че речта всякога трябва да бъде логична. Според моите схващания, в света трябва да има три вида логики: едната наричам чисто материалистична логика, втората — логика на съзнателния живот, а третата — Божествена логика. В Божествената логика не се допуща абсолютно никаква лъжа, и следователно, за да може човек да работи с първите две логики, трябва да има благородна и

възвишена душа, т. е. да е готов да се жертвува за своите братя, а не да живее само за себе си.

Друго нещо, което трябва да се определи, то е да се докаже, де е истината. За да се провери истината, изисква се време и опит. Всички съвременни учени хора, които ни представят различни теории, изследвания в медицината, техниката, физиката, химията или в друга някоя област, се нуждаят от време, за да се приложат теориите им на опит. Една теория може да е много правилна в своите математически изчисления, но ако се приложи и не даде резултат, тя е неприемлива. Така например, един англичанин в продължение на 25 години се занимавал с един въпрос, проучвал устройството на една летателна машина; за тази цел, той направил точно всичките изследвания, и като бил уверен в изчисленията си, дал едно обявление във вестниците. Едно нещо, обаче, пропуснал — не проверил всичко това на опит. Когато пристъпили към опити с тази машина за хвърчене, според представените от него данни и изчисления, тя не действувала: колелото се движело, но машината не хвръкнала. Освиркали изследователя и с това се завършила неговата работа. Обаче, новите хора, които дойдоха след него, започнаха да изучават живата природа, да изучават устройството в организма на птиците, на техните криле, опашките им, хората усвоиха методите на хвъркането и въз основа на тях построиха хвърчащата машина. Колко голяма беше радостта на съвременното човечество, когато се откри начина, как да се хвърчи из въздуха! Но тези хвърчащи машини — балони, аероплани и цепелини — не се използуваха за благото на човечеството, а видяхте, какво направиха с тях през последните войни и колко опасни са тези машини.

Днес хората ми казват: „Разкрийте ни една от великите тайни.“ Казвам: Една от великите тайни е да се научи човек да се излекува, когато е болен, като хвръкне. Когато хората са неврастеници, могат

да се излекуват по тоя начин. Някоя жена е болна. Нека се опита за половин час да похвърчи из въздуха и ще се върне здрава. Утре се разболее мъжът ѝ. Нека го постави и него в балона да го пуснат из въздуха, да похвърчи и той ще се върне здрав. Оздравяването по този начин е лесно, защото въздухът в по-висшите сфери е по-чист. Тук, дето живеем ние, се намираме във въздушна среда, в която има много въглена киселина. И ако сме нервни днес, то се дължи на голямото количестно въглена киселина във въздуха, която вдишваме и издишваме, и която почти отравя организма ни. Знаете ли, какво бихте почувствували, като влезете в някой град?

Ако във вас беше развито шестото чувство, или тъй нареченото психометрично чувство, с което са надарени някои хора, и погледнехте в някой град, вие бихте се отвратили от атмосферата на този град и не бихте желали повече да живеете там от смрад! Нашите градове и къщи са за такова човечесто, като сегашното, с такова обоняние. Затова животът става все по-непоносим. А тези новите, Божествените идеи, които сега идат, носят новия живот в света. Смъртта, която съществува, нещастията, страданията, полудяванията се дължат на съвсем други психични причини, а не на тия, на които ги приписват.

Сегашният живот трябва да се измени в своите форми и съвременният строй трябва да се промени. И прави са хората на новите идеи, които изискват тази промяна. Тая промяна в природата може да стане последователно, но тя ще стане и в живота или последователно, или моментално. По тоя случай турците казват така: „Аллахън зору да вар“, т. е. когато някому главата е дебела, и Господ му каже един или два пъти, какво трябва да прави, а той не взима от дума, за него се налага закона на необходимостта.

И тъй, основната идея на новото учение е братството. Братството трябва да се приложи вътре в

домовете. Майките и бащите трябва да разбират този основен закон на братството, за да могат да създават новите условия за отглеждане и възпитание на децата. Някой младеж е буен, върши пакости. Как постъпват с него според старото възпитание? Изтезават го, затварят го. Но в затвора той изгубва здравето си и държавата го храни. Тоя младеж може да стане отличен гражданин. В него има изблик от енергия, която трябва умело да се впрегне в работа. Казвате за него: „Да, но той е един грешник, престъпник." Обществото е създало такива условия, с които той не може да се бори.

И така, ние вместо да изучаваме живия Господ, живата природа и да постъпваме съобразно с нея, противодействуваме си, като мислим, че в света има много закони. Не, в живата природа има един закон, който тя прилага към всички, и към богатия, и към бедния. Сиромахът казва: „Ами този богатият човек има да яде, да пие, охолно живее, а за мене няма нищо." Ти не знаеш, че страданията на този богат човек са задържани за след 40—50 години. Природата не взима ли еднакво мазнините и на богатия, и на сиромаха? Какво иска да каже природата с това, като обира мазнините на хората? Тя иска да им каже: „Вие не сте научили закона на братството." И като прочетете първата глава на Битието, ще видите, че Господ казва на Адама и Ева: „Вие ще ядете от всички плодове, но само от един няма да ядете, и в който ден ядете от този забранен плод, ще умрете." Забраненият плод, това е съвременният егоизъм. Един човек, който иска да работят за него, а той да живее на гърба на другите, един човек, който иска да се храни за сметка на вдовиците и бедните сирачета, един човек, който иска да се бори с толкова народи, той яде от забранения плод. Ето защо, всички трябва да бъдем последователни в това велико учение. Де е учил Христос да има войни, да се бием или да се молим за война, да помага Бог на едната или на

другата от воюващите страни? Преди 1000—2000 години това нещо имаше смисъл, но сега вече е отживяло времето си. Де е тази правоверност, за която се парадира, де е истинското християнство? Аз говоря на тези, които се именуват истински християни. Те трябва да постъпват според Христовия закон, а ония, които не са християни, трябва да постъпват според своите разбирания и закони. Някой казва: „Аз не съм християнин.“ — Какви са твоите закони и разбирания, с които живееш? — Аз съм свободомислящ. — Постъпвай според своята свободна мисъл. Ние трябва да дадем право на всеки човек, защото в него има нещо добро, нещо благородно в душата му. Дайте условия на всеки човек и той може да се повдигне. Живее ли при неблагоприятни условия, той пада.

Аз и друг път съм привеждал примера за един италиански художник и сега пак ще го приведа. Един знаменит италиански художник искал да нарисува образа на Христа, и затова, като обикалял града, вглеждал се в хората, за да намери някое подходящо лице за целта. И наистина, намира един младеж, около 20 годишен и нарисувал по него образа на Христа. Работата излязла сполучлива. След десетина години същият художник решава да нарисува образа на Юда и търси подходящо лице. Намира един млад човек и му предлага да му позира. Този млад човек казва: „Господине, аз ви се чудя, преди десетина години аз ви позирах за Христа, а днес ме викате да ви позирам, за да нарисувате Юда!„ В десетина години само, в порочния живот така се изменило лицето на този младеж, че замязал по външния си вид на Юда.

Мислите ли, че ако една мома върви по лошия път и попадне в един публичен дом, лицето ѝ не ще има отпечатък на този живот? Такава една блудница ми разказваше един ден, че докато разполагала с пари, мъжът ѝ я държал, но след като ѝ изял па-

рите, оставил я на произвола на съдбата, и тя взела кривия път. Тя казва: „Искам да отида на църква, но и там не ме приемат.“ В тази жена има копнеж да живее чист живот, и като се изменят условията, тя ще се повдигне. А за онези свободни жени, които искат да служат на своите чувства, хората казват: „И такива жени трябват за света.“ Казвам: Не, тия наши сестри трябва да ги извадим от блудните домове, не трябва да се изнасилват, а да ги поставим на правия път и да им покажем, как да живеят. Сега идат носителите на новите идеи, на алтруистичните чувства, идеите на Божественото учение, и те са хората, които ще се застъпят за всички онеправдани и паднали. Тези хора не са случайни, те имат признаци на лицата си, в очите си, на ръцете си. Вие ще ги познаете. Ето какви са техните признаци: Ако човекът, носител на новото учение, е лекар, като дойде в дома ти, ще ти донесе всички лекарства, и няма да ти вземе нито пет пари, а ще каже: „Аз служа даром.“ Ако е свещеник, като го извикаш да кръщава, да опява умрели, няма да иска никакви пари, а ще каже: „Аз служа на новото учение.“ Ако е търговец, като човек на новото учение, ще търгува честно; ако е учител, ще работи даром. Вие ще ми възразите: „Ако всички работят даром, светът ще се разсипе.“ Да, сегашният свят ще се промени, но ще дойдат нови разбирания. Някои ще запитат: „Как е възможно да се работи даром, как ще се живее без пари?“ Аз питам: Колко хиляди лева плащат на майката и на бащата, за да отгледат, отхранят и възпитат 4—5 деца? Има ли някакъв закон, чрез който майката и бащата да се задължават да стават 5—6 пъти през нощта, за да наглеждат малките си деца? Няма никакъв закон, никаква конституция, а при това тази работа върви много по-добре, по-естествено, отколкото всички други работи, които се подчиняват на установени от държавата закони.

Следователно, майката и бащата ни дават първия закон, на който трябва да се подчиняваме. Казвам: Ако живеете тъй, както живеят в една къща родителите и децата, ако живеете тъй, както живеят помежду си братята и сестрите, вие сте на правия път. От гледището на новото човечество, нас не ни очаква някаква голяма катастрофа. Действително, в света иде една голяма катастрофа, но тя е за всички ония здания, които нямат солидни основи, за всички онези гнили дървета, които нямат здрави корени. Иде една велика идея, която ще ги събори, но това е един закон, едно проветряване, което ще изчисти всичко гнило, а ще остане само здравото в света.

Като ви дойде някое страдание, не питайте, коя е причината за това нещо. Аз казвам: Слънцето е причина за всички нещастия на земята, за нашите страдания и за нашите радости; то ражда наводненията, епидемиите и всички болести в света, то предизвиква земетресенията, изобщо то е причина за всичко, което става в цялата природа. Но слънцето казва: „Ако ти си умен, ще можеш да използуваш разумно моята енергия, аз ще ти принеса всичката благодат, а ако не си умен, ще ти причиня най-големи страдания.“ Слънцето може да измени своята енергия, но то все ще си грее и земята все ще се върти. И ще ви кажа следното: Във висшата механика на окултната наука има едно твърдение, според което при движението на едно колело, на всеки 100 милиона обращения има едно изключение. Такова едно колело е и нашата земя. И тя като обиколи 100 милиона пъти около слънцето, и в нейното движение ще има едно изключение, което ще се изрази или в низходяща степен, катастрофално, или във възходяща степен, благотворно. Такива изключения са ставали много често, такова изключение иде и сега. Нашата земя е направила толкова обращения и е много близо до изключението. Кога ще дойде това изключение, няма да кажа датата. Сега може да

не вярвате, а като дойде този ден, ще го проверите.

Може да приложим този окултен закон и по отношение на слънцето. Когато то направи 100 милиона обращения, ще дойде едно изключение. Съвременните учени казват, че слънцето, за да направи едно обръщане, нужни му са 20 милиона години. Знаете ли, какво ще стане в света, когато слънцето направи едно такова изключение? Ако това изключение попадне в нисходяща степен, цялата слънчева система ще угасне, нашето слънце ще потъмнее, а с това и всякакъв живот ще престане; ако това изключение попадне във възходяща степен, слънчевата енергия ще се увеличи 10 пъти, и тогава да му мислят хората, които са на земята.

Тъй че, сега има едно приблизително съвпадение — и слънцето, и земята са направили своите 100 милиона обращения и сега идват две изключения. Това е едно твърдение, което мога да докажа математически, с факти и данни, но не на това общество. Иска време, за да ви докажа формулите и фактите, с които окултната наука си служи. С това не искам да вселявам страх, но казвам, че има изключения, и всеки човек трябва да бъде готов на поста си да ги посрещне. И Христос казва: „Блажен онзи раб, който стои будно на поста си, за да не би като дойде господарят му, да го намери заспал.“ Ако вие мислите, че като ядете и пиете, животът ще си върви тихо, спокойно, лъжете се.

Съвременните учени твърдят, че човекът не е живял повече от 8000 години, но окултната наука и там се различава. Тя доказва, че човек е живял много повече, отколкото съвременните учени твърдят. Че човек е живял от преди 8000 години, за това гововорят черепите, които са останали от ония времена, но че е живял много по-отдавна, такива данни не могат да се изнесат. И да се изнесат такива факти, връзката между тях е толкова деликатна, че може да се каже, че няма връзка. И когато в една от

своите беседи казах, че палецът определя развитието на човешката воля, някои казват, че това е нелогично. Но в действителност палецът е резултат на човешката воля. И в старо време, когато са искали да накажат някой твърдоглав човек, да прекрати своите престъпления, отсичали са двата му палеца. Тогава питам: Защо палецът у някои хора е по-дълг, а у други по-къс, защо у някои е по-правилно сформиран, а у други не? Всичко това означава нещо, то говори за развитието на волята и разсъдъка у човека.

Погледне ли човек на палеца, ще разбере как върви развитието на една душа. Върви ли правилно развитието ѝ, палецът е правилен, няма изкривяване; има ли изкривяване, има и деформиране в този организъм. Ако твоят нос, очи и уста се изкривяват, това означава нещо. Лекарят ще каже: „Тук има една ненормалност, един апоплектичен удар.“ А аз казвам: Тук има едно разногласие между органите на тялото, между съединението на силите, между мислите и чувствата, които действуват в човека. Ако тази нова наука я развивам само теоретически, без нейното практическо приложение, тя няма никакъв смисъл. Всяка реалност трябва да има известна форма. Аз говоря за реалностите, които са определени величини, тъй както един математик борави с формулите, един химик с молекулите и атомите, един физик със силите — като с неща определени, а не отвлечени.

Сега ние казваме, че човек има душа. Определена единица ли е душата, на кое място живее тя, дали в мозъка, в сърцето, в белите дробове или в стомаха, де се намира изобщо? Съвременната наука не може да каже нищо за душата.

Сега да се върна към своята мисъл. Новото човечество най-напред трябва да започне с анатомията на човека, затова искам всички да се заинтересувате от анатомията. Като започнете да строите

къщи, най-напред нареждате греди, приготвяте скелята на къщата и после строите. Скелята, това е анатомията. Някои казват: „Не ни трябва анатомия.“ Не, без нея не можете. Няма дете, няма баща, няма майка, които да не изучават анатомията. Когато кроите дреха, пак започвате с анатомията. Терковете — това е един анатомичен знак, и според тях кроите. Следователно, съвременните хора изучават анатомически живота, все режат. Какво нещо е рязането? В новото човечество няма да изучавате само анатомията, но и физиологията. Как изучавате физиологията, когато строите къщата си? — Поставяте ѝ прозорци, комини, за да става по-голямо течение в нея, да влиза въздух. А с какво се занимава физиологията? — С функциите на отделните органи, с функцията на сърцето — с кръвообращението. За да има благоприятни условия в живота ни, във всеки дом има нужда от физиология. Вие, които сега строите вашите къщи, имате ли големи прозорци? Аз ви препоръчвам само това: направете на къщите си по-големи прозорци, по-големи врати, отворете по-големи комини. Аз харесвам големите комини и съм против тези печки, които сега употребяват хората. Казвате: „Едно време дядо ми, баба ми бяха много здрави.“ — Да, но дядо ти имаше големи комини в къщата си, проветряването ставаше добре, а ти вървиш по низходяща степен, живееш във въглената киселина и разбира се, че няма да бъдеш здрав. Големи вентилации трябват. А какво правят българите? — Запушат прозорците с книги да не влиза въздух, да не се простудят. По-добре простудяване, отколкото да се диша въглена киселина.

Тия хора от новото човечество живеят, те ще се наплодят, за да разнасят навсякъде новите идеи. Всички вие можете да станете членове на това ново човечество. Кой от вас не обича братството и равенството? Кой баща не иска синът му да бъде учен, да не остане невежа? Новото човечество изисква всеки

човек да отговаря на следното: да бъде честен, т. е. да подчини своя егоизъм, справедлив, умен и добър. Не наглед само да отговаря на тези четири качества, но в абсолютния смисъл, да бъде тъй честен, че никога да не пожертвува чуждите интереси за своето добро, а всякога своите интереси за доброто на ближните си. Ще кажете: „Ако приложим това, ще дойдат върху нас страдания, нещастия. Ами със сегашните идеи, де е щастието? Не се ли избиха 30 милиона души, не се ли напълниха толкова затвори? И днес хората измират, защото служат на тази стара култура, която казва, че човек за човека е вълк. А Христос казва: „Всички вие сте братя.“ Аз ли създавам това учение? Аз казвам: Ако не искате да изпълнявате Христовото учение, изпълнявайте Мойсеевото; ако не искате да изпълнявате и Мойсеевото, тогава изпълнявайте законите на вашата държава, но във всеки случай, постъпвайте като честен и справедлив човек, не изменяйте на думата си. А вие постъпвате ту според Мойсея, ту според Христа. Смесвате законите. Някои ме запитват: „Ти говориш ли винаги истината?“ — Да, аз съм мислил върху всяка дума, която казвам. Ако говоря честно, справедливо, говоря за своето добро, защото не искам да опозорявам своята чест, не искам да позоря своите братя, не искам да позоря името Божие, а искам един ден, като ви срещна, да зная, че съм бил всякога справедлив спрямо своята душа и ум, та и вие да вървите по тоя път. Само така, с това учение, ще може да се подобрят майките и бащите, а всяко друго учение носи страдания, страдания, страдания!

Това братство има своето приложение. В окултната наука има определени форми и закони. Законите на това Бяло Братство, на тези 144,000 светли души от 100 милиона години насам не са се изменили нито на $^1/_{100}$ милионна част. Ето защо казвам, че законите в природата са разумни и неизменни. Всяка мисъл след хиляди години може да произведе

резултат. Ако насадиш една лоша мисъл, тя може да ти причини смърт. Ако ви обясня живота с всекидневните му произшествия, аз мога да го разгледам от гледището на индусите, от гледището на окултистите, а може и от християнско гледище. Истината ще си остане една и съща. Например, срещне те някой човек и те убие. При този случай, ние, съвременните християни, казваме: „Тъй е писал Господ." Аз казвам: Господ никога не е казал, не е писал да убия някого, но това аз го направих, а Господ само го е допуснал. А индуският закон обяснява това така: Ти си го убил преди няколко прераждания и, следователно, днес, в този си живот, същият, когото си убил, те убива. И тъй, вие може да приемете едното или другото обяснение. Ще кажете: „Това е еретическо учение, може ли човек да се прераждa?" — Може и неможе. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Що се отнася до вярването или не, това са второстепенни работи. Душата е в сила да създаде всички свои форми: От нея зависи да дойде да живее на земята, колкото пъти пожелае. Ако тя пожелае да дойде на земята, Господ ще подпише. Онази душа, която иска да се прероди, прераждa се. Следователно, в това отношение са прави и индусите, и християните. Като казвам „душа", разбирам онази съзнателна Божествена душа, която може да дохожда тук, колкото пъти пожелае. Обаче, има друг закон в света, който обяснява нещата по друг начин, за да станат ясни и за да се образува един общ морал. Например, някой извърши едно престъпление, обрал е някого, и казва: „Кой ме видя в мрачината, че съм откраднал нещо?" Да, но като открадне, оглежда се, страхува се. Защо? Съвестта ще го гризе, ще го преследва. А що е съвест? Тези 144,000 души, членове на Бялото Братство, казват: „Господине, ние видяхме престъплението, което извърши, и според нашия закон, който никога не се изменя, ние те осъждаме, и ще понесеш последствията от своите дела.

Тогава този господин, за да облекчи съвестта си, уединява се някъде, прекарва 10—15 дни в пост, и след това отива при някой свещеник да му прочете нещо, да го успокои. Свещеникът трябва да постъпи според закона на новото човечество и да каже: „Братко, ти ще се изповядаш пред Бога. А тъй, да постиш 10—15 дни и с това да изкупиш своето престъпление, това не минава пред Бога.“

Аз ще ви кажа, как трябва да се изповядвате пред Бога. Например, запалил си къщата на своя ближен. Ще поправиш грешката си, като отидеш при пострадалия, ще му се извиниш, ще му купиш нова къща и нови мебели и ще му изплатиш дълговете. Ако не постъпиш така, никаква прошка няма. Господ казва: „Ако си обезчестил някоя жена, във второто ти прераждане ще я вземеш като своя жена или ще ти стане дете, ще я отгледаш и така ще си изплатиш греховете.„ А днешните момци си казват: „Какво от това, че съм обезчестил някоя мома?“

В Америка, един млад момък, син на богат търговец, обезчестява една мома, изоставя я след това, тя става блудница и след това умира. Момъкът свършва богословие и става знаменит проповедник. Всички го намирали за благочистив, добър човек. Оженва се, ражда му се син, който на 16-та си годишна възраст става голям вагабонтин. Хората се очудвали, че от такъв благочестив баща излязъл толкова лош син. Казвам: Този син е неговата блудна мисъл. Бащата ходи вечерно време да го търси, да го прибира в дома му, но едва след десетки години успява да го поправи. Така той изплатил дълга си. Този ваш син е вашата възлюбена, която вие изнасилихте. Господ ще каже на бащата: „Ето твоята възлюбена, изплати се към нея.“ Синът ти ще каже: „Сега признавам, че си благороден, защото знаеш да любиш, а по-раншната ти любов не беше, както трябва.“ Затова ние трябва да ценим майчината любов, която дава всичко.

Аз препоръчвам на съвременните моми и момци, като си дават дума помежду си, да устоят на нея, да са готови да умрат за тази си дума и да кажат: „Аз те обичам, за тебе жертвувам чест, живот и всичкото си богатство, но никога няма да се откажа от тебе.“ Това разбирам човек с характер! А какво става сега? Днес се оженват, утре се разлюбват, искат развод, дохождат до митрополията, тя да разреши въпроса. Казвам: Свещениците нямат право да развеждат никого, нямат право и да венчават. Ако дойде някой при мене да го венчавам, аз нямам право да сторя това, но ще питам само този момък: готов ли е да пожертвува имот, чест и живот за своята възлюбена? Ще питам и момата: готова ли е да жертвува имот, чест и живот за своя възлюбен? Ако и двамата ми отговорят, че са готови, само тогава мога да ги венчея, иначе не венчавам, и нямам право да венчавам. Така трябва да бъде, за да се оправи това общество и тоя народ.

И така, трябва да проникне Христос в света. Това е, което носи братсвото, което проповядва Христос. И тези светли братя слизат сега. Те ще употребят тези две изключения — изключението на слънцето и на земята; ще настане едно ново чудо, за което в Писанието се казва, че иде ново небе и нова земя — ново човечество. Аз казвам: На старото човечество ние туряме един кръст, Господ да го прости, и за в бъдеще ще живеем с законите на новата земя, на новото човечество. Това иска братството.

Аз не ви проповядвам за някакъв мъртав Господ, а за живия Господ. А ако питате: „Де е Господ,“ ще ви кажа: — Той не е в това небе, което виждате. Някои казват: „Докажи ни де е този Господ.“ Господ няма нужда от доказване. И мравката със своето нисше съзнание не разполага с органи, с които да разбере, че съществуват хора. Мравката, като я хванете с двата си пръста, или като се качи на гла-

вата на някой човек, казва: „На каква голяма могила се качих.“ Разглежда света от тази височина, и като се върне при другарките си, казва им: „Днес посетих една голяма планина“. Така и нас Господ ни хваща с двата си пръста, а ние питаме: „Има ли Господ.“ — Да, Той е тези два пръста и ни казва: „На моята глава не можеш да се качваш.“

Ако вие не виждате в лицето на вашите братя живия Господ, не разбирате това учение. Ако аз във вашето лице не виждам Бога, моето учение е лъжливо. Ако не ви обичам и не съм готов да се жертвувам за вас, проповядвам едно лъжливо учение. И вие трябва да се жертвувате. Братство трябва да има в тоя свят! Това учение трябва да възприемете. То се проповядва от всички добри хора, от всички майки и баци, от всички братя и сестри. Самопожертвуване трябва в този свят, доста лъжи! Някои казват: „Колко ще ми се заплати, за да служа?“ Никакво плащане вече не трябва. Аз говоря за тези, които се считат християни, за другите не говоря. Затова Христос казва: „Които не са християни нека излезат навън, за да се знае, кои са за и кои против.“

Хората от света казват за някои: „Ето тези са благочестиви християни“. В какво се състои тяхното благочестие? — Ходят редовно на църква. — Не, не, църквата, това сме ние, тези живи тела, това са църквите. Ако не можем да живеем един чист, почтен живот, какво ще стане с нашите църкви? Какво стана в Русия? Русия не послуша гласа на Толстоя, който бе глас на Бога живаго. И духовенството доведе болшевизма. Болшевизмът, това е камшикът на Бога в Христовата ръка. И днес Той ни пита: „Това ли създадохте в толкова години?“ Христос е, който действува в Русия, а не някакъв сатана. Когато един хирург вземе своя нож, за да направи една операция, той знае как да го употреби, за да изреже само болното месо и да помогне на здравото; който

хирург не е опитен, той не ще знае да направи операцията макар да минава пред света за съвършен в тази област. И българите трябва да благодарят на болшевиките. Но туй не влиза в моята тема.

А какво направиха американците? Те ни изпращаха ред години мисионери да проповядват Христовото учение, а във време на войната те продадоха на българите 10 милиона килограма брашно по два златни лева единият килограм. А днес колко струва златният лев? — Десет лева. — Значи, един килограм брашно струваше 20 лв. А мислят ли американците, че постъпиха съобразно с Христовото учение? Те изгубиха случая да дадат един добър пример. Не, това не е християнство! Тъй говори Христос, тъй говорят Светлите Братя!

Ако българите мислят да вървят по този път, по който са тръгнали, не ги очаква някакво добро. Тази култура няма да им помогне! В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да изнасилва друг народ; никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва да изнасилва друг човек, а всички трябва да живеят по този велик закон на любовта. Ако приемете това учение, всичко ще се измени и вие ще се благословите като народ. И този закон ще дойде. Ако ли не го приемете вие, други ще го приемат.

Ще приведа един пример. В старо време, в тъй наречения златен век, живели две царства: царството на еспертите и царството на мензите. Царят не еспертите имал син и според тогавашния обичай, повикал мъдреци, които да определят бъдещата съдба на сина му. Един от тези велики мъдреци направил своите изчисления и казал на царя: „Твоят син около 20 годишната си възраст ще премине една голяма криза, затова трябва да го изпратиш овчар в друго царство, за да се научи там на великите закони на живата природа“. Бащата бил верен на тези указания на мъдреца и казал на сина си: „Синко,

от сега нататък ти ще трябва с пот на лицето си да изкарваш прехраната си“, и го изпратил като овчар в царството на мензите. Момъкът прекарал тук цели десет години, изучавал законите на природата. На единадесетата година от своето пребиваване тук, един ден дохожда на разходка, възседнала на бял кон, дъщерята на царя на мензите. Тя била придружавана от свои телохранители, но увлечена от хубавите полски цветя и красива природа, тя слязла от коня и се отдалечила малко от тях. В това време нейде из камънаците, изкочила една кобра и ухапала царската дъщеря в десната ръка. Овчарят — царският син, като забелязъл това нещо, и като знаял законите, бързо се затичал при царската дъщеря, турил устата си на ръката ѝ и изсмукал отровата. Нейните телохранители, като забелязали отдалеч това нещо, помислили, че този момък оскърбява царската дъщеря, затова опънали своя лък, намазан с отрова, срещу него и го ранили в лявата ръка. Царската дъщеря, като забелязала това нещо, приближила се до него, бързо разкъсала ръкава на дрехата му, турила устата си на раната му и изсмукала отровата. Питам сега: Кой кого спасява? Момъкът спаси момата от отровата на змията, а момата го спаси от отровата на човешката стрела. Момъкът казал на момата: „Ти пострада от отрова на змия, а аз — от човешка отрова“.

И тъй, сега жените страдат от отровата на змията. Знаете ли, коя е тази змия? — Тя е техния краен егоизъм. И жените и мъжете трябва да се спасят от тази отрова. Жената трябва да изсмучи отровата на мъжкия егоизъм, а мъжът трябва да изсмучи отровата на женското изопачено сърце. Само така мъжете и жените могат да си подадат ръце, да познаят, че те живеят заедно и могат да се разбират. И всички съвременни християни трябва да си подадат ръка. Аз като дойдох в Търново, как ме посрещнахте? Не, приятели, аз идвам да ви из-

смуча отровата. Дали вие ще измучите моята, това е друг въпрос, това времето ще покаже. Ако измучите моята отрова, ще ви кажа: Вие сте мои братя. Това е проявлението на закона на любовта, който работи в света. Всеки, който измуква отровата на брата си, дават му една целувка, а който не стори това, той бива изпъждан навънка.

Младежи, във вас е бъдещето! Мъже и жени, живейте според закона на любовта! Не живейте по пътя на остарелите в греха, откажете се от многото любовници, които имате; един любовник и една любовница са достатъчни, една мома, но хубава, и един момък, но отличен — те са достатъчни; не ви трябват нито двама мъже, нито две жени. Тогава нека има вътрешна свобода във вас и да не се свързвате с робство. Така мислете и приложете този закон навсякъде, в обществения, в политическия и в религиозния живот, за да придобиете Христовото учение. Само така българският народ може да се повдигне. Само по тоя морал!

Като ходя сега по Търново, наблюдавам хората, срещам разни свещеници, съдии, учители, стражари, слуги и си казвам: Братя, тъй както живеете, не вървите по правия път, не е това Христовото учение, не е братство. Аз срещам много свещеници, проповедници, учители, стражари и други — благородни хора, но срещам и неблагородни между тях. Това не е упрек, но констатирам един факт и казвам, че трябва да се повдигнем до такава висота, до този чист морал, който ни се посочва от светлото Братство. Да не лъжем! Майките и бащите не трябва да лъжат. Каквото каже майката, бащата, свещеника, съдията трябва да го изпълнят, да умират на своята дума. Ако аз изпълня своето обещание, мога да се нарека човек; не го ли изпълня, в мене няма никаква човещина, никакво братство. Бъдещата наука е на страната на онези хора, които живеят по този начин. Аз виждам в младото поколение стремеж към нови

идеи. Като следя комунистите, не ги осъждам, виждам, че те, без да се препоръчват за християни, вършат хубави работи, правят големи жертви, а християните, които говорят за Христа, гледат, как да се осигурят. И тъй, комунистите са безверници без пари, а християните — вярващи с пари. Аз бих желал да срещна един човек, който да знае, че има Господ в света, да се срамува, когато излъже някого, да знае, че ще бъде осъден, когато обиди някого, и да бъде искрен да иска извинение. А сега, като извършим едно престъпление, казваме: Аз имам право. Да, всички „имаме право" да вършим престъпления, всички „имаме право" да лъжем, всички имаме право да вършим добрини, да говорим истината, всички имаме свобода, но трябва да знаем, че всеки ще отговаря. Ако крадеш, ще те крадят; ако съсипваш, ще те съсипват; ако обезчестяваш, ще те обезчестяват. Каквото правиш, такова ще намериш. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери", казва Христос. Законът е верен.

Сега аз ще ви пророкувам нещо. Няма да гадая. Какво е днес времето? — Хубаво, ясно и топло: слънцето грее отлично. Ясното време показва, че всичко ще се развие добре за в бъдеще, ще има голяма топлина, и в скоро време между българите ще има едно течение на добро, умовете на хората ще се изменят, ще се стоплят и ще започнат да мислят правилно. Тихото време показва, че българите ще дойдат до съзнание, няма да правят опити за нови войни, няма да направят грешката на 1912 и 1915 години; сега вече българите няма да воюват с оръжие, а с любовта, ще пазят строг неутралитет и ще кажат: „До сега служихме на централните сили, на съглашението, а сега искаме вече да опитаме тоя нов живот по Господа и да устроим живота си според Неговата воля." Само така ще дойде съзнанието у българите и ще се повдигнат те като народ. Тогава те ще се обърнат и към комунисти, и към со-

циалисти и ще кажат: „Братя, ние ви обичаме, ние виждаме във вашите стремежи хубави идеи, които ни са потребни, няма какво да делим, всичко на земята е наше, хайде заедно да работим.“ Ще ми възразят някои: „Добре, но те не вярват в Господа, не обичат хората.“ Как да не вярват? И те си имат Господ, щом обичат, имат Господ. Ако ме срещне някой и ме обере, осакати крака ми, а вярва в Бога, каква полза имам аз и другите хора от неговото вярване? Ако ме срещне някой и ми направи добро, а не вярва в Бога, той ще бъде по-полезен от първия, който остава само със своята теория. Този, който вярва и ме обере, ще го заплюя; този, който не вярва, и не ме обере, ще му дам две целувки, защото той не опозорява името Божие и изпълнява волята Му. Това е новото учение, което сегашното поколение трябва да има пред вид. Тази обществена проказа трябва да се изчисти от дъно.

Така трябва да проповядват всички свещеници, така трябва да проповядват всички българи. Ако така проповядват, моето благословение на тях, но ако не вярват и не проповядват така, сами ще се оплюят. Нека свещениците кажат: „Със името на Христа ще служим на Бога, без пари ще живеем. Но, ще ми възразят, че имат жени, деца. — Та жените не могат ли да живеят като вас? Попадията не може ли да живее като вас? — Може. Тя трябва първа да даде пример за безкористие, а тя гледа първа да се осигури. На владика и на поп защо му са пари? Как искат те да се осигурят? Христос не беше осигурен. На Христа колко плащаха за проповедите Му? В името на Христа ви говоря. Нали в името на Христа вие служите?

Така погледнете вие: тази работа е сериозна. Две изключения идат. Искам да ме разберете право. Аз нямам ни най-малко желание да обидя някого от вас. Вашите вярвания, вашите дълбоки убеждения, каквито и да са, те са за мене свещени, но ло-

шите ви постъпки, те са друго нещо, аз тях не мога да споделям. Аз не мога да търпя злото в света, не мога да гледам спокойно, когато един човек оскърбява друг. Мога да мълча, но в душата ми се повдига голяма скръб и си казвам: Тези хора са християни; кое е това заблуждение, което ги сковава, какъв е този психологически момент, когато те излизат извън себе си?

Но аз вярвам, че иде голяма топлина, която ще стопи ледовете. По планините ще се вдигнат големи изпарения, ще потекат чисти, бистри потоци. След това ще се яви буйна растителност, посадените семена и плодове на хилядите години от миналото ще изникнат, ще цъвнат и ще вържат, и народите на цялата бяла раса ще си подадат ръка. Ще дойде тази нова култура в света, на която никой не се е надявал, и която никой не е виждал. И всички ще бъдете граждани на тази нова култура, на това ново човечество!

И бих желал всички да бъдете гости на трапезата на това ново човечество. Вие всички сте поканени, но да не откажете, тъй както преди 2000 години Христос покани на угощение много хора, а те се отказаха под разни предлози: едни, че имат работа на нивата, други, че си купили 5 чифта волове, та трябва да ги опитат, а трети, че се оженили. Всички отговориха: „Имайте ни отречени от новата култура!“

Христос пак иде сега и пак кани цялата бяла раса да подеме това ново учение. Сега всички добри хора, които са пасли стада от пет века, ще ги вземем като Божествени, и ще ги използуваме за съграждането на това велико Божествено здание. Защото животът не се гради от един камък, и когато го съградим, само тогава ще дойде мъдростта и любовта, само тогава ще има музика, поезия, изкуство, само тогава ще има ред и порядък, само тогава ще има

разбиране между всички хора, само тогава ще си дадем една света целувка, в която ще почувствуваме радостта, която ангелите чувствуват.

*

Беседа от Учителя, държана на 19 август, 1920 г., Преображение, в салона на читалище „Надежда", в гр. Търново.

НОВИЯТ ЖИВОТ

БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ
1947

Новият живот

Най-важното в този свят, това е животът.

Моето учение не е на теория и диспут, то е основано на строг научен опит. Аз съм подложил всички, и най-малките подробности на това учение на опит, на строг опит. Ние сме готови да изправим всичките му погрешки. Всяко учение, което се прилага в материалния живот, не може да се приложи идеално, но има начини, има методи за това прилагане. Там, дето методите се укажат погрешни, ще ги изменим, но принципите си остават винаги едни и същи.

Сега ще определя, какво подразбирам под „нов живот“ и какво под „стар живот“.

Под нов живот разбирам съзнателния, разумния живот, дето законите се прилагат съзнателно, с еднаква справедливост спрямо всички, за да се добият отлични резултати, а под стар живот разбирам живот, дето прилагането на законите не е дало добри резултати. Питам ви: От 8000 години като живеем, сегашният живот какви резултати е дал? Цялата земя е покрита с гробища, цялата земя е покрита с разрушени градове, и всички народи днес боледуват. Туй е един факт. Защо е всичко това? Ние трябва да знаем дълбоките причини — защото сме се отклонили от естествения път на правилното разбиране. Следователно, новият живот не може да борави със старите методи, със старите похвати — новият живот има нови методи.

Може някои да ни възразят, че принципите са същите. Да, любовта на малкото дете се различава

от любовта на възрастния, от любовта на майката. Тя по същество, по качество е една и съща, но по израз, по интензивност не е една и съща. Малкото дете може да плаче за нищожни работи, когато възрастната жена може прекрасно да се усмихне на тях. Ние, съвременните хора, имаме малки куклички и мислим, че като се развалят те, светът ще пропадне. Онези, които са по-напреднали, се усмихват на това. Новият живот изисква нови форми. Този разумен живот трябва да се обуслови.

Аз направих следния опит: Изведох на Мусала сто и четири души от 18 до 70 годишна възраст, на височина 3000 м., без да се разболее някой. Имаше и една сестра на около 70 годишна възраст. Всички се върнаха здрави и на другия ден усещаха енергия и подем в своята мисъл. Като ви казвам това, как ви се вижда, 70 годишна жена може ли да се качи на такава височина? Сто и четири души се качиха горе, без да се разболее някой! Ще кажете: Тук някоя магия има. Няма никаква магия. Тук се спазва един естествен закон на туризма. Трябва да се вземат всички съображения, за да се избегнат заболяванията. Животът е едно движение. Ако вземем всички мерки, много малко боледувания ще има.

Сега аз говоря само за учениците на Бялото Братство, които подлагат всичко на строг научен опит. Ние не спорим. Ако иска някой да спори, нашият живот е, който дава отговор. Не е мястото тук, в това читалище, дето ще се реши въпроса, кой е правият живот. Ако вие живеете по-добре от мене, вие сте решили въпроса, а ако аз живея по-добре от вас, аз съм решил въпроса. Честният търговец решава въпроса със своя честен живот, честният свещеник решава въпроса със своя честен живот, честният владика, честният съдия, честният учител решават въпроса със своя живот. И обратното е вярно. Това е факт. Най-ученият учител да е, баща му и

майка му може да са много благородни, но ако неговият живот не е честен, той ще реши въпроса. И в живота това е вярно: онзи човек, който се храни с най-добрата, с най-здравословната храна, той ще успее. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато природата е създала, той ще успее. Онзи, който живее в здравословни жилища, с изобилна светлина, той ще успее. Следователно, и ние на нашите умове трябва да направим широки прозорци. Тази идея не излиза само от България. Днес има 100,000 души учени, които се занимават с разрешението на този въпрос. И какво е казал един английски държавник на духовенството. Той казал: Вие трябва да убедите света, в бъдеще да се не бие, а ако това не направите, Европа е изгубена. Какво е предназначението на духовенството в съвременния свят? Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е потребна. Те трябваше да вземат страната на истината, а те се присъединиха към обратния лагер.

Питам тогава: В какво се състои тяхната религия? Разбирам един военен да каже: Аз съм военен, със силата на ножа, на оръжието решавам въпросите, а един свещеник, който говори за любов и препоръчва нож, това не разбирам. Ние трябва да се отличаваме. Следователно, този държавник казва на духовенството тъй: Вие трябва да убедите съвременното общество, да наложите вашето влияние, за да престанат войните. Не убедите ли обществото, Европа е изгубена. Туй го казва един практичен английски ум. Туй не е упрек. Аз когато говоря за духовенството, не разбирам нашето духовенство. Аз казвам, принципално трябва да разрешим въпроса — или със сила, или с любов. Няма по-велика сила от любовта. Най-великата сила, която действува, това е

любовта. Това са опити, които сега прилагаме. И аз съм готов с всички ония, които не поддържат моето учение, на следния опит: за 1, 2 или 4 години да приложим принципите, които аз проповядвам. Ще създадем училища, ще вземем най-развалените типове деца и аз ще ги възпитавам сам според тия принципи, които проповядвам. И от друга страна, другите приятели нека приложат идеите си, и онази система, която даде най-добрите резултати, нея ще приемем. Като говоря така, аз не подразбирам другата крайност, в която отиват някои, че религията не е потребна. Религията, като един вътрешен принцип, е потребност за душата, но по форма тя трябва да се измени. Онези, които не вярват в никаква религия, казват, че религията подразбира по-низша култура. Аз давам следното възражение: ако действително религията говори за една по-низша култура, тогава животните, у които няма религия, би трябвало да стоят по-високо от хората, когато това не е така. Нашата съвременна религия е изопачена. Нека признаем факта. Че ако дойде един благочестив човек в някоя българска църква — това не е за упрек — ще намери ли той в нея ред и порядък? От небето ли ще капне този ред и порядък? Той ще излезе от нас. Свещеникът и всички богомолци трябва да подемат, да служат от любов на един велик принцип.

Сега, за нашето учение, някои казват: Вие сте сектанти. Не, ние не сме сектанти и ще кажа, защо не сме. Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия. Следователно, онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да ѝ направи път. И ако един човек има такова съзнание, че може да направи път на една

мравя, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят. А сега казват: Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек. Да, „честни", „почтени", но всички умираме. Я ми кажете, кой дом е този, в който днес царува любовта? Тук духовниците искат да спорят с мене. Няма какво да спорят с мене. Били ли сте в София? Онези хиляди хора, които ходят там по кръчмите, какво ще правите с тях? Онова младо поколение, което бяга от църквите, какво ще правите с него? Ще кажете, те са безбожници. Не са безбожници. В тях има един копнеж за нови идеи, и аз споделям техните мисли. Може да има в тях някои крайности, които не споделям. Копнеж, обаче, има в младото поколение, може да учи, в него има самопожертвуване, то е подвижно, експедитивно, а старите седят, философствуват. Една българска поговорка казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват".

Новият живот ще се изрази в нови форми. В новия живот неврастения няма да има, ревматизъм няма да има, хора с болни стомаси няма да има, глухота, слепота няма да има, със счупени крака хора няма да има, а ще бъде живот на пълна хармония. Всичко това може да го приложим на опит. Но трябва да чакате, защото това не може да стане в една година. За да може да се създаде едно такова поколение, мене ми трябват поне 20 години още. Ако опитите са прави и дадат резултати, тогава вие ще трябва да приемете този принцип на природата. Това не са неща, които са създадени изкуствено. Аз в София правих други опити. Извеждам повече от 200 души на Витоша в най-големия сняг и се качваме на височина 1500 — 1600 м. През целия ден прекарваме на снега и никой не се разболява. Направихме един, два, три опити, исках да покажа на тия ученици, че в природата има известни закони, които трябва да

се знаят. Мога да ви ги кажа и на вас, но ще ми дадете честна дума, че няма да злоупотребите. Честен човек, казват, бил клисарят, а парите от църквата липсали! Честен човек ли е? Парите трябва да бъдат на място. Според мене, касите ви трябва да бъдат отворени, и като минава човек покрай тях, да се не съблазнява. И казваме, че сме честни хора. Като дойде някой да ви иска пари на заем, казвате: Господине, аз те зная, ти си честен, но ще намериш гаранти. Да, честен си, и така всеки ти дава пари. Къде е тая честност, къде е честният човек? Казвам: Приятелю, аз ти давам 10,000 лв. без всякаква гаранция, и ти след един, два или три месеца като дойдеш да ги донесеш, аз да съм ги забравил, а ти — не. Това е честен човек! Питам: Вие сега тази култура ли защищавате? Всички съдилища са пълни с такива дела. Знаете ли къде отива съвременното общество? Знаете ли след една година какво ще се случи на земята? Ще кажете: Ние не знаем, но Господ знае, ако Господ е определил . . . Той като е направил човека, е казал: Слушай, на тази кола до 1000 кгр. най-много можеш да туриш, а повече не, защото ще се счупи. Когато Господ е направил нашия живот, той е казал до колко килограма може да издържи. Ако ние натоварим този живот с излишни неща, няма ли да стане с тая кола някаква катастрофа? — Ще стане.

Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България, няма друг човек, против когото да са казали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. Няма помия в този свят, която да ме опетни, защото зная начин как да се чистя. Да не мислите, че аз съм слаб, че не мога да се за-

щищавам. Мога, но не с оръжие. Аз имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защищавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат, не само в България, но и в целия свят. В целия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. И вие, българите, мислите сега, че като се опълчите, ще ги победите. Не, не, те ще ви пометат! Тия хора, там в Европа, ви налагат контрибуция. Чудите се, как да изплащате данъците. Роби ще станете! Животът се влошава. Българският лев, колко спада? Един американски долар струва 150—160 лв. Е, какво ви очаква сега? Казвате, че моето учение разваляло България. Е, хубаво, аз ще ви приведа следното: от 1500 години насам българите са направили 150 войни. Питам: За тия падения и нещастия на България аз ли съм виновен? Едно време, казвате, дошли богомилите. Но защо да не се признае факта, че богомилите бяха едни от най-благородните, най-добрите хора? Може да е имало и лоши хора между тях, но както ги зная аз в онова време, както ги проверявам, между тях имаше добри хора. Не казвам, че и в съвременното духовенство няма добри хора, има, но тия добри хора в духовенството са малцинство. Ние сме готови да признаем този факт тъй, както си е. Нека се изнесат фактите. Ние не сме за онзи външен морал, ние сме за онова единство вътре в душата. Ние не сме за това, да почнем добре и да свършим зле, а сме от ония, които започват зле, а свършват добре. Ако някой човек си е счупил крака, ние желаем да му направим най-добрата операция, да му намерим най-добрия хирург. Някой заболее от инфекциозна болест, ние желаем да дойде най-вещият лекар, който разбира законите, той да го лекува. А сега колкото лекари, толкова лекарства, все опити правят. Онзи, вещият

адвокат всичко е предвидил, добре разбира делото си, а който не го разбира, като го изгуби, извинява се и казва: Аз предвидих всичко, употребих всички усилия. Адвокатът знае, ще спечели ли делото или не. В Америка имало един адвокат, който взимал да защищава само честни дела и всякога печелил. Когато дохождали с други дела при него, той казвал: Извинете, такива дела не защищавам. Ако ние всички сме така честни и почтени, че да защищаваме само честните си дела! . . .

Сега, някои от вас искат да ме оборят. Че с какво ще ме оборите? Моето учение е тъй необходимо за вас, както светлината. Ако можете да да живеете без нея, да, но не можете. Вие ще умрете без моето учение, тъй както умират без светлина и без вода. Учението, което проповядвам, е учение на новия живот, в него няма смърт. В туй учение ние положително знаем има ли живот зад гроба или не. Ще каже някой: Как? Елате при нас и ще видите, ще ви кажем всички методи. Изведнъж не може, но ще влезете да учите, както при един учител, който преподава математика, както при един художник, който преподава художество. Може ли някой, който не е рисувал, да вземе четката и да нарисува нещо като Рафаела, или друг да напише нещо като Бетховена? Той трябва да носи в себе си една дарба, един заложен талант, който може да се развие. Аз се занимавам и с млади, и със стари. Аз искам да ви дам само методите и начините, как да се развие онова, което е заложено в българския народ. Тия методи ги показвам на младите и те учат. Някои казват: Хипнотизирване е това. Знаете ли, какво състояние е то? Хипнотизмът приспива всички способности и остава само една способност да действува, като че ли се гледа само през един мазгал. Туй е хипнотическо състояние, а нашето учение е учение на Бялото Братство, според което всички

способности и сили у човека трябва да се събудят във всичката своя интензивност. Човек трябва да бъде буден във всяко отношение, във всяко положение. Той трябва да бъде честен пред себе си, да констатира фактите тъй, както са, защото има факти, които са верни по форма, но не и по съдържание. Има факти, които са верни по съдържание, но не и по смисъл. Но това са философски въпроси.

Сега, този, новият живот, вие го търсите. Аз бих желал да намеря някой от вас щастлив, здрав човек, но още не съм намерил такъв човек. Ако има такъв човек, нека се яви пред мене, аз ще запиша името му и ще отбележа, че той е един изключителен случай в света. Той ще ми даде повод да проуча нещата, защо е здрав, да проуча резултатите във всяко отношение. Като видя здрав човек, ще кажа как е живял. Като видя болен — също. Аз уча сега тия неща. Ние проучаваме нещата и в едно, и в друго отношение.

Новият живот е вътрешен, той е индивидуален, най-първо. Той е живот, който започва с най-малките величини. Най-малките величини в света господстват над другите величини. Какво може да извърши една такава величина, това само един математик може да ви го разправи. Вземете, например, всички искате да бъдете богати, силни, да оправите света. Представете си, че ви срещне един човек и ви дава само едно житно зрънце, като ви казва: Посейте туй зрънце! Ако сте човек свършил висше образование, ще кажете: Нима съм толкова глупав да се занимавам с туй житно зрънце? Не, в него се крие такава енергия, каквато човек не подозира. Ако туй житно зрънце се посее, в една година ще даде 10, после 100 зрънца, и в 10 години ще посееш цялата земя с него. Ние, съвременните хора, избягваме малките неща, искаме изведнъж да оправим света. Светът ще се оправи само с житното зърно. Знаете

ли, какво значи житното зърно? То е онзи икономически въпрос, който поддържат всички хора, всички работници. На всички хора трябва да се даде здравословна храна, на всички хора трябва да се дадат здравословни жилища. Не казвам, че едни са прави, а други — не, но едните отлагат, а другите прилагат. А ние, хората на новия живот, бързаме сега да приложим доброто в света, и след като го приложим, искаме да се даде на света по-широк простор.

Това учение може да го опитате. Сега питам: Вие сте българи, каква е задачата на българския народ? Онези, които сте националисти, какво искате за българите? Искате да имате голяма земя. Българите никога няма да имат такава широка земя, както англичаните. Знаете ли, в какво положение ще се намерите? Едно време, когато Господ решил да даде благословения, пратил един ангел да занесе тия добрини с пакети в голяма торба. Този ангел не прегледал, как били наредени тия пакети, замислил се нещо, и пакетите един по един изпопадали по пътя. Той видял, че в торбата останал само един пакет — всички изпадали — направил една погрешка. Изпопадалите пакети били разграбени. Ангелът се замислил: Какъв отговор ще дам сега пред Бога? В това време дохожда един поет и го запитва: Няма ли нещо за мене? — Има един пакет останал, отговорил ангелът, но той е вярата; тя не е за земята, а за небето, затова ти горе ще отидеш да си почиваш. Питам тогава хората, какво искат? Опитаха яденето, опитаха пиенето, спането, науката, но пак им липсва нещо. Спорите, но за какво спорите? — Дали има Господ или не, къде е Господ, как ще го намерим? — Що е Господ? — Господ — това е Любовта. Този Господ, Любовта на Когото говори в сърцата на всички хора, на този Господ трябва да знаем езика Му. Той говори и в брата и в сестрата, Той говори и в майката и в бащата. А когато говори Той, ние мо-

жем да се споразумеем. И ние Го търсим на небето, но този Господ в своето проявление е Любов. Може ли да Го приемем? Но вие ще кажете: — Какво нещо е любовта? — Любовта ето какво дава, аз ще ви определя: Любовта внася истина в душата, светлина в ума и чистота в сърцето. Тогава истината ражда свобода в душата, светлината — знание в ума, а чистотата внася сила в сърцето. Следователно, ако тази любов дойде вътре в нас, трябва да роди тези три неща.

Аз съм готов на всеки един православен брат да му кажа: Аз не спадам към никоя църква, към никакъв народ, защото не съм от земята. — А от де си? — пита ме един. — От слънцето ида, и отивам към него, отговорих му аз. Като казвам слънцето, разбирам разумния възвишен живот. В мене всяка мисъл, всяко желание е претеглено. Аз не искам да лъжа никого. За мене е най-голям позор това да излъжа някого. В бъдеще не искам да страдат хората от моето учение, заради мене. Искам, тия хора, като приложат моите методи, да се ползуват. Аз съм се ползувал, и вие да се ползувате. Двадесет години аз правя опити, и още ги продължавам. Някои казват: Нека се изкажем. Искат като в един събор, догматически да разрешат въпроса. Тия неща не стават изведнаж. Туй може да го направи друг, но аз не се занимавам с това, защото нашето учение почива на опит, като в една лаборатория, трябва да се работи, опити да се правят, да се коригира.

Сега, аз се обръщам към учениците, обръщам се и към вас, братя ви наричам, но не за да ви привлека, не ми е целта това — и казвам: Излезте от вашите дупки, изложете се на тази светлина, която иде от природата — този Бог на Любовта — допуснете тази светлина да проникне вътре във вас! Допуснете я да проникне, направете един малък опит. Ще кажете: Какво може да направи светлината?

— Много работи може да направи. Ще ви приведа един факт между многото други факти. То е следният: Имаше едно момиченце в Княжево, което във време на сраженията, на недоразуменията, които имаха българите през 1918 год. пострада от попадането на едно парче шрапнел в ръката му. Лекарите му направиха 5 — 6 операции, но не можаха да извадят шрапнела, и най-после решиха да му отрежат ръката. Идват домашните му при мене и ме питат: Какво да правим? Понеже зная какъв е ефекта на слънчевите лъчи върху желязото казвам: Нека излага ръката си няколко месеца на слънце по 3 — 4 часа на ден. И наистина, един ден след 3 — 4 месеца последователно излагане, желязното парче шрапнел се показа навън, падна и детето се освободи. Туй дете оздравя, това може да го проверите. Слънцето произвежда електричество и магнетизъм, и с това постепенно прави най-добрата операция. Ако бяха казали това на лекарите, те нямаше да повярват. Защо да не се оставим на слънцето да направи най-хубавата операция и да ни излекува? Защо да не се оставим на любовта, да се прояви? А сега ще пишем закони: Да не крадеш, да не лъжеш. С такъв отрицателен морал аз не се занимавам, а казвам: Ще любиш, ще обичаш истината, ще бъдеш мъдър, ще бъдеш добродетелен, справедлив, щедър, снизходителен, ще се самопожертвуваш за другите. Туй препоръчваме ние, не какво не трябва да правим, а какво трябва да правим. И като казваме как да любиш, имаме начин за любов. Ще ви приведа един окултен разказ. Един вълк се явява при овцете и им казва: Ние се реформирахме вече и можем да живеем с вас по братски. Ние с вас ще се примирим. В нашето съзнание туй се реши. Решихме и свършихме. И аз съм един делегат от вълците и от сега нататък заедно ще живеем. По едно време той се влюбил в една млада овца и ѝ казва:

Аз съм силен, имам опитности в живота, с мене ще живееш добре, мога да се боря, ще те защищавам. И тръгва тази млада овца след него. Един ден добре живели, минали два, три дни добре, на четвъртия ден той огладнял и казва: Аз трябва да те изям, за да живея.

И вашият морал сега издържа изпит само за 3 — 4 дни. Дойде ли четвъртият ден, казвате: Ние ще ви изядем. Е какъв е този морал? Всички казват: Ние не трябва да бъдем овци. Не, като овците ще бъдем, защото всичко, което носим, все овцитѣ са го дали. Благодарение на тях, ние имаме и мляко, и сирене, и вълна. Да, като овците ще бъдем, разумни овци. И аз бих желал такива овци да бъдем — да служим на закона на самопожертвуването. Не мислете, че овцете не са умни. Колко са по-умни от нас! А ние много умни се мислим, културни хора се мислим! Нека признаем този факт. Аз уважавам ония волове, които орат на нивата. Те са свещени волове; те орат на нивата, а господарят им ги бие в дама; те пъшкат, но се покоряват, седят покорно. Герои са те! А вие казвате: Той е вол, може да издържа тия страдания. Но благодарение на тия волове ние живеем. Тогава де е нашата култура? Вие, които се мислите културни хора, знаете ли колко милиона волове, овци, кокошки, патици са станали жертва за вас? Един богат търговец в София подарил за нещо 10,000 лв. и пишат името му във вестниците, а една овца, която дава живота си, стои много по-високо от тоя богат човек, разбирате ли? Това е морал, това е благородство! Свещеникът отива да прочете една молитва на главата на някой болен, и казват: Много хубаво направи. Нищо не е направил. Той пожертвувал ли е живота си, като онази овца? Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството, да

служат по любов на Бога. Те трябва да бъдат образец на любовта, на честен живот.

Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка. От всички ще има — дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала. Първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем през долината на Марица, през „Рилската пустиня", ще вземем южния край, и като се качим горе на Мусала, там, на 3000 м. височина, ще обмислим и ще разрешим въпроса, какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го решим, а не тук долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях. Няма да им се смея. Ще им кажа: Братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще може да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси за Бога. Ще кажете: Той иска да излага владиците. Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако те не живеят добър, честен живот, те са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот, сам съм се изложил. Няма нищо скрито-покрито. Всяка болест в света ще се прояви по какъвто и да е начин. Всички болести в света не са ли израз на моралната поквара, която съществува вътре в човешкия организъм? Лекарите не могат да насмогнат на тия болести, но не е там въпросът.

Между нашите приятели има много, които са приели начина на лекуването на природата. С топла вода и картошки се лекуват. Един наш приятел беше болен, взел рициново масло, не му действува. Слушай, казвам му, в $^1/_2$ час ще изпиеш 5 — 6 чаши топла вода. И, наистина, след няколко часа настъпи реакция. Тук е сега този приятел. Ще употребим тоя метод. Един най-първо трябва да даде очистително

на болния и после да му даде лекарство. Ако даде лекарството преди очистителното, туй лекарство не е ефикасно, не действува. Аз правя аналогия. В съвременното общество има много недъзи. Как ще приложим туй лекарство на любовта? И то с доза се дава. Да не мислите, че тази любов всички хора еднакво могат да я разбират? Не, любовта е една сила, тя се проявява във физическия свят по един начин, в умствения — по друг начин, в духовния — по трети начин. Има си закони. Някои казват: Кажи ни как!

Преди годинн, когато правех френологическите изследвания — измервах черепите на българите — дойде един студент, казва ми: — Господин Дънов, искам да зная, на какво се основават тия ваши наблюдения и изследвания? Казвам му: — Трябват най-малко 11 години, за да научиш това. — Е, не може ли сега? Искам да го приложа в практическия си живот, да се ползувам. — Не, сега не може, като изуча всички тия данни, тогава ще изнеса пред света нещо завършено. А сега, това, което имам, то са откъслечни данни, има неща, които липсват. Това, обаче, ни най-малко не показва, че учението не е вярно. Я вижте онези хора, които имат длъгнести лица, очи черни, живи, не са ли активни? — Защо? — Черният дроб в тях има преимущество, той е развит като динамическа сила. Вземете онези хора, които имат валчести лица, като месечина, в тях стомахът е развит, те обичат да си похапнат, да си попийнат, и като ядат, от тях по-добри хора няма, и казват: Тъй разбираме света. Господ го е създал да ядем и да пием. Има други хора, които са интелектуални, те се занимават с отвлечени въпроси, и затуй тяхното лице се различава. Значи, природата си е турила отпечатък тя си има свой език, свои закони. Когато някой път аз загатвам, че човек може да чете по канарите, както геолозите четат по клонете, по растенията, това значи, че има

други начини за изучаване на природата, само че трябват големи наблюдения. Ние можем да изучаваме, кои са причините, които са поставили българите в туй безизходно положение. Това е един резултат не от 1—2 години, а от преди 2000 години. От тогава е станало това. Следователно, сега се завършва един цикъл, и българите се намират в началото на пътя, отдето са направили отклонението, и пак ще дойдат да хванат правия път. Как да хванат тоя прав път? Тоя прав път е пътят на онази съзнателна любов, в която мъдростта трябва да владее законите. Майката трябва да знае, как да отглежда своето дете; учителят трябва да знае, как да възпитава своите ученици; свещеникът трябва да знае, как да служи на своите пасоми; съдията трябва да знае, как да решава своите дела. Трябват методи, за да се изправи живота. Преди всичко, ние трябва да имаме един честен и почтен живот, защото вън от това никой не се е родил нито свещеник, нито учител, нито съдия. Ние се раждаме разумни същества, като хора, които трябва съзнателно да работим. А при сегашната култура, аз ви казвам: Ако и занапред живеете *според нея, добро бъдеще не ви очаква.* Туй не казвам само аз, тъй се произнасят всички учени хора в Европа, няма да цитирам техните имена. Съвременната култура е осъдена на смърт, ако тя не се видоизмени в своя път. Ако духовенството не се пробуди, да съзнае своите грехове, ако учителите не се научат да прилагат правилно законите на възпитанието, ако управниците не изменят законите на управлението, да съзнаят, че са правили грехове — никакво бъдеще не ви очаква. Покаяние, покаяние трябва! Всички трябва да се покаят, но не с вретище на главата, а да признаем, че делата, които нашите деди са натрупали, не са в съгласие със законите на природата, и да ги отменим.

Това изисква новият живот. Новият живот, и той си има своите физиологически проявления. Има вече нови хора, типове от новото поколение, които са се родили в Америка. Хора на новото поколение има във Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има в Америка. Физиологически тия хора се отличават от другите. Сега нямам време да ви обяснявам това. Има съчинения, в бъдеще може да се пише за новите типове.

Ние идваме в Търново, за да създадем на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съм избрал Търново? Аз съм го избрал като един център, дето земните влияния на България се срещат и може да се подобри здравословното състояние на българите. Целта ми не е да се увеличат моите съмишленици, а да могат мозъците на българите да станат нормални, да се образува една мека атмосфера, и при това да се подобри положението на техните ниви, за да раждат повече жито. Това имам пред вид. Казвам: Аз ще направя един опит с българите, и той ще бъде следният: На духовниците казвам, че за опит, една година ще ви оставя да действувате вие на българите, а после ще действувам аз една година, и ще видим, кога ще има повече плодородие. Тъй е казал Господ: дето има любов, и земята повече ражда; там, дето има любов, и лозето повече ражда, и крушата и всички плодове повече раждат. Любовта е мощна сила, която може да действува в природата, и тази природа отговаря на любовта. Но любов безкористна! Туй е опитът.

Сега, ако дойда да изпъдя свещениците и да туря моите хора, моите съмишленици, да венчават и да кръщават, и те ще се оцапат като тях. Не искам да замествам никого. Нека свещениците вършат своето в църквата си, тя е техен дом и те носят всичката отговорност. Даже ще им дам всички наставления. Ние нямаме желание да заемаме чужди

места, а искаме да изпълним своя дълг към човечеството, към младото поколение. Вие, като хора идеализирате всичко. Може да обичате народа си, уважавам ви, но вашата любов трябва да бъде разумна. Казват някой път, че майките от любов удушват децата си. Някой път и държавите със своя патриотизъм погубват народа си. Разумен трябва да бъде човек. Разумният човек не трябва да бъде алчен. Силата на разумния човек седи в самия него. Щастието ни е скрито в това, което носим в себе си, а не отвън. Някой ще каже: С това знание, което имам, навсякъде в света мога да отида. И аз мога да кажа: С това знание, което имам, навсякъде мога да отида — и в Англия, и в Америка мога да живея. — Защо? — Разбирам живота, разбирам природата. Сега съм дошъл в България.

Много пъти съм казвал, аз мога и на друго място да работя. Ако не ме искат българите, казвам, другаде ще отида. Ако българите мислят, че аз нося зло на България, че искам да я разруша, казвам: ако мислите тъй, че аз ви желая злото, че не мисля за вашето щастие, аз съм готов да напусна дома ви и да отида другаде. Нямам нищо против. Но ако моето присъствие ви носи благословение и ви прави свободни, да не пострадате като народ, не изпущайте случая. Аз ви казвам: Зная, имам знания, опитност имам, но трябва време, имайте търпение, във вестниците не пишете, чакайте, опитайте. „На лъжата краката са къси“, казва българската пословица. Един ден историята ще се произнесе. Какво ще се произнесе историята? Ако едно дело е Божествено, то ще успее. Това дело, което ние поддържаме, ако е вярно, земята с главата надолу да се обърне, то ще успее, то е дело на Любовта.

Иде вече една възвишена култура на любов, любов, която ще свърже всички народи, любов, която ще свърже всички индивиди, всички майки, всич-

ки приятели, от най-малките до най-големите, и между хората ще настане братство и равенство, но не само между хората, а и между животните. Туй иде и ще се наложи. Ако е за теории, социалните науки съдържат такива теории за подобрение на обществото. Всяка партия в България си има своя програма. Те хубаво правят, правят опити и аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципално, те са до някъде прави, но методите им са криви. Вземете комунистите, те искат братство и равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те, чрез насилие ли или с любов? Те мислят, че по мирен начин, богатите не искат да си дадат парите. Не, всеки богат ще отвори касата си и ще каже: Братко, тия пари са общи, ще си ги разделим. Иначе насилието ще дойде.

За този глад, който настана сега в Русия, аз преди две години им казах, че ще им дойде. И сега седем милиона хора умират от глад. Знаете ли защо дойде този глад? — Поради онази анархия в руския ум, който се раздвои и предизвика силите на природата. Искаха да въведат ред с насилие и по такъв начин почнаха да се избиват взаимно. Биха се, изтезаваха се и до сега дадоха седем милиона жертви, а може и десет милиона да измрат. Мислеха да възстановят с оръжие свободата си, но те трябваше не с оръжие, а както им казваше Толстой — с любов. — Не противи се злому — казва Христос. Как тълкуват това свещениците? Болшевиците сега са турени да действуват с оръжие. Свещениците казват: Всяка власт е от Бога. Ами болшевишката не е ли от Бога? Не, ние казваме: Всяка праведна власт е от Бога дадена. Там, дето болшевиците са праведни и прилагат добри дела, те са прави, там дето прилагат насилие, не са прави. И в България е съ-

щото: Ония, които прилагат добри методи, прави са, а другите, които не прилагат добри методи — не са прави. Тъй седи принципът. Утре може да се народят и анархисти! Някои ще кажат: Той говори против държавата. Не, вие сами говорите против държавата. С вашите криви методи вие сами ще станете причина да се народят тия анархисти. Знаете ли, ако в България настъпи неурожай, какво ще стане? — Ще дойде глад. Знаете ли, какви разбойници ще се появят? Този глад ще направи всички хора разбойници. А какво е гладът, знаете ли? Какви ужасни инстинкти за отмъщение се събуждат у човека!

И тъй, с новия живот, за който говорим, ние искаме да спасим света от една катастрофа. Един американец предсказва, че в Европа ще избухнат 70 вулкани, и по-голяма част от Европа — Югославия, Австрия, Унгария към Буда-Пеща, ще потънат. Това цитирам само за куриоз, тъй казва американецът. А пък аз казвам, в света иде една катастрофа, поради безумието на съвременните хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение в мозъците на хората и те ще полудяват. Болка изпълва сърцето ми, когато виждам хиляди жени и моми, които продават честта си за хляб! Те са наши сестри. Е, духовенството казва, че аз развращавам хората. Ами тези хора, аз ли ги развратих? Аз идвам да им покажа правия път, да им покажа начин да се спасят. Те са ваши синове и дъщери. Туй не са хиляди и десет хиляди души, туй е едно грамадно число момичета и момчета, които не вървят в правия път. И сега старите, вместо да им покажат правия път, постоянно реагират и спират колата. Но тия кола ще се счупят! — Тогава, какво да правим с младите? — На тях трябва да препоръчате Божествена Любов, да им покажете как да любят. Добър пример им покажете! Какво по-хубаво има от тази

любов? Знаете ли какво ме заставя да остана в България? То е тая любов. Ако нямах тая любов, аз никога не бих седял в България.

Преди години градоначалникът в София ме вика и ми казва: Научавам се, че обичаш да попипваш, да постискаш ръцете на младите жени. Приятно ли е това? Че какво има от това, ако стисна ръката на едного? Ако ти влезеш в една чиста вода и си нечист, това ще те оскверни ли? Но ако ти влезеш в един нечист поток, ще се изцапаш. Ако съм чист, никакво престъпление не върша. Аз бих желал да дойде един, когото аз съм опетнил или опорочил. Готов съм 10 пъти да ме разпънат заради него. Мъж или жена, ако някому съм направил най-малкото зло, ако кажат, че аз съм опорочил или ума, или сърцето или волята им, аз съм готов да пожертвувам всичко. А във вестниците пишат туй било, онуй било. Но мене вестниците не ме смущават. Мене не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас". — Защо да се радваме? — Защото има друго едно обществено мнение в света; то е общественото мнение на съзнателната любов, на всички добри хора, които живеят на земята. Аз наричам тия хора светии, а източните народи ги наричат адепти, наричат ги още учители, ангел-хранители. Аз ги наричам, Големите Бели Братя на човечеството. Аз бих желал да имам тяхното добро мнение. И аз ги познавам, познавам ги като хора, и сега църквите трябва да знаят, че те им дължат. Те ще кажат, че на Христа дължат, че Христос е глава на църквата. Христос е глава на Бялото Братство. Ще кажете: Христос е горе на небето. Христос не е на небето. Ние виждаме работите другояче. В заблуждение не ходим. Христос какво е казал? — не на мене, на много други. Един среща Христа и Го пита:

Учителю, какво казваш? Ето какво казл Христос: Моите служители в църквата, които ми палят толкова свещи, които ми изгарят толкова тамян, които ми четат толкова молитви, не вършат моята воля, не са приложили моя закон, не са хора на Бога. И прибавя: Аз трябва да дойда втори път на земята, да коригирам. И сега иде Той да коригира, но няма вече да Го разпъвате! Защо няма да Го разпъвате? — Защото държавните мъже са напреднали и са се заели да извършат това, което духовенството трябваше да извърши. Държавните мъже в Англия, в Америка, в Германия и в България са напреднали повече от духовните хора, по-добре схващат нещата.

Сега аз се обръщам към вас. Топло е днес, нали? Какво нещо е топлината? Туй изпотяване, което имаме, то е хубаво, отварят се нашите пори, всички нечистотии трябва да излезат, дишането става по-добре. Вие страдате. Но какво нещо са страданията? Те са признак, който показва, че вие сте се отклонили от правия път. Като премахнем препятствията, страданията ще изчезнат. Новият живот трябва съвършено да скъса връзките със стария. За някои трябва съвършено да се скъсат. Аз обуславям този закон тъй: Когато майката е заченала детето си и то скъса връзките на първия месец още, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на втория месец, опасно е, смърт има; ако скъса връзките си на третия, четвъртия, петия, седмия месец, опасно е; но ако туй дете е стояло 9 месеца, непременно трябва да му се отреже пъпа. Аз със своя нож искам да прекъсна тази нишка. Това не е ли право? Ако не скъсам нишката, и за майката и за детето е лошо. Ако кажа жените да помятат, то е друг въпрос.

Следователно, ние разумно искаме да скъсаме тази стара нишка. И сега казват: Христос тъй проповядва, иначе проповядва. Какво проповядва? И тогава не Му вярваха и сега не Му вярват. Тогава

Той казваше: „Иде час, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина, а няма да се кланят нито в Иерусалим, нито в Самария". Туй аз го тълкувам: Иерусалим, това са всичките съвременни религии, Самария, това е светът на науките и изкуствата, а само в Дух и Истина ще се молят навсякъде. Всеки човек да бъде свободен, да се поклаия на Бога тъй, както намира за добре, и неговото поклонение да бъде благословение за другите хора. Не казвам, че трябва да излезете от църквите и да се разрушат те, а казвам: На онези, които са в деветия месец, непременно трябва да се отреже пъпа. За другите пък, които са на 2, 3, 4, 5, 7, 8 месеца, т. е. които още не са се родили — да си стоят в църквата. Всичко трябва да бъде разумно. Аз не съм и против училищата.

Новият живот, това са ред принципи и методи. Той е като една лаборатория, в която има научни методи, и всяко нещо иде на своето време. Вие орете — на време орете, жънете — на време жънете, сеете — на време сеете. Но мислете, че на всяко време може да възпитавате. И за възпитанието има специално време; за прилагането на новите методи, също има специално време. Не се ли използува туй време, никакви резултати няма да се добият. За тези нови методи ще се издадат нови книги. Нали има учение на Кнайпа за водолечението, а други лекари имат свои методи. Някои лекари и те се оплакват, възмущават се от едно, от друго. Не, и съвременната медицина трябва да прогресира, трябва да се приложат новите методи и в нея. Едно лекарство, един метод не трябва да дава само 10% резултат, а наймалко 90%. А сега вие казвате: Вярвайте в Бога.

Какво се подразбира под думите „вярвайте в Бога"? Аз казвам: Само високо интелигентният човек може да вярва. Това е обосновано на математически закони. Само интелигентният човек може да

разбере причините, защо е създаден светът. Само на такъв човек можеш да кажеш защо е създаден светът. А ние казваме: Защо е вярата? Вярата е само за умните хора, а понеже ние сме оставили вярата само за глупавите хора, затова нямаме резултати. На младите хора казват: Не ви трябва вяра. Вярата е един принцип, необходим за човешкия интелект. Тя трябва да бъде подкрепа в света, и с нея младежът ще победи всички мъчнотии и препятствия, които ще срещне във физическия, умствения и духовния живот. Ако има силна, непоколебима вяра, със своята мисъл всичко ще може да постигне, да победи.

И тъй, новият живот сега хлопа при вас. Той иде отвънка, както слънчевите лъчи. Ако във вашето съзнание, за една година само, а не за цял живот, вложите в ума си мисълта, че всички хора по естество са добри, че вие по естество сте добри, че майка ви е добра, баща ви и пр., не че сте родени добри, но че по естество сте добри, тогава ще се измени и вашето схващане за живота. Може материалът, от който сте създадени, да не е добър, то е друг въпрос, но онези сили, които функционират, които имате във вас, са добри, копнежите са добри. Кой от вас не иска да бъде разумен, учен, почтен? Всички искате да бъдете такива. Следователно, ние трябва да влезем в общение с разумния свят и то по разумен начин: социалистите по един начин, религиозните — по друг, търговците — по трети начин. В края на краищата, когато съзнанието на всички хора се развие, всички ще имат едни и същи методи. Какви ще бъдат тези методи? Те ще бъдат закона на самопожертвуването. Никой няма да иска да експлоатира своя брат или сестра. Като дойде брат му вкъщи, ще му даде първо място, като дойде майка му, ще ѝ даде първо място, като дойде баща му, ще му даде първо място, като дойде приятелят му, ще му

даде първо място. Това с да покажем всичката своя любов, еднакво безпристрастно. Това е то новият живот. Вие ще кажете: Това нещо приложимо ли е? — Приложимо е, но трябва да знае човек как. Онзи цигулар, който знае, как да свири, ще може да свири, но ако не знае, не ще може. Онзи, който знае, как да държи четката си, ще може да рисува, но ако не знае, как да си служи с нея, не ще може да рисува. И аз ви казвам, че единственият Господ, който остава, то е Любовта, която иде сега в света. Една велика сила иде в света, и вие несъзнателно ще се измените. И тази Любов ще дойде, и ще смъкне всичко от вас, и вие ще се измените. Един ден вие ще се събудите и ще разберете, че умът ви се е изменил. Някой път човека също го изменят. Ако е много упорит, набият го и упоритостта му изчезва. Имаш неверие, но дойде някоя велика сила и го измени. Единственото нещо е да възприемем Любовта. Само Божествената Любов е, която ще ни спаси. В тази Любов ще се облечем, тя ще ни даде простор и свобода.

А вие казвате, че единственото нещо, което може да ни спаси, е: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти и дома ти". Не, трябва да възприемем всички Любовта, която може да ни спаси. Само Божествената Любов може да ни спаси. Ако духовенството, т. е. владиците и свещениците, започнат да проповядват тази Любов, аз съм първият, който ще ги поздравя. Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е „дъновизъм", какво може да донесе „дъновизмът" и какви методи да употребят против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе любовта, как да възпитават майките и бащите. Нали имаме любов, ще кажете? Нека свещениците викат народа и го питат: Искате ли да стои Дънов в България, или не? Ако

народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: Върнете се в православната църква. Но, докато народът не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството за мене, туй не е мерода̀вно, а каквото говори българският народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно, българският народ каквото говори, то е важно.

Тогава аз бих желал с тия свещеници да направим един опит: да тръгнем от село на село, аз само ще лекувам, няма да говоря, а те нека да проповядват и да видим, какви ще бъдат резултатите. Аз ще оставя българинът пак да си е българин, няма да го изменя.

Аз искам да събудя тази Божествена вяра у българите. Те религия имат, но вяра нямат, изгубили са я. Българинът е практичен. Той казва така: Този човек защо работи, за пари или без пари? Ако работи за пари, тази работа лесно се разрешава, но ако работи без пари, тук има нещо. Щом работи без пари, той започва да изучава. Българинът е практичен. Туй е практическа философия в живота.

Ние не искаме никакви спорове, но на опит можем да приложим това учение. Аз не съм се изказал по всички въпроси. Това не са твърдения, а приложение на ред принципи и закони. Аз съм опитал туй учение и има резултати. Нека опитат тези закони и принципи и после ще видят. Ако не дадат добри резултати, нека ги оставят. Ако учението е фалшиво, то утре ще умре, но ако то е учение на живата природа, на живия Господ на Любовта, на Божествения закон, няма да умре. Това учение е твърдо като диамант, а не като желязото и гранита. Ние носим в нашето учение една диамантена воля, а не желязна, не гранитна. Това е здраво учение. Диамантът надминава всички тела по твърдост. Аз наричам туй

учение диамантено — учение на Божествената Любов, да съзнаваш в дадения момент, че имаш един противник, да го обичаш, а не да искаш да го унищожиш. Ние трябва да бъдем толкова благородни, както във времето на пруско-френската война, един французин минава и вижда един германец падна в един трап. Французинът взима пушката му, подава я и му казва: Отдалечи се на 200—300 м., аз ще те чакам, иначе, трябва да те застрелям. В един французин има такова съзнание, че казва на неприятеля си: Иди на страна. А ние, религиозните хора, които все за Бога говорим, за Божествената Любов, сме готови, да си извадим очите един на друг. Какви са тия религиозни хора? — Евангелисти, православни! Много хубаво, но де ви е любовта? Любов, любов се иска! Изисква се тази любов да не бъде само в църквата, а да прониква във всички домове, в майките и бащите, и да почувствувате всички тази топла струя.

Казвате: Елате в църквата. В коя църква? Църквата, това сме ние, живите хора, нашите умове и сърца. Можеш ли да ме приемеш в твоето сърце — в твоя дом — аз ще дойда, но в твоята каменна църква не мога да дойда. Това казвам само за разумните от вас, които разбират. Тъй трябва да разбираме закона — трябва да се даде свобода на младото поколение, да му се каже, че само един Господ остава в света, Той е Господ на Любовта, за млади и за стари, и за учени и прости, за всички. Тази Любов омиротворява всичко в света, тя почва да действува. В нея всички хора стават, оживяват и възкръсват. И сега иде ден на възкресение. За кои? Аз поздравявам младото поколение, те ще възкръснат. Аз на младото поколение ще дам всичкото свое съдействие, с тях съм едно. Аз съм с младото поколение, момичета и момчета, които имат стремеж към Бога, които имат любов. И със старите, които

има същият стремеж и същата любов, и с тях съм, но с онези, които нямат тази любов — скъсвам. Аз поздравявам младите ученици, всички ги поздравявам, с този Господ на Любовта. Идете и воювайте с оръжието на Любовта! Няма по-голяма сила от нея! Победата ще бъде ваша: победата, която ще даде светлина, чистота, свобода, мир, и в бъдеще ще дойде едно ново поколение, нови типове и домовете ни ще бъдат отворени за всеки брат или сестра. Няма да има: Колко да се плати? — По 150 лева за едно спане. Е, сега колко българи могат да дадат 150 лв.? Всичките домове трябва да бъдат отворени за бедните, т. е. не казвам само за бедните, но за онези, които имат съзнание в себе си, да помагат на тия наши братя и сестри. Аз съм имал случай да идват при мене млади момичета, да плачат и казват: Какво да правим, погиваме! Отговарям им: Идете в църквата, свещеници има там. — Но те не помагат. За туй младо поколение трябва да се загрижим, да се замислим. Ние трябва да очистим това безчестие на България. Но ако не ми дадете възможност да сторя това, безчестието ще си остане. Ако ми дадете възможност, туй младо поколение ще го въздигна, ще му дам философия, знания и начин за работа — не калугери, монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети, и работници да служат на Бога, във всички области на науката да бъдат посветени, и в екскурзии ще участвуват, а не да казвате, че съм се оградил с тия хора. Нека дойдат всички!

Ние и тук, в Търново, правим сега опит. Казват: Молите се. И туй считат чудно! Елате да видите! Ние правим най-малките микроскопически опити. Засягаме опити от физически характер, от умствен характер и от духовен характер и ги превръщаме. Туй е една сложна задача. Ние знаем законите. Вие нахвърляте лоши мисли върху нас, но ние сме оградени с диамантена стена! В тези вълни, които

ние произвеждаме, нищо не може да проникне. Една невидима стена имаме, която спира злото. Онези вълни, които ние произвеждаме, са толкова силни, че всичко могат да пометат.

Ние искаме да дадем потик на ония паднали души, които са в отчаяние, които страдат и са готови да умрат, искаме да им кажем: Братко, не бой се, има един Господ в света, ние сме готови да дойдем на помощ, идем, дръжте крепостта, победата ще бъде ваша. Ние искаме на страдащите да помогнем, а след това на онези, които не страдат. На тях трябваме ние. Това сме ние.

Можете да кажете, че ние сме богомили. Ние сме служители на Бялото Братство, искаме да изпълним Христовия закон, който Той положи преди 2000 г. И сега Той иде пак в света. Как ще Го посрещнем? Аз искам всички наши братя, свещеници, всички да се облечете в любовта. Махнете това предубеждение, приемете Христа! Аз бих желал този Христос, на когото вие служите, да Го приемете, да ви се усмихне и да бъде доволен от вас. Аз съм ясен. Казвам: Ако Христос сега дойде в България, ще бъде ли доволен от българите, ще бъде ли доволен от синодалните старци, от църквата? Ще бъде ли Той доволен от тях, които решили, че господин Дънов се самоотлъчил от православната църква? Че и те самите не са още православни, те са схизматици, а мене ще отлъчват! Католическата църква може да ме отлъчи, не православната църква. Ами ако аз съм една нишка, която носи това Божествено учение и ако вие скъсате тая нишка, какво ще спечелите? Вие

ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди 2000 години и евреите, които отхвърлиха учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка, и няма да остане народ на земята, който да не се преклони пред тази истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това учение, толкова по-добре ще бъде за вас.

*

Беседа от Учителя, държана на 19 август, 1922 г. в читалище „Надежда", в гр. Търново.

I

МИРОВАТА ЛЮБОВ

II

КОЗМИЧНАТА ОБИЧ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ
1947

ΦΩΝΟΛΟΓΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

ΚΥΠΡΟΥ, ΜΑΛΤΑΣ

ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΟΣ

Мировата любов

Предмет на моята беседа ще бъде мировата любов. Аз употребявам тази дума в малко по-обширен смисъл, отколкото обикновено се разбира. Може да запитате: Какво общо има с нас мировата любов? Отговарям: — Същността на живота — това е мировата любов. Любовта е, която носи условия за живота, тя е главният стимул на земята, т. е. идеал, към който всички се стремим. А самият живот пък, за да се изрази в пълнота, подразбира свобода на действия. Той се развива в четири посоки: в обществена, политическа, културна и духовна. Това са области на една и съща реалност. Под думата любов аз не разбирам онази обикновена любов, която изгасва като въглен във водата; то не е любов. Истинската любов е въглен, който никога не изгасва. И който разбира смисъла на този жив въглен, той е разбрал смисъла на земния живот. Затова, именно, и древните мъдреци, и старите алхимици са се стремили да изучат и са схванали същината на този жив въглен. Ония, които не са запознати със свойствата му, казват, че любовта изгаряла човека. Да, има предмети, които изгарят, но има пък и такива, които не изгарят, както има метали, които се окисляват и други, които не се окисляват, т. е. горят, без да изгарят, и затова ги наричат „благородни метали.“

Вие може да ми зададете друг въпрос: — Какво ни интересува нас някакъв си идеал, когато се намираме в такива лоши условия на живот? Но аз пък ще ви попитам: Можете ли да докажете, че

действително условията на живота са лоши? То е само предположение. В живота има толкова лошавини, колкото и добрини, толкова падания, колкото и ставания, толкова загуби, колкото и печалби. Едните и другите условия, в края на краищата, се уравновесяват. Туй, което наричаме лоши условия в живота, то е наше субективно схващане — човешко умуване. Хората казват, че човечеството днес боледува, но аз възразявам: Болестите са анахронизъм, нещо преходно, което зависи от самия човек, защото той има толкова възможност да бъде здрав, колкото и болен. Болестите не са нищо друго, освен упътване за изправление; защото човек започва да се развива само тогава, когато се противодействува на неговата воля. Туй може да се провери винаги в живота. Всички велики хора са страдали, и страданията, именно, са били стимул за тяхното повдигане. Ония, обаче, които не са имали никакви спънки, а, напротив, са имали удобства, са останали назад.

Съвременните хора искат да бъдат богати, но трябва да направят избор, защото има два вида богатство: богатство, с което може да ги спуснат в дъното на морето, и богатство, което ги въздига. Ако се намерите на някой океански параход като Титаник и носите раница с 40 кгр. злато, а до вас стои друг, който няма такава тежест, кой от двамата има възможност да се спаси, когато параходът почне да потъва — вие ли, който носите раницата със злато, или онзи, който е без такава? Сами си отговорете. Думата „злато“ аз разбирам в много по-обширен смисъл, отколкото обикновено хората му дават. За мен златото е емблема на знание — да разбираш ония закони, чрез които може да работиш в света, да владееш природните сили, да ги направляваш така, че да бъдат полезни на тебе и на другите. Ще рече, знанията, които имаш, да не се окисляват, да не изгарят, а да се запазят и използват за добро.

Ще ви представя един окултен разказ. Някога в едно царство всички граждани и гражданки живееели щастливо, живеели братски и били щастливи, понеже техният цар не бил женен. Гражданите се заинтересували: Как тъй, нашият цар да стои сам — да му намерим някоя красива мома, да го ожених, за да имаме наследник в бъдеще, защото другояче нашата държава ще пропадне. Избрали най-красивата мома и венчали младия цар за нея. Тя родила две дъщери, едната толкова красива, че привличала всички с хубостта си, а другата толкова грозна, че всички я отбягвали. Но нещастието било там, че когото от поданиците поглеждала красивата дъщеря, заболявали го очите, когото пипвала осакатявал, когото срещала из пътя, при разходка, здрав не се връщал дома, и така осакатели всички поданици. Като излизала, обаче, грозната сестра, когото погледвала оздравявал, и на когото полагала ръка, излекувал се. Вие ще речете, че това е само разказ, че не е действителност. Не е разказ, а самата действителност — това е сегашният живот. Вашият син — целомъдрен, честен, погледне някоя красива мома, веднага неговият характер се изменя — умът му потъмнява, сърцето му се извращава, защото красотата стимулира само външната проява на човешкия живот, т. е. чисто физическата му страна. Искате да да бъдете красиви, да бъдете богати, да бъдете силни и т. н., но аз ви питам: кой красив, кой богат, кой силен човек досега не е умрял?

Някои ще възразят: С вашите идеи хората гладни ще умрат. Ами вие с вашите няма ли да умрете? Бих желал да видя някой, който не умира в едно или друго направление. Не само умират, но някои и погиват. Друг иска да стане добър, за да не страда. Не, колкото си по-добър, толкова повече ще страдаш. — В какво се състои, тогава, разрешението на въпроса? — ще попита друг. — Само в това,

че добрият знае защо живее, знае защо страда и умира, а лошият не знае това. Това е разликата. Не мислете, че смъртта е нещо естествено, в реда на самата природа. Било е време, когато човек е бил безсмъртен. И ние можем да не умираме. Но знаете ли в какъв смисъл употребявам думата „да не умираме"? В смисъл да не грешим. Човек, който греши всякога умира. Умираме, защото нашите деди, прадеди са грешили, и ние постоянно грешим, защото носим резултатите на своите минали прегрешения, което източните народи наричат карма или закон на причините и последствията. Тия причини засягат не само отделния човек, но и обществото, и цялото човечество в неговата съвкупност. Като ви говоря това, аз имам пред вид една велика истина, която може да проверите всички. Не говоря за теория, а за опит. Учението, което проповядвам, мога да го подложа на жив опит.

Днес хората се запитват: Ти вярваш ли или не вярваш? В света всички хора вярват. Не съм срещнал човек да не вярва; само че има разлика във вярванията. В онова царство, за което ви говорих, че хората са страдали от красивата царска дъщеря, явил се един велик мъдрец, който носел една ябълчна семка и им казал: Аз ви нося лек против вашите нещастия. От тази семка израства дърво 10 метра високо, дава сочни плодове, които тежат по половин килограм, и всеки, който яде от тях, няма да бъде заразен от погледа на царската дъщеря. Това е дървото на живота. Хората не посели семката и не дочакали плод, но взели семката и един на друг я предавали и казвали: Чувате ли, тази семка, ако се посади, израства такова и такова голямо дърво и дава сладки плодове по половин килограм, които лекуват болни. Всички почнали да говорят за семката и все вярвали в целебните свойства на нейните плодове. Най-после изгубили семката и почнали да каз-

ват, че това, което се говори за нея, е неверно и глупаво. Може ли да съществува толкова голямо дърво и да дава такива плодове? — Лъжа е. И престанали да вярват. Когато някой от сегашните хора каже, че не вярва, казвам: Приятелю, изгубил си семката. Ти можеш да бъдеш учен, сериозен човек, но нямаш ли в себе си тая семка — любовта, ще бъдеш подложен на хиляди страдания. Няма да се спирам да обяснявам, какво нещо е религия. Това вие сами ще си го разрешите, защото сега ви говоря за любовта. Питам: Имаме ли ние тая семка? Кой от великите учени в миналия и сегашния век е донесъл тази семка? Някои ще отговорят: Христос я донесъл. Къде е, я да я видим? Исус Христос страдал, възкръснал, но я да видим плода на това страдание и възкресение. Изгубена е семката!

Ще продължа разказа. Този, същият мъдрец, се явил втори път в онова царство и казал: Понеже първия път вие изгубихте семката, сега няма да ви я дам, да я предавате от ръка на ръка, но като намеря най-достойния гражданин, ще му река: Приятелю, ти имаш хубава градина, аз ще посадя семката, а ти ще я поливаш и наглеждаш, и след 5—10 години ще имаш плодове, цяр за всички. Вие трябва да посадите тази семка и да се ползувате от нейните плодове. А първият плод на тази семка е любовта, която трябва да цари между всички хора, безразлично от какво верую и от каква народност са. Те трябва да се издигнат по-високо от дома, обществото и народа си. Любовта трябва да обхване цялото човечество, понеже всички сме негови членове. То съставлява общ организъм, и когато бъде добре нему, ще бъде и на народа, и на обществото, и на дома, и на отделния индивид, и обратното. Не искам да засягам никак вашите възгледи. Моето намерение не е това. Говоря принципално. И затова не искам да се бъркам в недъзите: обществени, политически, кул-

турни и духовни. То не е моята задача и то не разрешава въпроса. Когато влеза в един дом, в който хората страдат от глад, не трябва да им проповядвам, че Господ ще помисли за тях, и да ги оставя с тази мисъл. Няма да им кажа: Вярвайте в Бога, имайте упование в Него. Аз поддържам следния принцип: Да нося на гърба си винаги пълна торба с хляб, та като отида в някой дом, където хората са гладни, и видя, че се карат, да им кажа: Сложете трапезата и елате да ядем. Тогава ще се възстанови мир и спокойствие в дома. Съвременните хора имат превратно схващане за живота. Те казват: Да оправим обществото, света. Идеални работи, но как да възпитате обществото, своите синове и дъщери, политическите мъже, учителите, свещениците, проповедниците? Аз съветвам всинца ви, да идете и проучите живота на пчелите — те ще ви научат, как трябва да възпитавате. Когато искат да си създадат царица, те приготвят за нея особена храна, за работниците пчели друга храна, за търтеите друга. Пчелите умеят да уредят своя живот много по-добре от хората, които само мъдруват. Това не е упрек, но указание, че ние трябва да проучим по-нашироко природата, която стои пред нас, и в която са вложени всички закони и образци за преуспяване. В мировата любов ние ще добием повишение на нашето съзнание. Да чувствуваш вибрациите или да слушаш гласа на всички страдащи хора и да им помагаш, то значи да помагаш на себе си, на народа си и на човечеството едновременно. Онзи, у когото се е пробудило и действува това чувство, който се е освободил от всички материални пречки, може да се проектира навсякъде в пространството и да помага на всекиго. Ще кажете: Как е възможно да помогнеш някому, без да го пипнеш? На този въпрос аз задавам друг: Слънцето, което е далеч от нас 93 милиона мили, пипа ли ни със своите ръце? — Не. Само като погледне

от такова далечно разстояние, всичко затрептява в природата, започва да расте и да дава плод. Някои казват: Да вдигнем ръка и да благословим. Хубаво, но като вдигнете ръка, трябва да дадете нещо така, както слънцето всеки ден вдига ръце над нас и изпуща енергия, сила върху болни и здрави същества. Ще рече някой: Какво ще се занимаваме със слънцето. Не ви казвам да се занимавате с него, но да го използвате. Ако някой е неразположен духом да се попече на слънце; ако е изгубил своята енергия, да се изложи на него; ако е разочарован в своя идеал, ако не му стига умът, как да работи, нека излезе на слънце да го понагрее. Някой ще възрази: Господ е, Който ще помогне. Като говорите за Господа, аз ви питам: Какъв е вашият Господ? Господ е вътре в нас. Когато Го почувствуваме, когато заговори в нас, ние обикваме всички хора еднакво и сме готови да се пожертвуваме за тях. Христос, като е казал „няма по-голяма любов от тази, да положи някой душата си за приятеля си", иска да каже: да даде нобходимите условия на своя приятел да живее. Нашата любов към ближния да не бъде такава, че да го считаме като грешник и да го спасяваме, но да го считаме като брат, приятел и да му дадем всички условия да живее и да се развива. Не мислете, че вие ще начертаете нов път на живота. Не, пътят на живота на всеки едного е начертан и е строго математически определен. На всекиго е определено, какво ще стане от него, как ще живее, и как ще се развие животът му. Това е законът на постоянните причини и последствия.

В Божествения закон на любовта няма дисхармония. Когато разберем любовта като една такава сила, тя ще се всели в нас. Тогава ще бъдем силни да изправим всички обществени недъзи, не по механически начин, но чрез любовта. Когато обществото насочи любовта си към когото и да било, ще измени

ума му и ще даде направление на живота му. Ето защо, когато казваме, че Бог е всесилен, подразбираме, съвкупността на цялото Битие, на всички същества, на които мисълта е насочена към нас като творческа сила. Всичко, което у нас е лошо, то не е Божествено, то е наше. Ние сме създали съвременния лош живот и строй. Ако ме попитате, защо Бог е създал така света, ще ви отговоря: Зная, че светът е създаден другояче, а така, както го виждам, намирам, че е развален от хората.

Всички тук, които ме слушате, имате разни възгледи за живота. Аз оправдавам тия възгледи, защото такова е схващането ви за живота. Не само вие имате свои възгледи, такива имат и млекопитаещите, птиците, мравките, растенията — всички живеят според своето разбиране. Но това още не е самият смисъл на живота; той е по-богат, по-обширен. В човешката душа се крият способности и сили, които могат да се пробудят при особени условия. Всеки от вас може да направи малък опит. В какво седи този опит? В следното: Най-първо мислете, че във вас са вложени всички условия да станете истински човеци. Ако не можете да използвате тези условия, това не показва, че във вас няма тези възможности, то показва, че не сте намерили и приложили методите. И съвременните учени хора, и философите от хиляди години се стремят да намерят тъкмо тези методи, за да се повдигне човечеството.

Ние нямаме и религия, която да внася безсмъртие у човека. Аз казвам, че действително православна религия още не съществува в света. Като казвам това, някои може да ме попитат, към коя религия принадлежа. Отговарям: Към никоя съвременна куха, без съдържание, религия. Аз ще ви кажа, към коя принадлежа, и ще ви определя, какво нещо е религия — най-кратко определение. Религията е връзка между любовта и мъдростта. По-добро определение на

религията от това няма. Онзи, който е намерил тази връзка — любовта да действува в душата му и мъдростта в ума му — той има религия, той разбира закона и самото безсмъртие. Тази религия ни прави подобни на Бога. Как може да бъде човек подобен на Бога? — Да не умира, защото Бог е безсмъртен. И Христос казва: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен". А не може да бъде човек безсмъртен, ако не е съвършен. Ще попита някой: Ами защо светиите умряха? — Защото понесоха греховете на хората. Когато се освободим от греховете, ние не ще умираме, а ще дойдем в онова положение, което е същината на туй учение — да живеем в любов и мъдрост. Човек, който няма тази любов, не може да бъде религиозен и безсмъртен. Според туй определение, схващайте ме добре, да не умираш значи да си господар на всички положения в живота: да ти е еднакво радостно и когато страдаш, и когато се радваш; да ти е еднакво, когато губиш и когато печелиш. Кого ние похваляваме днес в живота, нали всички ония герои, които са страдали и умрели? На кого издигаме паметници и полагаме венци, на крадците ли, които са грабили чуждото, на богатите ли, които са натрупали милиони, на философите ли, които са се отличавали със знания? — Не, а на ония, които са страдали и се самопожертвували за човечеството — на тях последното отдава почит и дан.

Съвременните хора често обичат да се надхитруват със софизми по отношение съществуването на Бога и питат: Има ли Господ? Аз философски не разрешавам въпроса, а казвам просто, че Господ съществува, тъй както слънцето грее. Представете си, че сте будни все нощно време, а денем, когато слънцето грее, спите; че вас ви събуждат винаги, когато слънцето залязва, вие изучавате света все нощно време и след 20 години казвате: Няма слънце. Аз възразявам: Изменете начина на живота си,

спете нощно време и бъдете будни денем, когато слънцето грее, и ще го видите. Същото е и с богаташите, които са потънали в тежестите си. Не ги осъждам, но посочвам тяхното нещастие. Те се намират в дъното на океана, и затова слънчевите лъчи не могат да проникнат до тях. Как могат да се спасят? — Като оставят златото в дъното на океана. — Но има ли горе живот? — Много по-прекрасен. Тези милиони могат да бъдат мислите ви: да спечелите богатства или да заемете високо положение, или да завладеете света. Освободете се от тези мисли. Я кажете, кой министър оправи България, кой оправи Англия, къде е Стара Гърция, къде е Рим, със своята слава? Не оспорвам, че човек трябва да има стремежи, но казвам, че ние вървим в крива посока, криво разбираме живота и че на това криво разбиране вече трябва да поставим кръст.

Двама гръцки скулптори искали да покажат своето изкуство, кой по-добре го разбира. Единият от тях изваял грозд, толкова естествен, че привлякъл и самите птици, а другият изработил богиня толкова красива и метнал отгоре ѝ вуал толкова деликатно, че другият му рекъл: Я вдигни вуала, да я видя по-хубаво. Този пример показва, че оня, който изваял богинята, е бил по-изкусен. Но питам ви: И тези двама художници не умряха ли? — Умряха. Вие може да разбирате много добре всеки закон, може да сте философ, държавник и т. н., то е само изкуството на двамата художници, сянка на нещата, не е същността на живота. Същността на живота е да влезем в хармония с него. А ние още не сме влезли в тази хармония. Аз оспорвам на съвременните хора, че те живеят истински живот. Те не живеят такъв, а страдат и се мъчат.

Според мене, има мъчение, труд и работа. Ние сме още в мъчението, а животът започва с работата. А работата е съзнателният живот — да разбираш,

как да си господар на себе си, на ума и на сърцето си, и никой да не може да те подкупи. Да имаш онази велика любов, що въодушевява, и не само да те въодушевява, но и да бъде постоянен стимул, както са топлината и светлината за растителния живот. Съвременните хора аз ги уподобявам, ще ме извините за сравнението, на следното: един учен, умопобъркан човек, бил поставен в една голяма зала на лудницата, в която прекарвали времето си около 50 умопобъркани. Той се занимавал със събиране на сламки и от тях правел купчинки, които през деня пренасял от един ъгъл на друг, и на другия ден пак повтарял същото. Хората приличат на този човек и питат защо са нещастни. Защото трупат сламки. Трябва да дойде онзи благодатен вятър, който да помете всички сламки, а с тях — и нещастията. Ние трябва да постъпваме спрямо своите ближни, като онзи светец, който отивал да се разговаря с Бога и като минавал покрай един богат човек, последният му казал: — Кажи на Господа, че ми дотегна това богатство, да го отнеме, за да живея като хората. — Много добре, казал мъдрецът, ще кажа на Бога. Повървял по-нататък и видял един бедняк, който пък му казал: — Кажи на Бога, че ми дотегна този живот, стига съм ходил гол и бос, да ми даде дрехи, изобщо да измени условията на живота ми. — И твоята молба ще представя, рекъл мъдрецът. Отива при Господа и му разправя за двамата. Господ му рекъл: — Кажи на богатия да стане недоволен и да започне да роптае против мене, и аз ще му отнема всичкото богатство, а на онзи бедняк кажи да бъде доволен от живота, и всичко ще му се даде. Връща се мъдрецът и казва на богатия, какво му поръчал Господ, но богатият възразил: — Как мога да направя това? — Тогава богатството ти ще остане. Минава край бедняка и му казва поръчаното от Господа, но и той му възразил: — Как

мога да бъда доволен при такива лоши условия? Тогава мъдрецът му казал: — Ще ходиш гол и гол ще бъдеш погребан.

Вие казвате, че починалите били при Бога, а отивате на гробищата да им четете молитви и да ги поливате. Могат ли те да бъдат едновременно и на гробищата и при Бога? Онзи, който е горе, трябва да каже на онези, които са долу: Вие мислите, че сте мъртви, почнете да благодарите и ще възкръснете. Това, което ви казвам, не го вземайте за упрек, че имам намерение да укорявам когото и да е за неговите вярвания; излагам само ония лъжливи схващания за живота, които са вмъкнати в нас, и които ни тикат в крив път, да сме в дисхармония със самия живот. Ние искаме да живеем, а при това се готвим за смърт. Онзи, който е намерил закона на мировата любов, на туй космическо съзнание, той вече не умира. Може да му забиете гвоздеи на ръцете и на краката, може да го разпънете на кръст, може да го положите в гроба, той е в състояние да оживее пак. Онзи, който не е научил този велик закон на любовта, неговият камък никога не ще бъде отвален от гроба.

Днес хората все това говорят: Ние сме грешници, грешници. Не искам вече да чувам такова нещо! Туй, което аз зная, е, че хората по естество, в душата си са добри, а поради заблуждения и воля са лоши. Те търсят щастие и мислят, че по този път, по който вървят, ще го намерят. Няма да го намерят, защото и техните баци и деди са го търсили все по същия път и не са го намерили. Христос е казал: „Онези, които чуят гласа на Сина человеческаго, ще оживеят". А що значи Сина человеческаго? — Синът на мъдростта и любовта. Онзи, който е съединил мъдростта с любовта, той е оживял. И вие, когато чуете този глас, ще оживеете, ще възкръснете. Туй, именно, е учил Христос. Ако посадите

семката, за която ви говорих, а не само да я приемате и предавате на хората от ръка на ръка, ако я посадите в сърцата си, ще дойде оживяването и възкресението, което толкова очаквате. Тогава животът ще влезе в своя естествен, Божествен път. На всички майки, които ме слушате, мога да дам правило, как да имате синове и дъщери, каквито вие искате. Онези девици и момци, които ме слушате, мога да ви кажа смисълът на вашия живот, в какво седи. Вие ще се ожените — женитбата е благословено дело — но има три вида женитби: едната наричаме търговско съдружие, другата женитба на господар със слугиня, т. е. мъжът господар, а жената слугиня, и обратното, и третата е съчетание, когато мъжът и жената живеят в любов и мъдрост, когато живеят един за друг, когато жената не само няма да каже на своя възлюбен горчива дума, но даже няма да отправи гневен поглед към него, и при най-големи негови погрешки ще излива любов към своя другар. Само при такава женитба в света могат да се родят добри деца, мъдреци, светии — служители на цялото човечество. Ако майката, която е заченала своето дете, е въодушевена от велики идеи за човечеството, още в бременно състояние ще предаде на детето си всички качества. Тя е като Бог на детето и може да направи от тази кал там, каквото иска, защото, излезе ли веднаж от утробата на майката, детето става вече независимо в мислите и чувствата. Ако майката вложи всички свои качества на любов и мъдрост в детето си при деветмесечното бременно състояние, детето ще има към своята майка през целия си живот хубаво разположение и всякога ще бъде готово да се жертвува за нея. Когато някой син каже на майка си: Защо си ме родила, аз разбирам, естествено, че майката, когато го е носила, е мислила противни неща, или пък баща му е бил в такова състояние. Синовете и дъщерите носят мислите на своите роди-

тели. Това е заключението, до което и съвременната наука е дошла. В такава обща беседа, естествено, аз не мога да се спирам по-надълго на въпроса и подробно да развия тези принципи. Трябват училища, в които младежите да се възпитават върху тия велики закони, как могат да станат добри майки и бащи, а също и строители на бъдещото общество. Има една книга, написана, мисля, от някой българин, с много хубаво заглавие „Строителите на България"; обаче, да знаеш, как да строиш, то е велико, свето дело.

Може би се съмнявате в това, което ви казвам. Няма защо да се съмнявате. Вие грешите, като се съмнявате. Изхвърлете съмненията от душата си, защото моето съмнение във вас е съмнение в самия мене, и вашите съмнения в мене са съмнения в самите вас. Аз не се съмнявам във вас; имам всичката вяра, че от вас в бъдеще могат да станат добри хора. Някои от вас сега се намират още в ранно състояние; някои още не сте на нивата, но след хиляди години, когато ви срещна, ще има голяма разлика в сравнение със сегашното ви положение. Ще кажете: Може ли да се срещнем след толкова години?—Разбира се, че ще се срещнем, и ще се разбираме много по-добре, отколкото днес. Сега вие гледате критически и си казвате: Този човек, като се е явил тук да ни говори, има нещо — може да ни омотае; опасна е тази работа — да бъдем на щрек! Имате право. И аз да бях на ваше място, така щях да мисля. Сега, като пътувах от София за насам, седях до едного. Гледам, че си попипва кесията в джоба и в същото време погледва мене и другите и вероятно се питаше, дали не сме от ония хора, които вземат, а не дават, дали той ще влезе в нашия джоб или ние в неговия. Не съм аз от онези, които бъркат в джобовете. Аз мога да ви оставя вие да бръкнете в моя джоб, да вземете, каквото можете. Само

когато почнем така да мислим, светът ще се оправи. В света трябва да има изобилие — изобилие в мозъците, изобилие в сърцата — даром да си отваряме сърцата един на друг. Аз не разглеждам съвременното общество така, както вие; то и така ще си умре, нему никой не може да помогне при тия мисли. Може, но как? — Ако се изменят условията. Ще ви приведа за това един пример. Когато върлуваше испанската болест и задигна шест милиона души из целия свят, попитаха ме, как да се лекуват. Казах им, че не съм лекар, но според законите, които зная, да пият вряла вода и да ядат топли картофи, и след седмица или десет дни кризата ще мине. Сега някои ще кажат: Мислиш, толкова ли сме глупави — де сме яли картофи и пили вода! Не че сте глупави, но ви казвам един метод на лекуване. Направете опит. Нека кажат всички ония, които са опитали, какви бяха последствията. А лекарите какво правеха? Туряха инжекции и повечето болни заминаха за онзи свят — за 17 дена се поминаха 1700 души в София. И обясняваха: А, имаше криза, усложнение и т. н. Казвам: Тия хора трябваше да пият вряла вода и да ядат топли картофи. Пиенето вряла вода също е инжекция, но отвътре, а не отвън; работата е да се знае, къде да се постави. И сега, ако питате, как ще се излекува България, казвам ви: Вряла вода да пие и топли картофи да яде. Като казвам вряла вода, трябва да знаете, откъде да черпите водата — оттам, дето я пие оселът, защото той избира где има хубава вода. Ако употребявате врялата вода, тя ще внесе у вас онези елементи, че 90% от съвременните кризи, които разяждат обществото, ще изчезнат. А врялата вода и топлите картофи — това е живот в любов и мъдрост.

И тъй, мировата любов ще ни тури във връзка с живота, да разбираме смисъла на всичко — на всяко цвете, дърво, извор, планина, дом, човек. Тя

ще ни разкрие великата тайна на живота, да разберем отношенията си един към друг. Когато тя влезе в нас, ще ни направи мощни, герои, да побеждаваме. И не един опит, но ще направите най-малко 99 и стотният ще сполучи, той няма да направи изключение. Значи, ще трябва да постоянствувате. Всичко туй е вярно и в живота. Боледува ли човек, има ли известни нещастия — определено е математически, колко време ще продължават, понеже всички болести се дължат на известни живи същества, на микроби, чийто живот не е в съгласие с онзи на болния. Болестите ще съществуват, докогато допускаме тези микроби да съществуват у нас и да оставят там своите излишъци. Ако някой би ме попитал: — До кога ще има убийства в света?—Ще му отговоря: — Докато има убийци. — До кога ще има кражби?— Докато има крадци. Но крадците не са се родили, тях ги е създало лъжливото схващане на живота. Убийците — това са чада на една стара култура. То са лошите идеи, които, като влезат в човека може да го убият. Съвременната наука показва, че човек може да се хипнотизира, може да му се внушат мисли да извърши престъпления. Знаете, че са правени много опити с младежи, които не са поставени при благоприятни условия, и се е установило, че техният морал не може да издържи изпита. А мировата любов създава онези благоприятни условия, които премахват всички отрови в обществото.

Всяко неразположение, всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяко лошо действие се дължи на вибрациите на известни материи, които съществуват у нас, и които се проявяват в нашия живот. Следователно, човек, за да бъде добър, за да проявява добри желания и добри мисли, трябва да събира чиста, ефирна материя и да организира своите сили. Грубата материя е като основа за зараждането на престъпления. И дето е казано: „Ония, които чуят

гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят", значи, ония, които разберат закона на мъдростта и на любовта, няма да бъдат подложени на лоши условия. Ако живеете в някоя изба, дето не прониква слънце, естествено, там ще има условия да ви хване ревматизъм или охтика, ипохондрия и други болести. Излезте на слънце, защото благоприятните условия са над повърхността на земята. Освободете се от чрезмерна влага и тогава ще внесете нови условия в живота си. Що е влагата у човека? — Чрезмерните желания създават влага. А чрезмерните пък крайни мисли произвеждат сухота. Ще рече, и влагата и сухотата в своите крайни прояви имат лош резултат за живота.

Сега, в тази мирова любов, дето съзнанието се е повдигнало, се намират опорни точки за развитието на човека. Ще ви дам един пример: Имате ръка, която често вдигате, и свивате пръстите ѝ. Защо едни пръсти са по-големи, а други по-малки, и защо палецът е отдалечен? Когато ръката рече да действува, всички тия пръсти се събират, и палецът идва отгоре да им помогне; човек хваща рало или каквото и да е друго оръдие и работи. Ако в едно общество, което е създадено, да речем, като ръка, едни могат да бъдат търговци — малките пръсти, това са търговците, ние ги наричаме базиргяни, съвременни практични хора, безименните пръсти — това са хора на културата, на науката, средните — на правосъдието и политиката, показалците — на религията и на личния живот, палецът — на Божествения свят, разумното у човека — всички тия пръсти трябва да се съединят и да действуват. Докогато обществото — политиците, културните и духовните хора са разединени, не могат да произведат онзи ефект, който произвежда ръката, когато събере всичките си пръсти на работа. За да съедини човек своята ръка, трябва воля. А когато вложи воля, внесе своите ми-

сли в областите, които току-що споменах, и каже: —Елате на помощ.—Всички ще се съберат като пръстите на човешката ръка и ще извършат чудеса. Следователно, велика философия е вложена в ръката. Всеки ден, когато погледнете вашите пръсти, помислете за вашите отношения, за отношенията на любовта към мъдростта. Палецът представя Божествения принцип, който трябва да се употреби за благото на всички хора, на цялото човечество; показалецът — за религията и личния живот; средният пръст влага правото и политиката в полза на човечеството, разбира лошавините на живота и създава законите; безименният влага културата; кутрето — материалните облаги. Палецът е готов да се самопожертвува и казва на другите пръсти:—Ако се съедините вие четирима, ще ви подкрепя и аз, и работата ще бъде свършена.

Някои оратори, когато говорят, вдигат и махат ръце, па и аз вдигам и махам ръка към вас. Защо? — С това казвам на всинца ви, да намерите отношенията на любовта към мъдростта, да познаете вашите права и задължения към вашите близки, да намерите и приложите великите принципи на тази Божествена наука, за благото на обществото, за повдигане на младежта. И така да подобрите икономическите си условия: да има масло, зарзават, жито, плодове, всичко в изобилие. Ето това означават пръстите на ръката. Ако всички хора знаеха, как да свиват пръстите на ръката си, щяха да бъдат в друго положение. Но българинът вдига ръката си в юмрук, ей така, и казва: Мога да ти пукна главата, както англичаните и американците се боксират по носовете. На такъв, който свива юмрук против мене, аз казвам: С тебе мога да върша работа, защото с тебе ще се разберем, ела при мене. Аз бих желал да имам работа с онзи, който има свити юмруци. Детето, когато се ражда, е със свити юмруци, което

показва: Аз ще порасна и ще завладея света. А когато човек умира, разперва ръце, като да казва: Умирам, не можах нищо да направя. Господи, прости! Но Господ, знаете ли, какво отговаря на такъв? Не си знаял, как да свиваш пръстите си. Защо и вие страдате? — Защото не знаете, как да свивате пръстите си. — Ама, защо е това нещастие в нашия дом? Защо страда България? Контрибуция ще има ли? — Ако си държите ръката отворена, ще има контрибуция, но ако си я затворите, няма да има контрибуция. — Ама, какво ще бъде нашето положение в бъдеще? — Ако знаете да си свивате ръката, ще бъдете свободен, велик народ; но ако не знаете, ще бъдете роби, както досега. Може да кажете, че сте свободни, но не сте свободни. Докогато не се разбирате, докогато си отмъщавате, докогато не се обичате и не сте готови да се жертвувате един за друг, не сте свободни нито като индивиди, нито като общество, нито като народ, нито като човечество.

Днес аз искам да оставя във вашите умове тази мисъл: Всички българи да почнат най-напред да си свиват пръстите на дясната ръка правилно, и като свиват пръстите, да знаят, какво означава това; да концентрират ума си в своята ръка и да казват: Всичко, каквото може да се включи в тези пръсти, ще го направя. Искам да оставя във вашите умове тази мисъл: Всички българи да започнат да свиват ръцете си — първо дясната ръка, която е на мъдростта, а после и лявата, която е на любовта. Направете една година опит. Проектирайте това в мислите, волята и действията си и ще видите резултата. Ще кажете: Ние не сме толкова глупави. — Много глупави работи сте правили. Нима онзи, който седи в бирарията пред чаша бира, нима онзи, който дигне цигара и запуши, много умни работи върши? Онзи, който чете вестници, новините на които едва 1% са верни, нима върши умни работи? А това, което ви

казвам за ръката, 99% е вярно. Вие и като четете вестници, и като пиете бира, пак свивате пръстите си, но, като ги свивате, кажете: Няма да пия, няма да пуша, няма да се гневя, да си отмъщавам на своя неприятел. Свийте си ръката и му кажете: Благо ще ти говоря. Не е ли това велика философия? Аз ви уча на един велик закон в живота, как да свивате ръка, за да отива всичко на добро. Вложете тази велика мисъл, най-малко, опитайте я. Не мислете, че искам да ви излъжа. Направете един малък опит и след година, когато се срещнем отново, ще ми разправите за вашия опит. И той е най-лесният опит. Може да ви дам и други опити, но те ще ви костуват много. Не искам само да свивате ръката си, но, като я свиете, да мислите. Отчаяни сте, искате да се самоубиете, или искате да убиете някого, свийте пръстите и кажете: Не! Малодушни сте — ще направите същото. Всичката тайна се крие във вашата ръка. Да имате ръце, то значи, да имате най-голямото благо на физическия свят. Какво не излиза из под човешката ръка! Какви хубави звуци излизат из под ръката на цигуларя, когато хване лъка, и от онзи пианист, виртуоз, когато засвири на пиано! Ако разбирате този закон, да свивате, както трябва пръстите си и през всеки пръст да пращате съответствуващи струи мисли; ако вложите всичката си сила в тях, те ще имат такова действие, каквото не може да си представите. Ние пишем с три пръста, но, ако вложим в тях всичката сила на нашите мисли, тогава изпод перото ни ще излезе съвсем друго. Това са великите тайни, които са знаяли хората преди грехопадането, и които сега са забравени.

Ще трябва не само да свивате, но и да разтваряте ръце. Разтварянето на ръцете нагоре към пространството, какво подразбира? Възприемане на енергия. Като възприемете тази сила, веднага свийте пръстите си и проектирайте тази сила в мислите и же-

ланията си — така ще дадете силен потик на живота си. Кажете: От великия склад на природата, дето се крие такава мъдрост и любов, искам моите ръце да бъдат поляризирани, да възприема мъдростта и любовта, да възприема доброто, съединителната връзка, която служи между всички хора на земята. И прегръщането това означава — да дадеш нещо от себе си, от своята любов и своята мъдрост. Когато прегърнеш някого братски и проектираш своята любов и своите добри мисли, ще внесеш живот в него. Момък, когато прегърне така своята възлюбена, ще ѝ даде въодушевление, живот. Онзи пък, който прегръща като октопода, и се усеща духом убит, у него нищо няма и нищо не може да даде. Нашите прегръдки, нашите отворени и свити ръце не са току-така — те имат свой смисъл, който Бог първоначално е вложил в тях, и който съществува и в природата.

Ако имам случай да говоря върху този предмет пак, ще продължа беседата си. Сега ще ви оставя с тази мисъл: Вие, които ме слушате, да се научите и да научите вашите близки, да свиват ръцете си и да прегръщат с любов и мъдрост. Само така ще се поправят хората, домовете, обществото политически, културно и духовно. Трябва да се откажете от миналото и да започнете онзи разумен живот, за който ви говорих, и който се възвестява сега в света. Който отсега нататък не се съобразява с тоя велик закон, за него няма на земята условия да живее. Хората, които не искат да се съобразяват с него, законите на природата казват, че трябва да си заминат от земята. Ако вие сега не вярвате в това, което говоря, проверете и след 10 години ще кажете, верни ли са моите думи или не. Велик закон се налага сега на цялото човечество — велико съзнание се пробужда в света, нещо, което никога не е ставало. То е кипежът на всички човешки ду-

ши, които искат свобода. И тази свобода се търси не от единици, а от цялото човечество — от всеки дом, от всеки индивид, от всяка култура и религия. Туй е Божествен кипеж, който повдига цялото човечество. И религиозните хора не само не трябва да спъват неговото течение, но ще трябва да му дадат път, защото инак ще ги прегази. Туй течение носи такива блага, каквито светът досега не е виждал, но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставят, каквито те не са виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаят, че в света има нещо друго, което те досега не са усещали. И природата има край на търпение.

Да не мислите, че бъдещето на света ще върви по същия начин, както досега? Кажете сбогом на вашето минало! Някои ще кажат: Аз съм спечелил много пари и оставям 2000 лв., за да ме погребат. Съжалявам, че оставяте пари, за да ви погребат. Ще оставя пари на обществото за благотворителни цели. Съжалявам, че оставяте пари със завещание, без да направите приживе нещо. Каквото ще направите, направете го, докато живеете. Като умрете, онова, което остава, не е ваше, и нямате никакво право да завещавате. Като умрете, хората ще правят с имота и парите, които сте оставили, каквото си искат. Ето, с такива нелепи мисли живеете и умирате, и се питате отгоре, защо са всичките тия нещастия. Завещайте в умовете и сърцата на вашите близки любов и мъдрост — те са ценните. Във вашите сърца и във вашите глави се крият ценни неща. Знаете ли, колко струват те? — Милиарди. Знаете ли, колко милиона години е отишло за тяхното развитие? Знаете ли, колко милиона разумни същества са работили върху ума? Не разбирате, какви богатства се крият в мозъка. Той живее и след като тялото умре и изгние. Тъй го виждам. Аз виждам хора, които живеят и по друг начин. Вие ще попитате: Как може

човек да живее, когато умре? Живеете, да речем, като водолази, и като се срещнете долу с други, познавате се като водолази и може да се попитате също: Може ли да се живее при други условия? Но, като излезете на повърхността на водата и снемете вашия костюм водолазки, вече живеете като другите хора. И ние сега живеем като водолази, обаче, като излезем на повърхността, ще заживеем по-другояче. Има хиляди възможности, по които може да се живее. И онзи, който турга прегради на живота, не разбира основните закони на човешката душа и дух. Ако човек само сега се раждаше и умираше, ако пръв път съществуваше, той би бил жалко същество. Човека, когото виждате пред вас, съществува от милиони години. Бог е работил милиони години върху неговата душа и върху неговия дух. Душата — това е Неговата дъщеря, духът — това е Неговият син. Към тях трябва да се отнасяме с дълбока почит и благоговение.

Туй е новото Божествено учение на този свят, което се възвестява, и което ще влее нов живот в съвременното общество.

*

Беседа от Учителя, държана на 19. август, 1919 г., Преображение, гр. Търново, по случай срещата на учениците от Бялото Братство.

Козмичната обич

Като слушате думите козмична обич, на пръв поглед, може да ви се види странно и да се запитате: Как е възможно обичта да бъде козмична? — Може. Аз употребявам тази дума в много широк смисъл. Думата любов употребявам в смисъл на енергия, която излиза от центъра на вселената и отива към периферията, а думата обич употребявам в смисъл на енергия, която излиза от периферията и върви към центъра на Битието. Любовта наричам творчески, съзидателен процес, а обичта — процес, който върви отдолу нагоре, който съгражда. Когато говорим за култура, обществен, политически и духовен живот, подразбирам обичта проявена в своята велика дейност, т. е. представя един съзнателен процес, който става индивидуално във вселената. Ще ви моля, за момент, да оставите своите възгледи, каквито и да са те, и да разсъждавате с мене заедно, без да критикувате. Ако искате да се ползувате, поставете се в положението на фотография, която възприема картините вярно, както са, а после критикувайте. Ако се поставите предварително на критична почва, вие ще възприемете нещата неверно, а от това и критиката ви ще бъде неразумна.

Аз говоря за обичта, защото тя е необходим елемент за всекиго от вас. Всеки, който иска да бъде здрав и щастлив, трябва да разбира вътрешната сила на обичта. Мнозина говорят за любов и обич, но ги смесват. Любовта твори, а обичта съгражда. В много случаи, обаче, любовта и разрушава. Котката

изяжда мишката от любов, защото тя тъй разбира и проявява процеса на любовта. При това, вие знаете, как я изяжда — не съблича кожата ѝ, не изхвърля от нея нечистотиите ѝ, а я поглъща изцяло с тях. И ни се вижда много странно, как тъй котката, която е образец на чистота, която е тъй префинена в това отношение, да не знае, как да яде. Мнозина и от хората имат навика на котката — не знаят, как да се хранят. Когато един човек погълне в ума си една мисъл с всичките ѝ нечистотии — с кожата, червата, стомаха и пр. — това показва, че той не знае, как да се храни. Такъв човек има лакомството и любовта на котката. И ние, когато колим и изяждаме животните, с това изразяваме любовта към тях. Ако животните ни биха запитали, защо ги колим и изяждаме, ние би трябвало да им отговорим, че това вършим от голяма любов към тях — искаме да ги турим вътре в себе си, да не ги гледаме само отвън. Любовта казва: Аз не признавам никакво друго съществувание, освен моето, и всяко друго същество, което се намира извън мене, трябва да влезе в мене. Тъй са разбирали* любовта още старите хора, тъй я разбира и новото поколение. Ако ние я разберем другояче, мислим си, че ще се натъкнем на едно противоречие.

В съвременния обществен, политически и духовен живот всички хора страдат от преизобилна любов, от която всекиму се е втръснало. На прост език казано, ето как стои работата: ако една жена има много вълна и я оставя, без да я тъче, вълната започва да мирише. Аз пък казвам: любовта ѝ започнала да мирише. Трябва да намери процеса на обичта, да започне да пере, да влачи, да преде и да тъче вълната. Може, като тази жена, да имате много вълна, като човеци може да сте богати, търговци, философи, учени, проповедници, всичко това е добро, но не предете и тъчете ли със знанията си, ще ви

кажа, че сте проповедници на вълна, търговци на вълна, философи на вълна, учени на вълна и т. н. Вие имате само неизпредена вълна. Вълната трябва да се изпреде, а ще се изпреде, когато дойде онзи велик процес на космичната обич и се пробуди у нас космичната сила, или както съвременните философи казват, когато се пробуди у нас висшето съзнание, и разберем, че трябва да работим за общото благо на цялото човечество, на всички живи същества, безразлично дали ги виждаме или не.

Ще кажете, че моята мисъл е малко странна. Странна е, действително, но не всички странни неща са и неверни, както и не всички обикновени, нам познати неща са верни. За да направя мисълта си ясна, ще си послужа с една картина. В миналото, в златния век на човешката култура, в тъй наречената първа раса на боговете, живял един велик мъдрец. Пред него се явил един ученик със следната молба:

— Искам да ме научиш на една от великите тайни на Битието, а именно — да бъда в състояние да се превръщам, в каквато форма и да пожелая, в грамаден размер, да ставам голям колкото слънцето, да изпълвам цялото пространство и по този начин да бъда видим от всички. Мъдрецът казал на ученика си:

— Да бъде според желанието ти. Ученикът се много зарадвал и си рекъл: Научих най-после тази велика тайна — да бъда видим от всички, и сега ще бъда най-щастливото същество. Той, обаче, забравил да пита учителя си, как да се смялява, когато пожелае. Станал наистина голям, всички го виждали, но не могъл да бъде в общение с хората, не ги виждал, защото стоял високо над тях, не могъл да говори с тях, затова ходил навсякъде сам и се чувствувал много самотен. Всички го виждали необикновено голям, и много учени, философи, физици, астрономи започнали да го изучават и да търсят причините, по които естеството го е направило такъв. Създали се

хиляди теории и легенди за неговия произход. Великият мъдрец, неговият учител, просто казал: — Причината за тази големина не е нищо друго, освен желанието на ученика да стане голям, за да го виждат всички, и аз изпълних желанието му. При този мъдрец отишъл друг ученик и казал: — Учителю, аз искам да ме научиш на тайната да се смалявам дотолкова, че да не ме вижда никой в света. Мъдрецът изпълнил и неговото желание, и ученикът станал много малък — невидим. Но и той като първият, забравил да попита, как би могъл да се върне в първото си положение, затова, след като станал невидим и слязъл до най-големите дълбочини на Битието, като поискал, не могъл да се върне назад. Тези двама ученика съставят двата противоположни полюса в света — единият образува големите светове, а другият малките, т. е. микробите, които се загнездват навсякъде, невидими от никого, и мъчат днес хората. След време при същия мъдрец се явил друг ученик и казал: — Учителю, аз искам да ме научиш на свойствата на виделината и топлината, да бъда едновременно и видим като светлината, и невидим, като топлината; видим като светлината, за да озарявам грамадните светове, и невидим като топлината, за да стоплям и най-малките животинки долу по земята. Учителят му отговорил: — Да бъде според желанието ти.

И така, в съвременния свят има три процеса, които работят едновременно. Според единия процес, едни хора искат да забогатеят, да станат учени, философи, министри, генерали, да образуват държава. Тези хора наричаме велики, защото са научили изкуството да стават големи: те разбират тайната да се увеличават, да привличат всички хора, цялото общество наоколо си; но главното не са научили — изкуството да организират хората, обществата, като съзнателни единици. Магнитът и той привлича же-

лезните стърготини, но не знае как да ги организира. Да организираш, още не значи възпитание, да даваш образование, още не значи да учиш на закона на обичта. Следователно, когато говорим за виделина, подразбираме процес, в който човешкият ум се разширява и придобива вътрешно самосъзнание, а под топлина се разбира процес на сгъстяване, на вътрешно съграждане. Светлината е процес, който иде от центъра към периферията, а топлината — процес, който иде от периферията към центъра. Аз наричам светлината артериална кръв, а топлината — венозна. Затова обичта, когато мине през сърцето на някой човек, понеже представлява венозната кръв, поема и изхвърля всички нечистотии. Ето защо казваме, че обичта лекува. Светлината и топлината, т. е. артериалната и венозната кръв в човешкото тяло постоянно се сменят и чрез тези два процеса се съзижда, съгражда човешкото тяло. Тези две течения, тези два процеса се намират навсякъде: те се срещат в ума, в сърцето и в душата на всеки човек. Следователно, за да изучим живота, трябва да го изучаваме тъй, както природата го е създала, а не както ние го виждаме днес.

Сегашните хора може да спорят, дали има душа или не — то е въпрос на разбиране. Щом човек има съзнание, има и душа; щом има мисли, има и ум; щом има чувства, има и сърце. Може ли да видите предмет, който се топи, без да помислите за топлината? Може ли да видите осветлен предмет, без да помислите за светлината? Нашите заблужденията се дължат на сенки, които са хвърлени върху нас; затова ние трябва да хвърлим повече светлина и топлина върху си, за да направим прогреса видим. За да ви изясня тази велика мисъл, ще си послужа с един окултен разказ. Ако бих ви говорил философски, предметът за вас не щеше да бъде интересен. Аз искам да направя истината достъпна за ва-

шите умове, затова ще си послужа с езика, с който разполагаме. В онова царство на древността, за което ви разказвах по-рано, царят имал две дъщери, едната от които била много красива. Тя отишла един ден при великия учител на мъдростта и му казала: — Учителю, аз искам да направиш красотата ми такава, че който мине покрай мене, да се омае; да стана така блага, че който ме види, да не иска да се отдели от мене; същевременно искам, щото сестра ми да бъде лишена от тези качества, никой да не я обича, и да стои постоянно вкъщи, за да не ми пречи. Мъдрецът и отговорил: — Да бъде според желанието ти. Качила се тази царска дъщеря на кон, погледнала наоколо си гордо и казала: — Аз съм царската дъщеря! Започнали да се струпват наоколо ѝ хора, коне, волове, мухи, всичко, каквото срещнала по пътя си. Като се натрупали много коне, започнали да се ритат и да се препират помежду си, кой да бъде по-близо до нея, а с това се вдигнал много голям прах. Воловете започнали да се бодат с роговете си и да се борят, кой от тях да е по-близо до нея. Пчелите започнали да се жилят, осите също. Дигнал се страшен шум и бой, и животните, едно по едно, започнали да падат мъртви на земята. Царската дъщеря, като гледала всичко това, разбрала, колко криво схващала живота във вселената, хванала се за косите, отишла при сестра си и ѝ рекла: — Сестро, помогни ми, понеже извърших голямо престъпление.

Питам ви: Ако между вас се яви такава една царска дъщеря и предизвика толкова ритания и борби между вас, и ако всички хора се хванат за косите и започнат да се бият, тази царска дъщеря дала ли ви е смисъла на живота? — Не. Ако вие сте раздвоени и не можете да намерите смисъл в живота, ще търсите причината в това, че сте онеправдали душата си. Красивата царска дъщеря, това е нашето тяло, за което ние всичко в живота си жертвуваме.

Философи, писатели, политици, проповедници, всички живеят само за тялото си, защото най-важното нещо за нас в живота е да угодим на тялото си — какво ще ядем или пием, как ще бъде сготвено яденето и от какво, дали от месо или растителна храна, печено ли ще бъде или варено и т. н., в името на което се събираме на банкет и казваме: Това е философията на живота! Отговарям: Това е философията на стомаха. Казвате: Да уредим обществения живот. Да, да уредим обществения стомах — това вие мислите. Разстрои ли се стомахът ви, разстройва се общественият и политическият живот. Питайте някой лекар, като се разстрои стомахът на някого, има ли възможност да философствува и политиканствува. Видях преди години в трамвая, връщайки се от с. Княжево, един банкер и чувам го да се оплаква на своя приятел, че от известно време не му давали да яде нищо, освен ди пие по малко мляко. Другарят му го пита: — Ами защо така, нали ти си господар на себе си? — Да, но разстроен ми е стомахът. — Е, като е така, ще носиш последствията. Като чува, че стомахът го боли, отстъпва пред всякаква друга философия: Стомахът е, който дава направление на мнозина в чувства и действия.

Козмичната обич е един велик закон, който разпределя действията на всички сили в нашето съзнание тъй хармонично, че на всяко нещо, което създава, му дава и съответна храна, която му е необходима: на ума съответни мисли, на сърцето съответни желания, на волята съответни действия. Но обичта може само майката да я преподава: когато майката съгражда организма на детето си, тя му дава обич, чрез своята обич на самопожертвуване. И само онзи, който се самопожертвува, живее, защото усеща една радост, която го съживява. Много някогашни богати българи не живеят вече, а Ботев, Раковски и др., които са се самопожертвували, са преживели, защото

те са научили закона на обичта. Но ще ми възразят някои: Да, но Ботев не е бил вярващ. Не е важно, че той не е вярвал като нас; важното е, разбирал и прилагал ли е закона на самопожертвуването за своите ближни. То е важното и необходимото за нашето досъграждане. Когато ми кажат за някого, че не вярва, че има ексцентрични възгледи, аз запитвам: Тези възгледи подигат ли го, подигат ли обществото? Ако да, тогава е безразлично, макар да минава в очите на хората за невярващ. Ако аз нося запалена свещ, а друг носи незапалена, питам ви: Кой от двама ни е правоверен? — Правоверни са ония, които носят запалени свещи. Когато видите, че някой носи незапалена свещ, кажете му да си запали свещта; тогава той ще стане правоверен. Казвам и на свещеници, проповедници, граждани, социалисти, комунисти, на всички да запалят свещите си, за да станат правоверни. Запалете свещите си всички, от най-големия до най-малкия, да не остане някой с незапалена свещ, защото светът се нуждае от светлина! Като блесне светлината, ще дойде и топлината в сърцето, а с това всичката омраза, която сега съществува, и стремлението да станем малки и големи, ще изчезне. В козмичното съзнание ние разрешаваме въпроса не от гледището на един народ, а от гледището на онзи велик закон, който ни дава потик и осмисля нашия живот. Всеки баща и всеки учител, който обучава деца, трябва да прилага споучливо новите методи на възпитание и образование, за да може да помогне на питомците си. Бащите и майките, които пращат своите деца на училище, пращат ги не само да събират знания, но и да могат да приложат тези знания практически. Учителите трябва да учат децата най-напред, как да се хранят, какво да ядат, какви са свойствата и качествата на храната, кои храни са най-полезни в здравословно отношение; след това трябва да ги научат, как да ди-

шат, за да възприемат чистия въздух. Под „въздух“ аз разбирам всички мисли, каквито и да са те, стига да дават стимул и благороден потик на човешката душа. Не мислете, че искам да ви направя правоверни. Свободни сте да мислите и действувате, както щете. Аз искам само да ви дам нови методи в живота, за да не се намерите някога в противоречие. Положението, в което се намира съвременното общество, аз уподобявам на положението на гъсеница, която се храни с листа. Но настанал е периодът, когато тази гъсеница трябва да се превърне в пеперуда. Как ще се храни тогава? — Вече няма да се храни с листа, а ще се учи на изкуството да си направи крилца, за да хвръкне и вади сокове из цветовете. Съвременното общество, по закона на еволюцията, минава от едно състояние в друго. Не мислете, че вие ще живеете така по старому. Не, Господ ви е лишил вече от листата — така е писано в Божествения закон. Бог не позволява вече да се храните с листа, когато е настанал за вас периодът на пеперудите, да хвърчите и събирате сокове — когато вече трябва да употребите своя хобот. С други думи казано, хората трябва да се научат да обичат. Това учение носи новата култура, която ще създаде и новата раса, за която съвременното човечество даже няма представа. Хората, които ще дойдат, ще бъдат велики във всяко отношение: по добродетели, по справедливост, по любов, по мъдрост, по истина. Вие ще отворите къщите си за тях, ще стоите без страх пред тях, няма да има нужда да ви пазят стражари и войски; те няма да ви натрапят насилствено своите убеждения, та няма да има и сегашните противоречия. Нова култура ще бъде тогава. Едни от вас ще се удостоят да влезат в тази култура, а други ще останат в положението на гъсеници, ако ходят още с този ум. С това не ви укорявам, но ви казвам да знаете, че туй е един велик закон, който природата прилага

безпощадно, защото тя в своите действия е напълно справедлива. Когато постави човека в известна фаза на развитие, тя иска резултати, и няма тя да го чака, а той трябва нея да чака.

Като ви говоря така, не мислете, че е от желание да ви направя адепти на това учение, но ви казвам, че за вас иде голяма катастрофа; че, ако вие се залъгвате и останете още десет години в положението на гъсеници, за вас няма да останат листа. Съветвам ви 10 дни по-рано да се превърнете на пеперуди и да започнете да се храните вече по другия начин. Ако оставите една болест да напредне много и кръвта по цялото ви тяло се отрови, какво ще рече лекарят? Късно е вече, трябваше да ме повикате по-рано. Много политици сега забавляват българския народ с това, което не му трябва в дадения момент. Разберете, че всеки народ има предопределена мисия, която, ако не извърши, както трябва, той е загубен — нищо не може да го спаси. Всеки индивид също има своя определена мисия. Ще ми възразите: Ние да си вземем Македония, Тракия, Добруджа, нищо не ни трябва друго. Не, хора, хора са необходими, за да управляват, както трябва тази страна! Като ви говоря това, не казвам, че всички трябва да се втурнете към дадена партия. Аз гледам на живота много отшироко. За мене човешкият и общественият живот представят едно голямо дърво, а дървото само един лист, един цвят ли има? Не, хиляди клончета, големи и малки, хиляди листа, големи и малки, хиляди цветове, големи и малки, а също и хиляди плодове. Ако бих имал време, щях да ви говоря подробно, на какво прилича всяка една партия. Всяка една партия, със своите възгледи и желания, съответствува на едно клонче, лист и плод от едно голямо дърво. Колко може да живее един лист от това дърво без клонче? Дойде есен, увехне, или дойде вятър, отнася го. Падналите листа, на-

истина, пак живеят, но вече живеят по силата на вятъра — подухне ги, мръднат.

Питам ви сега, как искате да живеете, горе на дървото или долу на земята? Казват за някого: Този човек живее! Живее той, но долу на земята и по волята на вятъра. Човек, който има живот в себе си, е всякога жизнерадостен. Когато някой каже, че не е разположен, то значи, че е паднал от дървото долу. Той е паднал, за да се обнови, да се изсмучат соковете му от корените на дървото и отново да се прероди като нов, млад лист. Това е прераждането, от което мнозина се смущават и оспорват. Христос е казал: „Ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие". Това значи: Ако не се преродите, няма да влезете в новата култура, няма да станете членове на тази велика раса, която носи условия за развитие и живот на всички. В тази култура е Царството Божие. В това Царство няма да има умрели, опявания, гробове, паметници, а всички хора ще са радостни. Всички Паисиевци, Ботевци и други велики хора ще се явят в тази култура, ще донесат нови възгледи — ще бъдат носители на ново учение. Казват: Ботева го, наистина, няма, но духът му е тук. Где е духът му? Какво трябва да се разбира под дух?

Известен е основният закон на Лавуазие, че нищо в природата не се губи, затова всяко нещо, което се е проявило, живее. Някои неща може да се проявят за едного, а за другиго да не се проявят, но значи ли, че ако аз не видя нещо, то не съществува? Ред богослови, философи разглеждат този въпрос: съществува ли Бог или не — един отвлечен въпрос. За мене има Господ — Той е обичта, която аз виждам навсякъде, и която много добре разбирам. Не само аз, но всеки, който служи на Господа, ежедневно Го вижда и се разговаря с Него. Този Господ живе у вас. Няма човек, у когото да не живе Го-

спод. Вие за мене не бива да казвате нищо лошо, нито аз за вас, защото у мене и у вас живее Господ, против Когото не може да се говори лошо. Ако у вас нямаше тази обич, аз не бих дошъл да ви говоря. Туй, дето сте дошли да ме слушате, показва, че Господ е дошъл с вас.

Това, което ви говоря, не е нещо ново, вие го имате в себе си от векове. Някои казват: г-н Дънов проповядва ново учение. То е ново само за времето, през което се проявява. Пътувам например, с трен от София до Търново, и предметите летят бързо пред моите очи. Едни от тях стават минали, други— настоящи, а трети — бъдещи. Нимà тези предмети не съществуват едновременно? Ето защо, миналото, бъдещето и настоящето съществуват едновременно и представят една реалност в света. Онези, които са се поминали, тези, които сега живеят, и онези, които ще дойдат в бъдеще, също са една реалност. Ще оставя този въпрос, него вие има 350,000 години да го разрешавате, и вярвам, че ще го разрешите. След толкова години аз пак ще дойда и ще видя, как сте го разрешили. Сега няма да го разрешаваме, защото изглежда, че не е съвременен и че иска много хиляди години за разрешение.

Съвременни въпроси са тези, че сега хората са лишени от хляб, дърва, сол, захар, хигиенични жилища и т. н. За да се задоволи обществото и да се вразумят други, някои мъдруват, че трябва да се обесят виновниците, да се бият жените, които създават раздори и други пакости, да отворим войни на неприятелите, за да им отмъстим. Нимà досега жените не са бити, нимà досега не е имало кланета, бесилки, войни? — Да сменим съдиите. — Нима новите съдии ще са по-добри? Има нещо друго, което куца. Ако аз се напия и виждам нещата по-особено, то е защото моя личен свят е такъв, пиянски, а не защото всичко в света върви по моите стъпки. Ние

приличаме на оня българин Иван, който отишъл на гости на едно място и му предложили да пие. Пил той, колкото могъл, но по едно време почнали да го карат, да пие и за хатъра на майката, на големия син, на голямата дъщеря, и Иван пил за хатъра на всички и се напил дотолкова, че едва отишъл до чешмата да напои коня си. Когато конят пил вода и престанал, Иван настоял: — Пий за мой хатър. Ала конят се отдръпнал и застанал настрана. Тогава Иван му казал: — Ти по-добре разбираш от мене живота, — за ничий хатър не пиеш повече. Като Ивана постъпваме и ние: съберем се някъде, че хайде за хатъра на някоя партия, за хатъра на някое женско движение, за хатъра на жената и т. н. правим отстъпки след отстъпки, докато заприличаме на пияния Иван, и след това казваме, че нищо не сме разбрали.

Съвременният човек трябва да разбира задачите си към обществото, да му служи както трябва. Като попитат някого: Ти българин ли си? Отговаря: — Да, защото говоря един и същ език както всички българи и изповядвам една и съща вяра с тях. Не се познава по това българинът. Според мене, той трябва да бъде честен и справедлив, умен и добър. Има ли тези четири качества, той е българин, няма ли ги, не е българин. Някой казва: Той е свещеник. Питам аз: Честен ли е, справедлив ли е, умен ли е, добър ли е; ако има тези качества, свещеник е. Може някой да е адвокат, майка, баща, учител или какъв и да е, трябва да отговаря на тези четири качества, защото те са една безусловна необходимост в обществения живот. Бих желал всички българи да са такива, и ако са такива, ще ги поздравя. Всички да са облечени отвън и отвътре светло — телом и духом чисти, както природата краси цветята с пъстрота и чистота.

Казах: Ние трябва да бъдем честни и справедливи, умни и добри, в пълния смисъл на тези думи,

именно, по душа, ум, дух и сила. Трябва да имаме и силно влечение да си помагаме. Козмичната обич вие може всякога да имате в себе си. Нещастни сте, детето ви умряло или изгубили сте имане. Защо сте нещастни? — Защото козмичната обич у вас не работи. Някой полудял, друг се обезсърчил. Защо? — Защото са изгубили козмичната обич. Когато дойде тази обич у нас, ние ще станем мощни, да вършим всичко. Човек, у когото действува тя, не се обезсърчава, а казва, че всички несполуки, всички нещастия са сенки в живота. Не се плашете от тези сенки. Нещастията в живота аз уподобявам на следното: Представете си едно голямо дърво с хиляди листа, които си живеят мирно и тихо; дойде буря и те започват да се бутат и да се карат. — Защо си толкова груб, че се буташ? Премине бурята, те заживяват отново тихо и мирно. Тук причината за тяхното скарване е външна. Ако това дърво разбираше великия закон на козмичната обич, да избягва скарването, то щеше постепенно да се превърне на животно, и животното, ако разбираше козмичната обич, щеше да се превърне на човек, човекът — на ангел. А когато човек се облече в тази по-висша форма, той ще може да владее природните сили и да се справя лесно с всички нещастия. Вие трябва да се научите на този закон от вашите малки деца. Какво правят те, когато искат от майка си нещо? Прегръщат майка си, започват да я милват, да я целуват и да казват нежно: Мамо! А това прегръщане какво означава? С лявата си ръка детето внася своята обич, а с дясната — своя ум. По този начин то внася в майка си своята сила, и тя е готова да направи за него всичко. Затова децата са обични. А възрастните казват: Дали да целуна, няма ли да се заразя? Децата не философстват. Ако трябва да целунат някого, целуват и нищо повече. Ако моята целувка ще бъде в състояние да

излекува някого, ще го целуна; не може ли да стори това, няма да го целуна. Всяка целувка трябва да носи със себе си известно благо.

Когато някой отива да посети някого, не бива да отива с празни ръце, а трябва да му занесе дар. Когато ще посетите някоя бедна жена, не пълнете кесията си с банкноти, а напълнете торбата си с хляб и плодове. Така трябва да правят и благотворителните дружества. А сега някои взимат оттук-оттам пари и с тях правят добрини. Не, приятелю, с чужда пита помен не става, с чуждо в новата култура не се живее. Благотворителни дружества ходят да разнасят пари на бедните, а после искат и на тях да се плати за труда. Не, не трябва да се плаща нищо. Когато служа, ще трябва да служа с обич. Когато дойдете дома, ще ви приема добре, ще ви нахраня, ще ви омия ръцете и краката, ще ви дам всички средства, ще ви окажа всички услуги, като на приятел. Това изисква новата култура. А сега, като дойде някой от път, отива за един ден на гости някъде, но после трябва да си вземе стая в хотел. „Хан ери, баба ери“ —казват турците. Хотелджиите са добри хорица, те стоят по-високо от обикновените хора. Започват много добре, само че, като си излезеш, веднага те улавят и ти казват: Трябва да платиш. Знаете ли в какво положение се намираме ние, съвременните хора? Ще ви представя това пак с пример. Един дервиш отишъл на баня, изкъпал се добре и, излизайки от банята, поглежда, че няма пет пари в джоба си, да плати. Тогава той се обърнал към баняджията и му казал: — Благодаря, — и си заминал. — Чакай, ами пари? — го пита баняджията. — Нямам. — Тогава защо си дошъл? Дервишът се видял в чудо, отправил се с мисълта си към Бога и казал: — Боже! Или ми дай пари, или събори тази баня. В този момент се чува голям шум, банята не се съборила и баняджията притърчал да види, ка-

кво става. И дервишът си заминал спокойно. Като вървял по-нататък, той видял един ходжа, че се моли и му казал: — Аз зная, за какво се молиш — за пари. Съвременното човечество страда все от желание за много пари. И България сега напечатала толкова много пари, банкноти, но где е ефективът? Трябва ефектив. Това, обаче, което природата дава, е ефектив. Има ли жито, плодове, картофи, има култура; без тях няма култура.

Културата се обуславя от козмичната обич, която ни се изпраща отгоре. Не мислете, че Слънцето и другите планети не взимат участие в нашия живот. Слънцето най-много се интересува за нас и всяка година изпраща милиарди кредит на България. Ако отидете на Слънцето, ще видите, че тамошните жители имат много милиарди енергия за културата на България, за обич, за религиозни вярвания и за повдигане в пътя на истината. А сега, насочим телескопа и казваме: Слънцето е огън. Аз оспорвам това, защото огънят е слаба енергия. На слънцето има енергия, но не е огън. То е нещо по-силно, което няма думи да се изрази. Слънцето не е горящо тяло, а тяло на грамадна енергия. Няма да се спирам на вътрешната страна на тази енергия, да обяснявам, как се е развила тя и т. н. Па и дали ще повярвате, ако ви кажа нещо за Слънцето, което е на такова голямо разстояние от нас? Вие не вярвате в мене, доколко съм искрен. Питате се, дали нямам задни цели, а ще повярвате за Слънцето! Че Слънцето е добре разположено към нас, това се вижда от енергията, която изпраща на земята, от добрините, които повседневно ни приготвя, защото без тази енергия животът е немислим. Слънчевата енергия е жива, съзнателна. Ако започнем да мислим така за нея, ние ще можем да всмукнем в себе си тази енергия, и тя ще произведе в нас един съзнателен и правилен процес на растене.

И тъй, козмичната обич казва: Работи за своето сърце и всаждай в него добри желания, защото всяко добро желание дава хубав плод. Всаждай в ума си добри мисли, защото всяка добра мисъл е едно плодно дърво. Всаждай добри действия със своята воля, защото всяко добро действие е плодно дърво. Козмичната обич казва още: Не се съмнявай в себе си, защото всяко съмнение е проказа. Козмичната обич довършва: Бъди смел и решителен в живота и в борбите, които ти се явяват и не считай борбата като нещастие, а като процес на труд, да разбереш вътрешния смисъл на живота, да намериш ония закони, по които тялото е съградено, законите, на които се подчиняват стомахът, дробовете, мозъкът и т. н., за да може да ги организираш правилно. За да се прояви обичта в нас, трябва да имаме подходящи за това условия. Тези условия ние ги имаме в живота, те ни са дадени. Ако не ги използуваме, ние не ще можем да се избавим от лоши последици. Страданията показват, че ние сме изгубили енергията на своя живот. Ще страдаме дотогава, докогато се възстанови изгубеното равновесие. Ще ви приведа един пример, който показва, че нашата вяра или безверието произвеждат два противоположни резултата. В Рим живял велик художник. В ума му се зародила мисъл да нарисува идеалния образ на Христа. Тръгнал да се разхожда из града, да намери субект, който да изрази тази идея. Намерил един младеж 22—23 годишен и започнал да го рисува. Образът излязъл доста сполучлив. След 3—4 години у художника се породила мисълта да нарисува и Юда Искариотски. Тръгнал пак из града, да търси подходящ образ; намерил най-после такъв и му предложил да го рисува за Юда. Младежът учуден се обърнал към художника и му казал: — Господине, има нещо много чудно в тази работа. Вие преди четири години ме викахте да рисувате по мене Христа, а сега искате

да ви служа като модел за Юда. Този младеж през последните 3—4 години живял толкова порочен живот, че изопачил своя образ дотолкова, че художникът не могъл да го познае. Да, човек спрямо себе си и спрямо народа си може да бъде едновременно и Христос, и Юда. Ние създаваме характера си и ние трябва да бъдем господари на себе си и да не очакваме спасение отвън. Спасението ни стои вътре в самите нас, и то не е нищо друго, освен преодоляване на всички лошавини, които ни обезсърчават и пречат на нашето повдигане.

Майките са, които вербуват членовете за разните съсловия и среди. Казах вече: Докато майката е още бременна, докато детето е още в утробата ѝ, тя може да създаде онова, което иска; от нея зависи да създаде добри или лоши членове на обществото. Ако майката е заченала и не гради с козмичната обич, тя не може да създаде онова що желае. Ако тя в периода на бременността посещава балове, концерти и прекарва времето си в леки удоволствия, тя ще бъде причина за създаване на типове като Юда и после сама ще се чуди, кой е причина за извращение на детето ѝ. Майката е причина. Тя не е създала условия за съграждане на нещо добро. Ако децата са способни и благородни, то е, защото майката е разбирала добре козмичния закон и е дала с време възможност на детето си да го използува. Характерът и силата се предават от бащата, а умът — от майката; честността се предава от бащата, а справедливостта — от майката. Само бащата може да направи сина или дъщеря си честни; само майката може да направи сина или дъщеря си справедливи. Някога се срещат деца честни и умни, но не справедливи и добри. В такива случаи казвам, че един от двамата родители е сгрешил. Ако всички четири качества се срещат в някое дете, това показва, че майката и бащата са работили съ-

образно козмичната обич и са вложили тези качества в детето си.

Козмичната обич е една отлична работница, и каквото ѝ се даде, такова изкарва, такава вълна изприда, и казва: — Това ми дадохте, това направих. За пояснение на мисълта си, ще направя едно сравнение със следния разказ. При един богат търговец слугував млад човек, на име Стоян. Слугата работил честно, но едно — всичко, което изкарвал, 60 лв. месечно, раздавал на бедните. Господарят му, като виждал какво върши слугата, постоянно му правел бележки да скъта и за себе си нещо, защото ще дойдат старини, и не ще има, кой да се погрижи за него. Стоян премълчавал на тези бележки или казвал: „Добър е Господ". Един ден, господарят заспал дълбоко и видял много жив сън: Разхожда се из красива местност и всред разкошна природа забелязал чудесна вила. Запитал някои от присъствуващите там: — Чия е тая вила? — На твоя слуга — му отговорили. — Ами той е беден, от где взе толкова пари, да си купи такава хубава вила? — Той е беден, наистина, но каквото изкара на земята, всичко изпраща тук и с него е съградил тази хубава вила. Като се разхождал по-нататък господарят и минал към по-сухи, пустинни места, видял една малка, бедна колибка и пак запитал: — Чия е тази колибка? — Тази е твоята, защото нищо не си помогнал на нуждающите се — му отговорили. Този разказ е верен в това отношение, че колкото и каквото майката даде в този свят на децата си, толкова и ще вземе и ще си съгради в разумния свят или хубава вила, или малка колибка. Ако тя е щедра в своята обич към детето си, ще има палат. Под палат аз разбирам човешкия характер. Ако внесем в съвременния живот този нов закон, много нещастия ще изчезнат.

Ще завърша беседата си с още един пример, за да изтъкна от какво имаме нужда. В турско време, при един майстор грънчар се учил млад българин. Учил той грънчарство много години и като помислил, че ще може самостойно да работи, казал на господаря си, че иска да се отдели от него. Господарят му се съгласил, и той се отделил. Българинът започнал работа, правил грънци, сушил ги на слънце и ги поставял най-после в пещ, но щом ги изваждал из пещта, те се пукали. Работил така известно време и се отчаял, защото всичките му грънци се пукали. Отишъл пак при майстора си и му се оплакал: — Не знам каква е моята работа, грънците ми се пукат, щом ги извадя из пещта. Майсторът му рекъл: — Ще ти кажа изкуството, но ще работиш при мене още три години. Младият човек се съгласил, но следял какво прави господарят му и видял, че, като вадел гърнето из пещта, духвал във всяко гърне: „Ху!" Слугата тогава си рекъл: — Е, за едно „ху" аз трябваше да работя още цели три години! Всички сте турени в пещта и, ако ви извади от нея майстор, никаква повреда с вас няма да стане, но ако ви извади новак, вашето гърне ще се пукне. Гърнето, това сте вие. Пещта представляват мъчнотиите в света. Майсторът, това е вашият дух. Стоян или Иван, това е вашата душа, която се учи да гради.

Следователно, ако не научите вашата душа да духа, да свива юмрука си, нищо няма да излезе. Да свивате юмрука си, това значи, да дадете възможност на вашата воля да действува по всички правила на закона. Всеки от вас да застане пред пещта и да каже на майстора: Моля ти се, духни. — Духането е обич. Ако се внесе козмичната обич във вас, вашият дух ще преобрази тялото ви. Тогава ще бъдете достойни членове на новата култура, на новата раса.

Бих желал всички да ви поздравя с тази нова култура като нейни членове, да ѝ служите с радост — да бъдете носители и работници на козмичната обич. Само така един народ ще може добре да завърши своята мисия; само така България ще може да се повдигне като народ и държава. Бъдете уверени, че ако възприемете козмичната обич, всичко ще се разреши във ваша полза. С България няма да стане нищо лошо, промените ще станат без катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има преливане на енергия от нечистото гърне в друго чисто, и ние, като хора на новата култура, ще заживеем без омраза, без злоба. Обичта и любовта нека бъдат двете пътеводни звезди, които да направляват нашия живот на земята.

*

Беседа от Учителя, държана на 24 август 1919 г. неделя, в гр. В. Търново по случай срещата на учениците от Бялото Братство.

ТРИТЕ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ
1947

I.

Любовта

„Най-голяма е Любовта".*)
„Бог е Любов".

Тази сутрин ще ви говоря върху един стих, който поставям за основа на великата Божествена наука в света, а именно, върху стиха: „Бог е Любов".

Вие ще кажете: — Това го знаем! — Да, отчасти, но не в неговата пълнота. Аз ще задам една математическа задача, едно математическо съотношение. Ще започнем с неизвестните: x : y = xi : yi и w : m = e : a. Последната пропорция — това са елементите на висшата духовна математика. Хиксът, това е една величина от видимия, от реалния, от материалния свят. Този X може да се определи много лесно. — Как? — Ще работите. Ще определите X и У по същия начин, както могат да се определят двете неизвестни в следната задача: От два срещуположни града излизат две ядра войници, срещат се и се поздравяват. Едните запитват другите: — Колко сте вие на брой? Вторите отговарят: — Ако един от вас дойде при нас, ще станем два пъти повече от вас. А първите им казват: — Ако един от вас дойде при нас, ще станем, колкото сте вие. Онзи, който знае математическите правила, веднага ще намери на колко е равен X и на колко У. А след като разрешите на какво са равни X и У, т. е.

*) I. послание към коринтяните, 13 : 13.

видимият, материалният свят, тогава ще минете към духовния свят — xi : yi. Това са отвлечени истини.

„Бог е Любов". Аз вземам Любовта като принцип. Вън от Любовта ние не познаваме Бога. Той е само в Любовта. Понеже Любовта е достъпна за всички същества, няма органическо същество, няма жива материя в света, която по един или по друг начин да не е тясно свързана с Любовта, и да не се влияе от нея. Следователно, ние познаваме Бога в Любовта. И този Бог на Любовта не е вън, не е само във вселената, а е и вътре в нас. Една от заповедите в Писанието казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". Разбирате смисъла на тази заповед.

Ще разгледам Любовта от четири гледища: като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като стремеж действува в сърцето, като чувство — в душата, като сила — в ума и като принцип — в духа. А това е целият цикъл на човешкото развитие от начало до край. Като се съединят началото и краят на едно място, образува се едно ново начало. Това ново начало, като се събере със своя край, ще образува друго ново начало. Следователно, това е един вечен процес в Божествения свят, без край и без начало. Любовта като стремеж има свое начало. Например, някоя мома си стои спокойно в къщи, нищо не я тревожи, но един ден тя среща някой млад момък, веднага в нея се явява стремеж, започва да става неспокойна. Същото става и с момъка. Значи, настъпва началото на тяхното безпокойство. Аз казвам: Идва началото на тяхната любов като стремеж. — Какъв е краят? — Оженят се, народят им се деца. — Това свършек ли е на живота? — Не е. Сега настъпва второто проявление на любовта, проявлението ѝ като чувство, което действува на душата. Това е по-висока степен на проявление на Лю-

бовта. Чувството се проявява между приятели и братя. Следователно, всеки, който има приятел, брат, трябва да е минал през първия огън на любовта. Докато не стане това, не можеш да изпиташ второто проявление. Братството е основано на любовта като чувство, чието проявление е в душата. Чрез чувството става поляризирането.

Стремежът — това са корените във физическия свят, а чувството — това са клоните. Стремежът върви към центъра на земята, а чувството — към Бога.

Любовта като сила се проявява само в светиите, в Христа, в хора, които са готови да защищават една Божествена кауза. Не можеш да имаш любовта, ако в тебе няма ум. Ето защо, всички онези, които са възприели истината и искат да защищават любовта, имат силата на Христа, силата на светиите и запечатват любовта си със жертви.

Любовта като принцип встъпва едва сега в света. Тя обгръща всичко. До любовта като сила има и умраза, и привличане, и отблъскване, и гладене и дращене. В любовта като принцип няма никакво противоречие. Тя примирява всички противоречия в света. За нея няма зло, а всичко е добро, възвишено. Всеки от вас, който иска да разбере смисъла на живота, не трябва да бяга от него, а трябва да премине през всичките му стадии, а именно, през корените, през клоните, през цвета, който е силата на любовта, и да опита плода му, който е принципът на любовта. Като минеш последователно през корените, клоните и цвета на любовта, ще дойдеш най-после в принципа — до плода на любовта, и той ще ти даде смисъла. Там е безсмъртието — свят, в който няма смърт, а има възкресение. За тази Любов се казва в Писанието, че тя е връзката на съвършенството.

И тъй, вие не можете да разберете любовта, докато не разберете своето сърце, докато не разбе-

рете елементите и силите, които се крият в него. Вие не можете да разберете любовта, докато не разберете чувствата, елементите и способностите на вашия ум. Вие не можете да разберете любовта, докато не разберете стремежите и силите на вашия дух. Изучаването на любовта е една велика наука, с която новото небе и новата земя ще се занимават. Любовта е първият велик принцип на Бога, чрез който Той се проявява.

Аз не искам да ви говоря по този въпрос само на теория, но ще ви докажа, че любовта има съотношение към сърцето като стремеж, към душата като чувство, към ума като сила и към духа като принцип. Следователно, всеки от вас може да знае, каква е неговата любов. — Как? — По биенето, по пулсирането на вашето сърце. Пулсът на сърцето — това е тактът на любовта. Кръвообращението е също във връзка с любовта. В деня, когато човек престане да люби, и сърцето престава да тупа. Когато някои мразят, това е негативната страна на любовта. Тогава се явява сърцебиене. Сърцето понякога бие повече, а понякога по-малко. Хората наричат това състояние сърцебиене, а аз казвам, че законът на любовта в такива хора не действува правилно. — Как ще се поправим? — Влезте във вашето сърце, във вашите чувства, в силата и в принципа на любовта, регулирайте ги и ще изпитате такава радост, каквато само светиите и праведните са изпитвали. Сърцебиението ви ще изчезне. Тази наука е необходима за вас.

Аз ще бъда много принципален и реален по въпроса, който разглеждам.

Например, понякога почувствувате любовта касто стремеж и си казвате:—Хайде да се целунем. Тогава събират се двама, радват се един на друг като гугутки и се целуват. А след това казват: — Какво направихме! Аз не казвам, че целувките са

лошо нещо, но във всяка целувка трябва да има съдържание на любов. Всяка целувка, в която няма любов, е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето, или за душата. Аз не съм от онези, които казват, че е грешно да се целуват хората. Може да се целувате, но как? — Ще се спрете, ще застанете пред Бога и ще запитате: Господи, мога ли да изкажа твоята любов? Ако Господ ви проговори и каже: Изкажи любовта ми — тогава може да се целунете. Но ако отидеш в името на Господа, туриш подписа Му и не дадеш никаква любов, това е престъпление, за което Господ ще те държи отговорен. Това е то кармата, кармичното престъпление с любовта от хората, които си играят с лъжливата любов.

Христос е изявление на тази Велика Любов. Следователно, като говоря за Христа, считам Го не като един отвлечен принцип, а като реално въплощение на Любовта. Любовта не е нещо отвлечено, а е нещо реално. Тя има форма, съдържание и смисъл. Който познава Любовта, ще познае и света. Ние познаваме света чрез Любовта. Дето има любов, има и живот, има движение, в нея всичко започва да живее. А дето няма любов, не може да има живот. И когато е казано, че Бог е Любов, с това се определя, че ако има любов, ще има проявление на Бога.

Някой ти казва: — Аз те обичам. — С какво? Със стремежа ли, с чувството, със силата или с принципа на любовта? Те са различни положения. Не трябва да лъжем. Той ще ти отговори: Обичам те със стремежа на любовта или с чувството на любовта, или със силата на любовта. Когато у тебе дойде силата на любовта, в ума и мислите ти ще настане яснота. Имаш ли любовта на чувствата, ако си тъжен, веднага ще станеш благ и радостен, ще бъдеш готов за всички жертви. Ако при тебе дойде човек, у когото има стремежа на любовта, той ще те на-

прави активен. Дъщеря ви, която до онзи ден е била кротка като агне, започва да гледа към земята надолу. Тя иска да се прояви и казва: Аз искам да слеза в материята, да изуча живота. Казваме: Не трябва да грешим. Нищо, така само ще разберем елементите на любовта. В любовта като стремеж прегрешенията са неизбежни. Ние трябва да имаме в себе си стремежа и силата на любовта. В любовта има две поляризирания: като стремеж и като чувство, които се проявяват на физическия свят, и като сила, и като принцип, които принадлежат на Божествения свят. Това са две велики проявления на любовта.

Вие сте учили физиология. Кой е правилният пулс на сърцето? Правете наблюдения и забележете при всички ваши разположения, колко пъти сърцето удря в минута. Ще започнете с една велика наука. Следете, при ритъма на отклонението, между колко удара варира сърцето; при един отлив и прилив на сърцето, какъв ъгъл ще се образува. Този ъгъл ще бъде приблизително равен на 60° — законът на човешката еволюция. Когато имате приятно разположение на душата, пак четете броя на пулсиранията на сърцето. Например, някоя мома има стремеж към някой момък. Нека пресметне, колко туптения прави сърцето и в една минута, като го срещне. По туптенето на сърцето си тя ще може да определи, дали той ще устои в любовта или ще я излъже, ще определи неговите бъдещи отношения и т. н. След като се разделят момата и момъкът и отпаднат духом, нека пак пресметнат броя на туптенията на сърцето. Като се усъмните в някого, пак изчисляйте, колко туптения прави сърцето ви. Забелязвайте си тези числа. Започнете да работите с висшата математика. Защо като се срещнат момък и мома, които имат стремеж един към друг, сърцето им трепва? Много естествено, трябва да трепне. Ако сърцето не трепне, няма живот в него. Майката, ко-

гато е бременна, нали усеща трепване, заиграване на детето в утробата ѝ? Тогава тя почва да се радва. Трепването показва, че Божествения живот идва, и Господ пита: Ти готова ли си да възприемеш този живот и да го обработиш? По същия начин Господ пита и момата, и момъка. А момата нищо не иска да знае. Тя мисли за шапки, за рокли, как да си нареди къщата, а за трепването на сърцето нищо не мисли. А трепването е важно, другите неща са второстепенни. Тази наука, за която ви говоря, е реална. Работете с тези числа.

Дохождате след това до втората стадия на любовта. Имате приятел, когото обичате с най-чисти, безкористни чувства. Забелязвате нещо интензивно във вас, следете биенето на сърцето. Намерете тези съотношения. Това ще бъде У (игрекът) от пропорцията. Изчислете, какво е биенето на вашето сърце, когато вашият приятел или брат е близо до вас или далеч от вас. Има една разлика.

Настъпва третата стадия на любовта, т. е. любовта като сила. Например, четете живота на някой светия или се срещате с човек, който е готов да се жертвува за някоя идея, за човечеството и затова се отделя от майка, баща, напуща дома си. Веднага сърцето ви трепва. Прочетете броя на трептенията на сърцето си. Като ме слушате да говоря това, ще ми възразите:—Е, сега с такива ли работи ще се занимаваме? Има по-важни въпроси от тези. — Не, по-важни неща няма. Ако умеете да регулирате вашето сърце тъй, както Бог отначало го е създал, то ще регулира вашия ум, а умът ви ще даде условия на духа да се прояви. Всичко това е свързано едно с друго. Изпуснете ли най-малкото, ще изпуснете и най-голямото. Между малките и големите величини има съотношение. Това, което в Божествения свят е единица, във физическия е множество, а това, което във физическия свят е единица, в Божествения свят е

множество. Много естествено е това. В Божествения свят, например, изтича една много голяма река като единица, и като слиза във физическия свят, всеки си отбива една малка вадичка от нея и образува една рекичка. Тези малки рекички, като отиват към Божествения свят, се събират и образуват една голяма река.

И тъй, всяка дисхармония в сърцето ви е дисхармония в любовта ви, и то: или в стремежа, или в чувствата, или в силата на вашата любов. Ако дисхармонията е в стремежа ви, ще търсите причината в сърцето си; ако дисхармонията е в чувствата ви, ще търсите причината в душата си; ако дисхармонията е в силата ви, ще търсите причината в ума си. Следователно, дисхармонията на вашето сърце, на вашия живот ще търсите в тези три области — в сърцето си, в душата си и в ума си. Имайте пред вид, че любовта без ум не може да се прояви, тя не е за глупави хора. Глупавите хора никога не са чувствували любов. Всички същества, които са лишени от любов, са лишени и от интелигентност, а всяко същество, което има любов е интелигентно. В същества, у които няма любов, тя се проявява като механически закон — движение, растене отвън навътре. А у онези, които имат любов, растенето става отвътре навън. Следователно, у учени хора, в които няма любов, които имат знания и събират сведения, цитират от различни места, у тях движението е отвън. Хора, у които има любов, растат отвътре навън, възприемат тази храна и я обработват. Ние, като гледаме на хората с много знания, но без любов, казваме: Този човек няма тази любов към брата си.

Най-важното от всичко е да имаме един приятел, когото да обичаме. Кой е този приятел? — Той е Христос. Срещате някой учител, обиквате го. Кой е този учител? — Христос. В Неговия ум ще намерите смисъла на живота. Някоя мома има стремеж

към някой момък. Отде произтича този стремеж? — Христос е в този стремеж, и Той не лъже никога. Онзи, който не лъже никога, наричам Христос, а онзи, който лъже и в стремежите, и в чувствата, и в силата, той е антихрист. Онзи, у когото стремежът в сърцето е правилен, чувствата в душата правилни, и силата в ума е правилна, той е Христос. В любовта не се допуща абсолютно никаква лъжа. И онзи, който би се опитал да оскверни тази любов, той носи проклятието, приема кармически нещастие. С това се започва и падането в любовта.

И тъй, като разрешите тези числа, ще намерите на колко са равни Х и У. Игрек запитва Х: „Колко сте?“ Х отговаря: „Ако един от вас дойде при нас, ние ще бъдем два пъти колкото вас; но ако един от нас дойде при вас, ще станем толкова, колкото сте и вие“. Значи Х = 7, У = 5. Това ще бъде така, ако работим с числата до 10, но ако от У към Х отиват не един, а 10, тогава Х ще бъде равен на 70, а У — равен на 50. Като разрешите това първо уравнение, ще пристъпите към Божественото уравнение, дето ще търсите Божествените Х и У, на какво са равни. Онези от вас, които не са запознати с математиката, ще намерите някой математик да ви запознае с въображаемите, имагинерните числа. Ще кажете: Е, с тези ли хиксове ще се занимаваме сега? — Ами че всеки от вас е един голям хикс! Ще ви докажа това нещо. Я ми кажете, знаете ли часа, в който сте дошли на земята, знаете ли, откъде сте дошли и къде отивате? — Не знаете, не помните, кога сте родени. За Христа говорите, но не Го знаете. Исторически Го познавате, но като любов, като принцип не Го познавате. Опитали ли сте любовта като сила, като принцип? Имали ли сте опитността на някой светия? Опитали ли сте преживяванията на човек, който е готов да жертвува всичко за приятеля си? Някой от вас имат тази опитност. За стремежа

на любовта — там всинца сте герои, признавам ви правото. Като се говори за стремежа на любовта, нея я познават около 500 милиона души; като дойде до чувствата, тази любов я познават около един милион; а като се дойде до силата на любовта, едва ли ще се намерят в света десет хиляди души, които да я познават. И тъй: 500 милиона, един милион и десет хиляди, това са числа, от които можете да съставите три уравнения.

„Бог е Любов". Трябва да започнем правилно с любовта. Не търсете Бога в небето, но търсете Го тъй, както детето търси майка си, и както цветята — земята. Спуснете корени дълбоко, влезте в материалния свят. След като слезете 5, 10, 15, 20 метра надолу, у вас ще се яви желание да се поляризирате и да се качите нагоре. Тези две противоположни посоки създават желание за растене нагоре и надолу. По този закон ние примиряваме материалистите с идеалистите. Тогава в света идват материалистите, безбожните хора, както ги наричат, хора, у които има стремеж. Първите се спущат дълбоко в материята, те никога не са видели слънцето. Тези хора са корените, а идеалистите — това са клоните. Но ако нямахме материалисти, никога не щяхме да имаме идеалисти. Идеалистите казват на материалистите: Работете долу днес. Един ден вие ще се качите горе, ще познаете, че има Бог, а пък ние ще разберем, че има място, дето няма любов.

Не е все едно да те бодат с игла или да те гладят с ръка. Казват: Еди-кой си момък целунал някоя мома. Кое е по-добре: да я ухапи, да я набие или да я целуне? По-добре е да я целуне, отколкото да я ухапи или одрани, както е постъпвал едно време, когато е бил вълк. Следователно, целувката е един начин, да не си причиняват хората рани. — Едно време съм правил ужасни престъпления, а сега ще те целуна, за да видиш, че нямам нокти, нямам зъби

каквито имах тогава — казва момъкът на момата. Момата казва: — Колко е хубав моят възлюбен! — Защо е хубав? — Защото любовта е влязла в тоя вълк и го е укротила. Излезе ли си любовта от сърцето му, той става пак вълк. Че това е така, се вижда, когато я напусне. Започне да говори лошо за нея, търси начин да ѝ отмъсти, иска да я набие, става цял звяр. А момата купува витриол, хвърля го в лицето му, прави го нещастен през целия му живот. И казват след това:—Колко е благороден човек! — Да, благороден е, докато има любов в сърцето му, а като излезе любовта от него, никакво благородство няма, той е цял демон. Това са хора лишени от любов. Няма защо да им се сърдим, те изпитват такива страдания и мъчения, каквито ние не познаваме. Всички грешници, престъпници изпитват големи мъчения. Вие още не сте изпитвали любов, не я познавате във всичките ѝ проявления. Вашата любов е достигнала дотам, да не дращите с ноктите си и да не хапите със зъбите си. Любовта трябва да се прояви у вас и като чувство, т. е. не само да не хапи и дращи, но и да дава нещо от себе си. Майката е изпитала тази любов. Тя казва: Едно време аз удушвах от любов. Но сега туря рожбата си от едната гърда на другата и я кърми. Какво нещо е кърменето? То е цяла наука. Аз препоръчвам на майките и на бащите да изучават кърменето. Наблюдавайте, какъв е този закон на кърменето. Гледайте вашето дете, дали ще ви ущипе, дали плаче, дали ще ви хапи, и от това ще познате, от каква еволюция е то.

Сега да се върнем към основния закон: „Бог е Любов“. Вложете в себе си мисълта: Бог е Любов в Неговото първично проявление. Разберете ли тоя първи принцип, ще разберете всички последващи принципи; не разберете ли първия принцип, нищо друго не можете да разберете.

Следователно, на всинца ви препоръчвам да се върнете към първия принцип, да разберете Бога като Любов. Схванете ли първия принцип, ще схванете и втория — принципът на мъдростта или на вярата. Любовта е принципът на сърцето и душата, а вярата — на ума и на духа. Това е поляризиране. Вярата произтича от Любовта. Тя е втори принцип. Теософите го наричат „будхи", еманация на втория Логос, който създава условия за живот. Само умът, интелигентността, може да създаде истински условия за правилния, възрастващия живот. Само умният, интелигентният човек може да се развива правилно. Глупавият не може. Някои ще кажат: Знанието възгордява. Не, знание без любов възгордява, а знанието с любов облагородява. Знание без първия принцип възгордява, т. е. става болезнено. Англичаните казват: Горделива плът, болезнена плът, т. е. такава, която не може да се лекува. То се отнася за човек, който много знае, но у когото няма любов.

И тъй, този Господ, когото туряме за основа на сърцето, на душата, на ума и на духа, това е Бог на Любовта. Той е основата на любовта. Като обиколи любовта през всички тези места, образува се цял един кръг. Следователно, пренасяйте любовта си от сърцето в душата, от душата в ума, от ума в духа и се съединете с Бога. Това са четири велики свята. Сърцето — това е астралният свят; душата — това е християнският рай — теософите го наричат „девакан"; а любовта като сила — това е менталният свят. Като влезете в умствения свят, там ще срещнете същества, които се занимават с любовта като сила. Любовта като принцип — това е светът на духа, т. е. Божественият свят. Като влезете в този свят, ще се качите при Бога и само там, по един опитен начин, ще можете да разрешите всички мъчнотии и ще разберете дълбоките причини на всичко, което става сега. Сега не се взирайте да ви-

дите нещо. Отвънка нищо няма да видите, но отправете ума, мисълта си към душата си.

Ще ви дам един метод за работа. Имаш един брат, един приятел, запитай се: Готов ли съм за този свой брат да дам половината от своето богатство. Мога ли да го оставя да разполага с всичко, което имам? Правете най-напред маневри в себе си да се проверявате и след 5 или 10 години дайте едно сражение. Някои от вас могат още първата година да дадат едно сражение, а някои след 10 години. И тогава ще опитате любовта като чувство. При тези проявления на любовта ще разберете всичко, което Бог дава, ще разберете неща, които не е позволено да се казват. Не се стремете да изказвате любовта си. Бъдете естествени! Някой казва на другиго: Аз много те обичам. Този твой другар те моли за една услуга, но не се минават и десет минути, откак ти си изявил своята любов и вече отказваш да услужиш. В такъв случай, по-добре, не казвай, че обичаш. Кажеш ли, че обичаш някого, ти ангажирваш Бога, но не дадеш ли възможност Той да се прояви, ти си навличаш карма, вършиш престъпление. По-добре, мълчи! Като влеза в една къща, не казвам, че обичам хората в нея, а сядам на последното място, и ако има някой болен, не казвам, че ще го излекувам, но го питам, какво го боли, от кога го боли; взема пълно участие в болестта му, и той оздравява. Започват домашните му да говорят: Ами знаете ли, кой го излекува? Знаете ли, как го излекува? На всичко това аз мълча и се радвам, че моят Бог се е проявил. Вие направите някому добро, помогнете му, а после казвате: Да не бях аз, той беше изгубен. Благодарение на мене той се подкрепи. Знаете ли, на какво мязате? В Америка има една секта (Christian Sciensists), която поддържа, че в света материя не съществува и че болестите са фиктивни. При един от членовете на тая секта отишъл един господин със счупен крак да

му помогне. Той му казал: — Ти трябва да знаеш, че материя не съществува, и да си внушиш мисълта, че кракът ти не е счупен. Болният се върнал в къщи, мъчил се дълго време да си внушава мисълта, че кракът му не е счупен, че няма болки и най-после успял — излекувал се. Американецът го срещнал и му казал: — Сега да ми заплатиш за лекуването. Благодарение на мене вече не страдаш. Пациентът отговорил: — Представи си, че ти е заплатено 10,000 долара. — Каквото е лекуването, такова е и плащането. Тя е същата наука. Когато боравим с реалния свят, ще боравим с факти: факт с факт. А когато говорим за отвлечени неща, там отвлечено на отвлечено ще отговаря. Не можем да разберем Божествения свят, докато не разберем реалния.

И тъй: Бог е Любов, а Любовта е връзката на съвършенството.

На какво се дължат всички раздори, които стават сега в света? Ще ви приведа един окултен разказ, който вие сами ще разтълкувате и приложите в живота. Нямам ни най-малко намерение да засегна някого, но ви давам начин, как да тъчете, как да работите. Когато Господ направил света, явила се водата при Него и Го запитала: —Какво е моето предназначение? — Ще слезеш долу да поливаш цветята, дърветата, за да цъвтят и здреят, ще поиш земята и всичко, което е по нея. Слязла тя на земята и започнала да извършва службата си. Слънцето като я видяло, влюбило се в нея и започнало да я тегли нагоре, карало я да се изпарява. Като се качила горе в пространството, взели да се карат за нея. От тази препирня, водата се смразила и във вид на сняг отново паднала на земята. Водата се зарадвала за тази хубава, бяла премяна, обаче, един вол излязъл от своя обор и като видял земята покрита със сняг, запитал се: Какво е тава бяло, но студено? Погледал, позамислил се и оставил изверженията си

върху снега. Водата се наскърбила, задето волът нацапал премяната ѝ. Другият ѝ възлюбен, който се скарал за нея със слънцето, когато тя била горе в пространството, казал на слънцето: Сега можеш да си я вземеш. Мен не ми трябва сега тя. Водата се оплакала на слънцето, задето пострадала тъй жестоко. Слънцето пекнало силно, стопило снега, и водата се просмукала от земята, откъдето наново, като чисти, студени извори, излязла пак на повърхността на земята. Изверженията на вола се обърнали на тор, върху който израсли най-хубавите плодни дървета. Бялото ще се стопи, а извержението ще стане тор, върху който ще израснат хубави плодни дървета. Следователно, тези две противоречия в света ще се примирят. Слънцето, като стане възлюбен, ще напече и ще донесе радост. Любовта като напече, всички недоразумения ще изчезнат, и злото и доброто ще се примирят; от студената вода ще излезат чисти, кристални извори, които ще утоляват жаждата на уморените пътници, а от изцапаната дреха ще израснат хубави плодове.

Следователно, от гледището на Любовта, всички страдания, които сега преживяваме, ще се превърнат в една велика, стройна наука за човешкото сърце, душа, ум и дух. Заемете се да разрешите тази задача: w : m = e : a. Това са четирите проявления на Любовта. В Любовта w : m = e : a. С това ще турите основа на новата наука на живота, на възпитанието. Ще започнете като цигуларя, не само да нагласявате своята цигулка, но и да знаете да свирите, защото Любовта е най-великата ария, симфония в света. И който може да свири и пее това, което тя е написала, той е истински човек, ангел, светия, Бог. В бъдеще ще се учим да пеем и свирим в Любовта. Когато сме наскърбени, няма да казваме, че сме нещастни, но ще казваме, че сме в миньорно настроение. Когато сме радостни, ще казваме, че сме в ма-

жорно настросние. Миньорната гама — това е стремеж надолу, мажорната — стремеж нагоре, а хроматическата гама — това са процеси, които отиват отгоре надолу и отдолу нагоре.

Сега, като излезете от тук, искам да останете с идеята — да разберете любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип.

Биенето на сърцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена връзка с кръвообращението и пречистването на кръвта. Ето защо, всички съвременни болести се пораждат от неправилното разбиране на любовта, от неправилното дишане и окисляване в организма. Следователно, всички тела у човека се заразяват отдолу нагоре, затова трябва да работим в тези четри области, за да пречистим душата си. В християнството се казва, че трябва да се покаем. Значи, то се отнася до стремежа на любовта. След това идва раждане и новораждане. То се отнася до чувствата на любовта, до душата. Посвещението — до ума. И най-после идва възкресението, то се отнася до силата на духа, сиреч, до любовта като принцип. И тъй, в Любовта има два процеса: в сърцето и душата, в ума и в духа. Като минавате през тези процеси, ще минавате през всички степени на вашето развитие. Работете едновременно в сърцето, в душата, в ума и в духа си. Между ума и духа има едно прекръстосване, защото умът е мъжът на сърцето, а душата е невестата на духа. Когато казваме, че Бог е създал човека по свой образ, то значи, че го е създал по образа на своята Любов, защото трябва да знаете, че Любовта е първият образ на Бога. Тъй че, думите „по образ“ значат „по любов“. Един красив образ — то е Неговата Любов. Познавате ли Любовта, познавате и Божието лице. Не познавате ли Любовта, Бог за вас е безличен. „По подобие“, това значи „по ум“. Когато се каже, че човек е направен по образ и по-

добие Божие, подразбира се, че е направен по Любовта и Мъдростта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трябва да имаме Неговата Любов и Неговата Мъдрост.

Вторият процес е слизането на човека, съгрешаването. В този човек сърцето е от пръст, то е променчиво. След това Бог му вдъхнал дихание на живот, то е вторият процес — слизане на душата и на духа във физическия свят.

Това, което ви давам, е, за да работите върху него, а не за философия. В него има много недоизказано. Има една велика Божествена наука. А туй що ви говорих, е само предисловие, въведение във великата наука на Любовта. Проучете това въведение, спрете се върху четирите отдела: на сърцето, на душата, на ума и на духа. Това са четири области на този велик свят, който Бог е създал. Ние сме призовани да опитаме този Бог и да Го проповядваме на света. Има само един Господ. Той е Господ на Любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като принцип е във всичко и над всичко.

И тъй, ако ме пита някой, какъв съм, отговарям: Аз принадлежа на Любовта като принцип, познавам Бога само като Любов и Му служа. Христос е изявление на Бога на Любовта, а материалният свят е материализираната Любов на Бога. Целият физически свят е едно изявление на Бога, материализиране на Бога. Следователно, като познаем физическия свят, ще познаем Бога. Не мислете, че като напуснете този свят, ще отидете в по-добър. Като го напуснеш, къде ще отидеш? Не роптай против този свят, но виж Божественото в своя брат. Ще кажеш: — Защо Бог е създал този грешник, този блудник? — Не, вникни, спри се. Някой вол е изхвърлил изверженията си върху него. Но що от то-

ва? Слънцето като пекне, ще го изкачи пак нагоре. Не се смущавайте, нека грешат хората. Този свят е отлично, хармонично създаден. Аз всякога се радвам, като го гледам. Като гледам това извержение, казвам си: Много хубаво е то, върху него ще израснат най-хубавите плодни дървета. А от този нацапан сняг какви хубави студени извори ще се образуват, когато го напече слънцето! Ще примирим и едното, и другото състояние. Ако си бял и студен, не се обезсърчавай; ако си един вол и правиш понякога пакости, пак не се обезсърчавай. Това са символи, които означават една велика истина. Ако не можеш да разбереш доброто в най-малките му проявления, как ще го разбереш в най-великото? Ако не можеш да прецениш една капка вода, как ще прецениш повече? Преценете Бога като Любов и не Му се сърдете. Всеки ден подигайте съзнанието си нагоре и Му кажете: — Излъга ме възлюбеният като стремеж, изцапа ме. Той ще ви отговори: — Ти си в стремежа на любовта, качи се една стъпка по-горе. Качиш се една стъпка по-горе и казваш: — И тук ме излъгаха. И брат ми не е такъв, какъвто го мислех. — Да, и тук ще намериш едно противоречие. Тогаз изкачи се горе в ума си. Като се качиш в принципа на Любовта, там ще намериш причината на всички неща, които стават, и всичко ще разбереш.

Питате: — Как да се примирим? Примири ни ти. — Аз не съм дошъл да ви примирявам. Скарате се, викате мене. Като извършихте греха, питахте ли ме? Не е наука да примиряваш. Аз проповядвам една велика наука на Любовта. Някой изхвърлил изверженията си върху другиго. Добре е направил. Някой е студен. Добре е и това. Това е един процес. Аз проповядвам Любовта във велик смисъл, — любов активна, любов на целувки, но със съдържание, любов на чувства, но интензивна, благородна, любов на сила, но да има в тази сила светлина. Където и да влезем, да

има любов! Когато видя, че някоя душа страда, аз не плача за нея, не се сърдя на вола, че я нацапал, но ѝ казвам: Изпари се, качи се по-горе или стопи се, влез в земята, слезни по-долу и излез като извор. Не се смущавай.

Това е велика наука на Любовта, която ще разреши всичко. Това, което виждате сега в света, противоречията в домовете и обществата, това е един временен процес, който се дължи на неразбиране на Любовта. Върху това трябва да се спрем.

Сега искам от вас да мислите, да се стремите, да имате горещи сърца, да бъдете герои, да не ви е страх от Любовта. Всички да сте пълни с чувства, а да не сте като баби. Искам да бъдете философи, а не да предъвквате, кой какво казал, кой учен как мисли по този или онзи въпрос, и т. н. Бих желал всички да имате сърца, души, умове, които да действуват. Като се срещнем тогава, ще има между нас пълна обмяна. Това е новото учение. Всичко старо да се забрави. Не се противете, не спорете. Нямаме време за спорене. Ще кажете: Еди-кой си вол оставил там нещо от своите извержения. Това го зная. Кажете си: Всеки от нас има велика мисия в света. Трябва да бъдем герои, да бъдем по образ и подобие на Бога, и тогава всички наши братя, заминали преди милиони и милиарди години, ще се съединят с нас. Тези братя са: серафимите — братя на Любовта; херувимите — братя на хармонията; престолите — на волята; господствата — на радостта, интелигентността; силите — на движението и растенето; властите — братя на външните форми, изкуството; началствата — братя на времето, състоянието и такта; архангелите — на топлината и огъня; ангелите — носителите на живота и растителността, които приготовляват живота. Последният — десетият чин ще заемат напредналите човешки души. Да се съединим с тези братя! Всички заедно ще засвирим и то-

гава ще чуем Христовия глас: Елате вие, деца, благословени от Отца моего, и наследете новото царство, новото небе и новата земя на Любовта, които съм приготвил за вас.

Това е учението на Любовта.

*

Беседа от Учителя, държана в София на 27 февруари, 1921 г.

II.

Вярата

„А сега остават тези трите: вяра, надежда, любов“ *).

Днешната ми беседа ще бъде върху втория принцип на човешкия живот — вярата.

Аз вземам думата вяра, понеже нямаме по-добра дума от нея. Вземам я в най-широк смисъл и правя различие между вяра и вярване. Във вярата не може да има никакви противоречия. Тя изключва всяко съмнение. А вярванията допущат наполвина съмнения. Може да вярваш, че ще станеш добър, но може да вярваш, че ще станеш и лош; може да вярваш, че ще живееш, но може да вярваш и че ще умреш. Днес хората се въздигат, страдат и умират все от вярвания. Светът е пълен все с вярвания. Всички учени и религиозни хора учат само вярвания. Но това вярване не е донесло нито спасението, нито свободата, нито знанието, нито любовта, които очакваме — защото е вярване. Не казвам, че вярването е лошо, но то е само предговор на вярата.

Ще засегна вярата от четри гледища, а именно: ще я разгледам като стремеж подсъзнателен в сърцето, като чувство съзнателно в душата, като сила самосъзнателна в ума, и като принцип свръхсъзнателен в духа, или научно казано, като стремеж в

*) I послание към корантяните 13 глава.

подсъзнанието, като чувство в съзнанието и като принцип в свърхсъзнанието.

Сега пазете тези съотношения. Аз ще говоря по въпроса принципално. Нямам за цел да защищавам никаква ограничена кауза, никакво ограничено учение. Целта ми е да говоря за истината тъй, както си е.

Вярата е принцип на човешкия ум. Значи, началото на човешкия ум — това е вярата, или в друг смисъл казано, умът е съграден върху основите на вярата. Вярата свързва човешкия ум и интелект с хармонията в природата и му дава потик за развиване и изучаване законите на Битието.

Сега като ме слушате, бъдете тъй добри, да оставите настрана само за един час, всички ваши предубеждения. Не да ги изхвърлите, а да оставите раницата с вашите вярвания и заблуждения настрана, докато ви поолекне. Като ме изслушате, пак си я турете на гърба и си вървете. Нямам нищо против това. Иначе, ще заприличате на онзи българин с тежкия товар, който бил настигнат по пътя от един колар. Коларят, като видял, колко е тежък товарът на пътника, предложил му да се качи на колата. Пътникът се качил на колата, седнал в нея, но товара си не свалял от гърба. — Свали си товара, приятелю, и го остави настрана в колата — му казал коларят. — Не искам да ти правя затруднения — отговорил пътникът. — Не, ти мене не затрудняваш, а себе си. Моето желание е, товарът да слезе от гърба ти. Аз приех тебе и товара ти, еднакво да си почивате. И за двама ви има достатъчно място в моята кола. Като се качим на Божествената кола, ние трябва да свалим товара си и да си отпочинем.

Следователно, всеки от вас, който иска да има просветен ум, в каквото и да е направление, който иска да изследва природата, в каквато и да е област, трябва да се стреми да влезе във връзка със жи-

вата природа, трябва да има вяра. Аз не съм от ония, които казват, че трябва да се стремим и развиваме само в една посока. Философски казано, всички посоки създават една истинска посока, която е Истината. Затова ние трябва да се стремим във всички посоки, защото от гледището на вярата всички посоки са добри. Може в някои от тия посоки да дойдат и страдания, но те са път за изправяне. Когато дойдат върху нас тия страдания, те показват, че в миналото ние сме нарушили Божествените закони, съзвучието на Божествения свят, от което нарушение се е родило злото в сегашния свят. И като не разбираме, ние постоянно се питаме, от що е това зло? Ако вие прережете една електрическа жица от инсталацията, в която постоянно тече електрически ток, и я уловите с ръцете си, знаете ли, какво ще стане с вас? Тази жица е безопасна, докато си стои спокойно, но прережете ли я, тя става опасна. Ако стоите върху един кюнец от канализацията, вие сте на безопасно място, но речете ли да пробиете една дупка, да видите, какво има в кюнеца, вие ще пострадате и трябва да бягате надалеч. Защо? — Защото пробихте кюнеца, и течението на водата се измества, тя ще ви залее. Съвременните хора са интересни. Те, като малките деца, носят длета и казват: — Хайде тук да пробием кюнеца, хайде там. Като дойде опасността, казват: — Бягайте сега! Някой химик—професор стои в лабораторията, държи ретортата, прави опити, пукне се ретортата, пръсне се течността, бяга професорът настрана, всичко се разваля. Казвам: Този професор е пробил кюнеца. Не е само този начинът за изследване, има и друг начин.

Когато искате да тонирате вашия ум, да го пречистите, непременно трябва да внесете във вас вярата. Някой ще възрази: — С вяра нищо не става. — Всичко с вяра става, а нищо без вяра не става.

Докато имате вяра, вашият ум ще бъде здрав, силен, гениален, всичко може да направи. В момента, когато напуснете вярата, умът ви ще се раздвои, в него ще се образуват пукнатини, и вие сте изгубени. Знаете ли, какво става с такива хора? — Започват една работа, един час работят, отчайват се, работата им не върви. Дойде пак вярата, пак започнат работата. Работят един час, отново я напущат.

И тъй, в света едни хора работят, други стоят по кафенетата, въртят си палците, не работят. Изгубили са вярата! Какво да се прави с тези хора? — Внесте вярата в ума им, и те са спасени. Аз ще ви приведа един окултен разказ, който трябва да имате всякога в ума си, когато разсъждавате върху вярата. В древно време имало един царски син, който се влюбил в една слугиня, която била много умна, интелигентна и красива. Решил да се ожени за нея. Момата се зарадвала много и си казала: Сега животът ми има смисъл. Този царски син ще ми доставя всичко, за което съм мечтала. Тя си въобразявала, че ще има прекрасни палати, с много стаи, дето ще ѝ прислужват придворни дами. Той, наистина, ѝ направил голям палат, и освен това, ѝ обещал всичко, за което тя си мечтала, но като се оженили, той ѝ казал: Моля ти се, в моя палат не искам да има никакви слугини, за да не ми напомнят за твоя низък произход. Ти сама ще чистиш тоя палат и ще нареждаш всичко.

Когато вярата се появи в човешкия ум, умът ще ти каже: Аз не искам в моя палат да има слугини. Кои са тези слугини? Вие не знаете нещо и си казвате: Чакайте да видя, какво е казал еди-кой си автор, какво е казал Кант! И Кант е човек като тебе. Може да е изказал много хубави мисли, но не трябва да се осланяш на него. Какво е казал Кант в съчинението си „Критика на чистия разум“? — Той е казал, че нещата са непостижими. Това е

50% вярно. За човек, който има вяра, всичко в света е постижимо. Следователно, постижими ли или непостижими са нещата, това зависи от вярата. Вярата обема времето, а времето е процес на Божествения разум. То е такт на Божествената хармония. Вярата определя отношенията на тоновете, съчетанията вътре в тази Божествена хармония. Тя определя още и съотношенията на нашите мисли. Всяка мисъл е тон в нашия ум. И ако имаме вяра, всички наши мисли ще образуват една величествена Божествена хармония.

И тъй, вярата трябва да започне от сърцето, във вашето подсъзнание, там трябва да се вложи този светъл лъч на разумния стремеж. Като си лягаш вечер, вложи в ума си следната мисъл: вярата, в която аз живея, ще внесе Божествената хармония в стремежите на моето сърце. Легни си с тая мисъл, с пълно упование в твоето подсъзнание. Не философствувай, не мисли за последствията. Когато посееш някое житно зърно в земята, не мисли как ще израсне. То само по себе си ще извърши своята работа. Ако седнеш при него и мислиш, как ще израсне, дали ще израсне или не и почнеш да го разравяш и заравяш, ти ще го развалиш, ще го спънеш, ще попречиш на развитието му. Така и някои хора възприемат една Божествена мисъл, но започват да разсъждават: дали тя е Божествена или не. Оставете тази мисъл да израсне във вашето съзнание! Докато една мисъл не порасне, не започне да се развива, не цъфне, не завърже, не даде плод, и тоя плод не узрее, не я бутайте. Не може да се познае, дали е Божествена или не. Не може да се познае Божествената истина, която е вложена в нея. Затова нещо е необходимо време. Времето е израз на истината. Дето няма време, няма истина. Лъжата всякога съкращава времето. Всички, които заемат пари от банката с кратки срокове, не прокопсват. Те си променят по-

лиците на всеки три месеца. Износно е полиците да бъдат с дълги срокове. В съвременната мисъл всички учения имат къси срокове. Ние не вярваме в късите срокове, а вярваме само в дългите срокове. Ние считаме дългия срок за едно закръглено движение на енергията вътре в душата.

Второто проявление на вярата е като чувство в съзнанието. Това значи: в даден момент ти да чувствуваш, че твоята мисъл не може да бъде мисъл, докато не се проектира в материалния свят. Тази мисъл трябва да добие правилна форма, защото правилното мислене не е нищо друго, освен мисълта ти да има правилно съчетание със законите, в които живееш. Ако мисълта ти не добие правилна форма, ще прилича на грозна жена, а грозните хора не ги обичаме. Следователно, грозните форми произвеждат в ума ни дисхармонично впечатление. Красотата е едно качество на мисълта, затова мисълта в нас трябва да бъде красива. Ако ти не чувствуваш, че твоята мисъл е права, ще започнеш да я проверяваш с други хора, но с това ще изпаднеш в друга крайност. Защо? — Защото и те може да се намират в същото състояние. Тогава, как ще провериш, дали твоята мисъл е права или не? Следователно, първото нещо, което трябва да имаш пред вид, е следното: да вярваш, че твоята душа чувствува нещата правилно. Душата никога не лъже. В душата на човека няма никаква лъжа!

Третото проявление на вярата е в силата на мисълта. Вашата мисъл трябва да има сила. Вътре в нея трябва да има движение и разширение, т. е. тя трябва да бъде производителна, да можеш да вършиш всяка работа с нея. Вие може да опитате силата на вашата мисъл. Ако вашата мисъл е правилна и върви хармонично във всяко отношение, т. е. има правилен стремеж в сърцето, правилни чувствувания в душата, правилно разширение в ума, то-

гава, ако имате каквато и да е рана на ръката си, като съсредоточите мисълта си върху нея, тя бързо — в 5 — 10 минути, или в 1—2 деня, според раната, ще заздравее.

Всички катастрофи, които стават сега и в обществената, и в политическата, и в научната области, се дължат на туй разстройство на нашия ум, който не е турил вярата за основа в живота. Ние живеем с вярвания в света. Отде дохождат всички катастрофи в света?— Те дохождат от това, че ние сме се усъмнили в Бога, във великия закон на Любовта, и казваме, че Бог не е Любов, и че човек за човека е вълк. А този вълк Бог го е създал. Тогава, каква философия, какъв смисъл има животът, когато най-възвишеното нещо в света ние наричаме вълк? А вълкът е отрицание на любовта, отрицание на вярата. Следователно, всеки човек може да стане вълк. Щом изгубите любовта си, вие сте един вълк, мечка тигър, лисица, защото тези диви животни са отрицателните качества на великата добродетел, която наричаме Любов. Вярата пък определя, защо ние страдаме. Казвам: Ти си изгубил любовта си, затова си вълк. — Как ще се поправя? — Като внесеш любовта в сърцето си, тя ще внесе вярата, и ти ще се повдигнеш, ще бъдеш един ангел да служиш в Божествения свят.

Въоръжете ума си с вяра, а не с вярвания, защото вярванията са религиозни, езически системи, които се явяват като резултат от опитите на миналото. Съвременните религии са един опит за изправяне на човечеството. Аз не ги осъждам, но казвам, че всички религии имат стремеж да помагат на човечеството. И всички велики Учители дохождат между това човечество, за да го издигнат, за да му помогнат, понеже са служители на великия Божествен закон. Но техните последователи са изопачили тоя закон, спрели са се само на външната му страна

и така са изопачили живота. Те са създали така вярванията. Дохожда лекар и ти казва: В мене вярвай, аз ще ти помогна. Започва: днес една инжекция, утре друга, изхарчиш много пари, но нищо не помага. Дойде попът, опее те. Не, не, в такъв лекар да не вярваш, а само в онзи, който носи любовта като принцип. Ако лекарят или приятелят ти носи тоя принцип на Любовта в себе си, приеми го, но ако не го носи, може той да бъде учител, свещеник, лекар, затвори вратата си за него, не го приемай, нека остане вън.

Писанието казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога". Аз превеждам тези думи тъй: без ум, без мъдрост не може да се угоди на Бога. Кои деца радват родителите? Нали умните, послушните деца? Глупаво, пакостно дете не радва родителите си. Всеки, който внася радост и веселие, той е умен. Умните синове и дъщери, умните приятели, учители, свещеници, те са хора на вярата. Като запиташ сега тези хора, дали има задгробен живот, те се съмняват и казват: Кой знае? Науката още не го е доказала. Но кой е по-напреднал: науката ли или ние? Ами кой създаде науката, тя ли нас или ние нея? Ние сме като старите езически народи, които си създаваха образ като тях, падаха на колене пред своя идол Ваал и го молеха: Покажи ни, де е истината? Така и ние 8,000 години се молим на науката да ни покаже, де е истината. Нищо няма да ни покаже тя. Има една наука, на която трябва да разчитаме. Тя е Божествената наука, науката на човешкия дух на Любовта, на която вторият принцип е вярата. Тя е неизменна наука, не се мени. Съвременната наука е човешка, тя е наука на вярванията, на хипотезите. А в науката на вярата всичко е определено точно, математически. В нея всичко е точно предвидено, както в техниката, както в организма. Ние казваме, че стомахът не е интелигентен, работи чисто меха-

нически. Не, той е отличен химик. Като му дадете нужните условия, той работи много по-добре, отколкото нашите химици. В него влиза храна необработена, несмляна и веднага той отделя съответни сокове за смилането и разтварянето на храните. След няколкочасова работа, тъй смляната храна преминава в червата, за да си задържат те от нея, което им е потребно, после се разнася чрез кръвта по целия организъм. Белите дробове не са едно духало, както някои казват, и те работят по известни закони. Също така и мозъкът си свършва добре работата. А ние, съвремените хора, които се мислим за умни, интелигентни, какви ли глупости не правим! Мъжът, като не може да изправи жена си, набие я хубаво. Учителят, като не може да поправи ученика си, изпъжда го вън от училището. Свещеникът, като не може до изправи паството си, отлъчва го от църквата, обявява пасомите си за еретици. Държавата, като не може да поправи някои от поданиците си, изпраща ги в затвора, на бесилката. И всички съвременни държави правят специални заведения за провинилите се свои поданици. Това са заведения на вашите глупости, за които ще ви съдят! Така пише горе, в невидимия свят. Това са полици, които един ден ще се плащат. Да не мислят разните министри и властвуващи лица, че един ден няма да отговарят за ония стотици и хиляди хора, които те са затворили в тъмница! Не, небето и земята ще преминат, но нито една рязка от закона не ще се измени, докато не дойде всичко в първоначалното си състояние. Тъй е било от памтивека, тъй ще бъде и до скончение века. И не само в България, но и навсякъде.

Като говоря за скончание на века, разбирам свършване на нашите глупости и началото на Божествената хармония в света, на онази велика мисъл, за която ви говоря. И като се срещнем, тогава

няма да питаме: Ти вълк ли си или не? Казвам: Опитай ноктите ми, опитай зъбите ми! Ако имам такива, вълк съм, ако нямам, не съм вълк. Тази вяра, благородното, разумното в човека, не позволява да имаш никакви нокти, никакви зъби. Ноктите—това е кривата математика. Когато вълкът загуби любовта си, та не може да разшири своята мисъл, той застава на пътя, чака да мине някоя овца, да я хване и да я изяде. Защо постъпва така? Той казва: Както вие, господа, имате право до си купувате консерви от вашите дюкяни, така и аз имам право да си купя от Божествения дюкян една консерва, затова отварям запушалката и я изяждам. Но в Божествения свят е забранено да се ядат консерви. Там нямат никакви консерви. Според Божествения закон, вълкът като срещне овцата, трябва да ѝ каже: Аз съм много гладен. Можеш ли по закона на любовта да се пожертвуваш за мене? Ако овцата се съгласи, той може да я изяде; ако не се съгласи, ще почака да мине втора, трета, докато се намери някоя да се пожертвува. Ако не се съгласи никоя овца, той ще се нахрани с корени. Едно време така е живял вълкът. Това ще ви го докажа. То не е фигура, а велик закон. Когато вълкът постои 7 — 8 дни гладен, казва си: Колко съм глупав! Едно време аз другояче се хранех. Отива в гората и се нахранва с корени. Ако не се е хранил някога така, отде ще му дойде тази мисъл? Значи, той е живял и при други условия.

И сега нас, съвременните хора, трябва да ни остави Господ десетина дни гладни, за да ни научи, че и по друг начин може да се живее. Ще отидем в гората, ще извадим сладки коренчета и ще се нахраним. И така може да се живее. Съвременните лекари ще ни обясняват, какви са елементите на консервите, какви елементи са необходими за нашия организъм, и чрез какви храни ще си ги доставим.

Не съм против това, но то не е култура. Имайте пред вид, че всяка органическа храна, която употребявате, колкото чиста и да е тя, винаги носи своите отрови и причинява отлагания. Няма същество, което да не умре, щом се храни с органическа храна. И човек е почнал да умира, откакто е почнал да се храни с такава храна, защото във всяко органическо същество има чисто и нечисто поляризиране. Наблюдавайте, как котката изяжда мишките. Тя улови една мишка и изяжда всичко в нея. Ако котката, която е такава чистница, би яла, както трябва, тя би живяла много повече. Тя казва: Според нашата наука, аз не мога да се бавя, да губя време, гладна съм, затова те изяждам цяла. Така и мъжът, дойде си от работа и казва на жена си: Скоро, гладен съм. Ако не е сготвено да му мисли жената! Това не е наука. Ние трябва да започнем с тия основни неща в живота.

Сега ви остава да се запознаете с вярата като принцип, за да разберете онова нейно проявление, което примирява всички противоречия в живота. Ще ви покажа, как се явяват противоречията. Например, двама млади се любят. Когато любовта се проявява като принцип, и двамата са готови да бягат от дома. Казвам: Герои са и двамата. Когато се роди първото им дете, и майката започне да го кърми, вижда наоколо си, че условията са неблагоприятни, и любовта между тях почва постепенно да охлажда. Защо? — Защото те не са разбрали любовта във всичките ѝ страни, в дълбокия ѝ смисъл, че тя трябва да се поддържа с разумност. Когато една птичка прави гнездото си върху клоните на дърветата, тя избира такива клончета, които са запазени даже и от най-слабия вятър, и от бурите. Тъй че, тя го съгражда много по-умно от всеки инженер. Тя схваща, къде са благоприятните условия за съграждане на гнездо, и там снася яйцата си. А съвременните хора

казват: Ние можем и без гнездо, без добри условия да снесем яйцата си. И наистина, снасят ги, но попосле отиват да ги излюпват в „Майчин дом". Това е култура на кукувиците — те снасят яйцата си в чуждо гнездо. Питайте някой естественик, отде се е зародила идеята в кукувицата да снася яйцата си в чужди гнезда? Някой ще отговори: Господ е наредил така. Не, Господ не е казал това. Има много кукувици, при това интелигентни, които снасят своите яйца все в чужди гнезда. Знаете ли свойствата на кукувицата? Тя избира гнезда на слаби птички, та като се излюпи кукувичето, то, като по-силно, изхвърля другите малки птичета от гнездото. Така постъпвате и вие с вашите идеи. Казвате: Ще снеса в чуждо гнездо. Изхвърляте другата, но вашата е пак кукувича. Сега разрешете, какво означава тази кукувица. Ако ти приемеш една Божествена мисъл, и ако тя не те научи, как да се поставиш в хармония с Божествения закон в природата, ако не внесе любов към хората, какво те ползува тя, защо ти е тази мисъл? Една мисъл може да ти донесе и съмнение. Следователно, без вяра не може да се служи на Любовта, без вяра не може да се угоди на Бога на Мъдростта.

Като прочетете 8 глава от Притчите, от 29 стих надолу, ще видите, че там се говори за мъдростта, а тук говорим за вярата.

„Като полагаше закона си на морето —
Да не престъпят водите повелението Му
(Водата, морето, това е съвременият свят),
Когато нареждаше основанията на земята
(Под „основание не земята" се разбират нашите и всички органически тела),
Тогаз бях при него и устроявах всичко;
И аз му бях наслаждение всеки ден
И веселях се всякога пред него.
Веселях се на обитаемата негова земя;

И наслаждението ми беше с человеческите синове.

(Тук се говори не за сегашните човешки синове, а за тогавашните, които са живели с вяра — носителка на любовта).

Сега, прочие, послушайте ме, о чеда;
И блажени са, които пазят пътищата ми.
Послушайте поучение и ставайте мъдри
И не отхвърляйте го.
Блажен е този човек, който ме слуша,
И бди всеки ден при моите двери,
И очаква при стълповете на вратата ми.
Защото, който ме намери, ще намери живот
И ще вземе благословение от Господа."

„Който ме намери", това значи: който намери вярата, ще намери живота. От него ще изчезне всяко съмнение. Ново съзнание ще дойде в него, една нова интелигентност ще го възпламени и той ще каже: Сега вече разбирам смисъла на живота.

„А който съгреши против мене, своята душа онеправдава.

Всички, които ме мразят, обичат смъртта".

Сегашните хора казват: Може и без вяра. Не, не, с безверие не може. Казвам: Не трябват вярвания, а вяра. Безверието и вярата, това са два полюса, защото безверникът може да стане и вярващ, а човекът на вярата не може да се поляризира. Вярата е свързана с човешкия ум, с човешкия интелект, а умът е свързан с дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция в света, направили сме един ъгъл от 180°. Пътят, който сме извървели от деня на излизането ни от Божествената хармония, е път на слизане. Сега ние сме до дъното и започваме другата половина на тоя кръг, предстои ни да изминем друг ъгъл от 180°. Този е законът на еволюцията, при който ще изучавате нещата отдолу нагоре, а не както сега отгоре надолу. Само по този

начин ще имате една опитност много по реална от по-раншната и по-достъпна за вашия ум. Затова всички източни трърдения трябва да се проверят от ново становище. Опитностите на източните и западните народи трябва да се проверят. И едните, и другите са 50% верни. И там ще влезе вярата. Всяка мисъл и всяка наука трябва да се проверят на опит, и нищо да не се взима на доверие. Вярата подразбира жив опит, но опитът не става по един начин. Ако искаш да провериш една музикална пиеса, ще намериш един опитен музикант, а не обикновен, и от него ще разбереш, дали тази музика е правилна. Ако искаш да разбереш свойствата на материята, ще намериш някой учен химик, който не пробива кюнци и не прави експлозии, и от него ще искаш да ти даде първите упътвания върху великите закони на материята. Материята, това е една реалност. В нейните сегашни форми тя е преходна. Следователно, ако се уповаваме на тези форми, ние се лъжем. Сегашните ѝ форми ще преминат към други, които ще бъдат реални.

Сегашните наши мисли също са преходни. Всичките ни сегашни разбирания са само един предговор към онова правилно разбиране, което ще дойде. С тези си думи не искам да кажа, че сте невежи, че не разбирате нещата, но само констатирам, че причината на вашето невежество се дължи на това, че нямате вяра. А вярата е свързана с вашия ум. Следвателно, онзи, който няма вяра, не може да има и правилно дишане, защото умът е свързан с дишането. Умните хора дишат плавно и хармонично. Мисъл, която въздействува на дишането, тя е права. Наблюдавайте някоя красива жена или мъж, здрави по воля, сърце и ум, и ще забележите красотата и пластичността в дишането им! Който не диша правилно, и мисълта му е неправилна. Някой писател ще пише някоя статия, започва да размишлява, издишва

издълбоко, после диша неравномерно, става, направя си цигара, разхожда се из стаята, пак сяда, пише. Статията е готова. Критиката започва да говори: — Еди-кой си написал отлична статия. — Написал дим! Самата статия е толкова вярна, колкото и димът на цигарата му. Написал статия, как да се поправи обществото. Преди да започне статията, той казва: Чакай да се прекръстя! Кръсти се. Не, приятелю, кръстът показва, как да носиш мъчнотиите. Когато направиш кръст и кажеш: „Во имя Отца", запитай се: моята глава знае ли да мисли правилно? „И Сина" — любовта действува ли в сърцето ми? „И светаго Духа" — силата на Бога в мене ли е? Това значи да направиш кръста и да прочетеш „Во имя Отца". Кръстът е нещо вътрешно. Някой казва: Да се прекръстим. Да, да се прекръстим с главата, със сърцето и със силата си. Като се прекръстите, кажете си: Дали Господ на Мъдростта е в ума ми? Имам ли вяра?

По какво се отличава човек с вяра от другите, у които няма вяра? По това, дали има страх. Във вярата няма страх. Някой казва: Да викаме лекар. Ако викаш лекар от страх, че си болен, ти ще умреш; ако го викаш с вяра като твой брат, твой приятел, ще оздравееш. Като викаш лекаря със страх, и лекарят ще се уплаши и ще каже, че положението е опасно, сам не се решава да лекува. Викат втори лекар, и той казва същото. Викат трети, събират се на консулт, и най-после и тримата казват: Я ще оздравее, я не. Това мяза на положението на онзи циганин, който казал: В онзи дол я има вода, я не. Такава наука всеки я знае: Я ще оздравее, я не; може да е добра, но може да не е добра. Старите казват за момата: Ние знаем, може да е много добра, но може и да не е добра. Те не казват като циганина, например, я е вярно, я не, но казват: Може да е вярно, може и не. Някой пита: Ти какво

мислиш за моята мисъл? — Е, може да е добра, вярна. Не, може, а трябва да е вярна. И тогава казваме: Не знам, кой ще бъде спасен. Не, знам кой ще бъде спасен; знам, кой ще влезе в Царството Божие; знам, кого Господ е избрал; знаят го и всички онези, които имат вяра. Няма скрито - покрито за вярващия. Скрито - покрито има, но кога? Само в престъпленията, само те се крият. И добрите дела трябва да са тайни. В този свят и добрите, и лошите хора, трябва да се крият. Защо? Само злото може да е скрито. Лошият човек се крие да не го хванат и затворят в тъмница. Добрият, богатият човек се крие, да не го подведат под член 4 от закона, та да му кажат: Ти си неприятел на народа, хайде в затвора. Ето защо, сега богатите отричат, че са богати, а едно време хората се хвалеха, че са богати, че имат пари. Днес всички богаташи искат да минат за сиромаси. Защо? — Защото има член 4. Това не е правилно мислене, това не е философия на живота. Волът, който оре на нивата и разделя браздите, казва: Аз съм, който ора. Да, защото има остен; а орачът е, който носи закона. И аз мисля, че ние сме минали това учение на остена. Сега е учението на вярата.

Според новото учение, всеки сам трябва да опита своята мисъл, вярна ли е. Ще представя мисълта си на брата си, и ще го оставя, той да я възприеме. Той няма да ме пита, вярна ли е мисълта ми. Защо? — Защото съм опитал мисълта си 99 пъти. Не само аз, но хората от 8000 години насам са опитвали този велик закон. И вие може да го опитате. Днес ви говоря за вярата. Кажете: Ние ще живеем с вяра. Внесте в себе си вярата и започнете да работите с нея. Не мислете, как гледат хората на вас, дали сте интелигентни или не. Е хубаво, като сте интелигентни ще ви дам да разрешите една задача: $ai : a = bi : b = ci : c$. Какво ще разберете от тази за-

дача? Тя е задача, която определя отношенията на невидимия свят към видимия. Когато става известно явление във физическия свят, съответно явление става и в невидимия. Такъв е законът. Когато един човек се ражда на земята, едновременно с него друг се ражда на небето. Когато някой умира на земята, и на небето умира някой. Когато един човек умира на земята, за небето той се ражда, т. е. за да отиде един човек от земята на небето, трябва друг да дойде на земята. Те се заместят. Между величините има известно съотношение. Някой пита: Защо трябва да умирам? — Не, няма да умреш, но казвам: решено ти е да се родиш в другия свят, а друг да се роди на земята. Ще кажете: дотук те слушахме, но оттук нататък няма да те слушаме. Не настоявам да приемете това като една положителна истина, а като един символ, но ще го проверявате и ще разберете, че има известно съотношение между духовния и физическия свят.

И тъй, ще разгледате, каква е вярата ви в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и в свръхсъзнанието. Когато от вашата душа изчезне всяко съмнение, умраза, лъжа, и те излезат на повърхността, кажете си: Не, с тази величина вече не мога да боравя. Кажете ли си така, това показва, че вярата е турила в сърцето ви своя пръв корен. Вярата има връзка с ритмичното дишане. Затова индусите се стремят да дишат ритмично, като искат понякога да регулират своята мисъл отгоре надолу. А западните народи още не знаят това. Те имат стремеж отдолу нагоре. Забелязано е, че у туберкулозните хора дишането става бързо, ритъмът на дишанете им е къс, следователно смяната на енергиите у тях е неправилна, което значи, че между вярата и мисълта има борба.

От какво се ражда туберкулозата? — Или от страх, или от умраза. Всяка мома може да стане

туберкулозна: вземете ѝ възлюбения, лишете я от надеждата, че ще има друг, и у нея ще се яви стеснение, умраза, и тя ще стане туберкулозна. Тя казва: Без този момък не мога да живея. Там е заблуждението. Не, твоят момък е в твоя ум. Той е твоята любов. Ако момата срещне човек от физическия свят, който ѝ съответствува, нека го вземе, но ако не срещне такъв, по-добре е да си живее сама. Първият възлюбен на сърцето е ума. Залюбят ли се двамата, това е правилната женитба. Но момата казва: Този вътрешен възлюбен няма да ме храни, а външният, външният. — Не, външният ще те предаде. Вие, мъже и жени, които сте опитали този закон, които сте се женили, щастливи ли сте, разрешили ли сте правилно този въпрос? — Не. Вие мязате на знаменития английски реформатор Иоан Веслей, който се оженил за своята възлюбена и след три дни казал: Не си струва човек да се жени. И това го казва един велик човек, реформатор! Умът е първият възлюбен. Той ще ти донесе светлина. Този възлюбен ще намери външни форми, за да се изрази. Тогава пък сърцето на момъка ще намери своята възлюбена отвънка и ще стане едно правилно кръстосване. Когато умът на момъка се прекръстоса в сърцето на момата, става добра, истинска женитба на физическия свят. А днес всеки момък търси мома, и обратно. Намери мома, започне да ѝ чете, какво е написал. Тя се възхищава. Той казва: А, гений съм аз. Когато момата изказва своите въжделени чувства, той ѝ казва: Колко си наивна! Каже ли ѝ така, да стои далеч от него, той не е за нея, у него няма ритмично дишане. Ще кажете:—Ще ни изкараш нечистите ризи. — Да тази вода, която сега иде в света, ще ви изкара всичките нечисти ризи. Ами като натопите нечистите ризи в топла вода и ги варите, нечистотата нали кипва и излиза отгоре? Следова-

телно, като насадите правилната мисъл в ума си, тя ще изкара всички недъзи.

Не мислете, че моята беседа има пред вид вашите погрешки! Но ви казвам, ако искате в бъдеще животът ви да бъде хармоничен, вложете вярата в себе си, изменете мисленето си и започнете да изправяте миналото си. Всички наши мисли и желания, наслоени у вас от ред минали съществувания, може да се изправят само чрез закона на любовта в човешкия дух и чрез закона на човешкия ум. Когато любовта проникне отдолу нагоре, от сърцето в душата, от душата в ума и от там в човешкия дух, ще има хармония, движение в две посоки — две противоположни течения. Когато двама души се ръкуват, нали подават от две места ръцете си; това е движение, в което има едновременно две противоположни течения. Ако в момъка мисълта и дишането са правилни, в него става правилно течение, и ако сте ясновидец, ще забележите, че от ръката му по направление към ума ще изтича една светлина. Ако чувствата на момата са правилни, ще видите, че от нея излиза една бяла, мека светлина, окръжена с една много тънка, розова краска. Тези две светлини, на момъка и на момата, като се срещнат и се съединят, ще образуват Божествената вълна. Какво чувствуват тези млади? Казват: Ние сме готови двамата заедно да се борим в света и да се жертвуваме. Тогава при това положение и бабите ще възкръснат. Защото стари хора няма. Стари хора са онези, които са изгубили оня първичен закон на вярата, и те умират от глад. Херберт Спенсер казал: „Когато обмяната на енергиите в организама става неправилно, човек бързо остарява и може да умре скоро, а когато става правилно, т. е. колкото харчи, толкова и печели, той може да живее 100, 200 и повече години“. Аз не поддържам такъв възглед, защото смисълът на живота не се състои в неговата продължи-

телност, а в неговото разумно приложение. Христос казва: „Аз дойдох, за да дам живот, и да го имат изобилно“. Като знаем, как да съчетаваме силите на сърцето, душата, ума и духа си, това може да направим и на себе си, и на приятелите си. За това Христос казва: „Ако двама души са събрани в мое име, трябва да имат една обща цел“. Това са хората, които трябва да имат любов. Бог е Любов и всички хора се движат към Любовта, но същевременно искат да бъдат богати, щастливи, а това почива на известни закони.

И тъй, дишането трябва да бъде ритмично. Допуснете ли в себе си умразата или лъжата, дишането ви ще се измени. Достатъчно е човек да допусне в себе си стотина такива мисли и желания, за да му се причини апоплектичен удар. Натрупването на тези мисли ще подействува на дишането, дишането на сърцето, и животът веднага ще се прекрати. Защо? — Защото този човек не е мислил и дишал правилно. От невидимия свят ще изпратят комисия, която ще каже: — Този човек не е мислил правилно. И ще му види сметката.

Без вяра не може да се угоди на Бога, без вяра не може да се служи на човечеството, без вяра не можем да служим на ближния си, без вяра не можем да служим на себе си. Денят, в който човек изгуби вярата си, и той е изгубен. Трябва ви вяра положителна, вяра в своите мисли и чувства, а не в чуждите. Аз не говоря за яйцата на куковицата. Кои са вашите мисли? — Това, което е родено от Бога, то е ваше, общо е, а не онова, което е родено отвън, то е куковичино яйце. Някой иска да направи голяма къща, да даде голямо угощение, но горко на кокошките, които ще участвуват, които ще пострадат за това угощение. Това е навсякъде в света. Един народ ще стане богат, но за негова сметка друг ще осиромашее. Това не е правилно, то не е култура.

Следователно, като се изопачи закона на вярата, народите се израждат. Цели народи, цели племена, материци и раси изчезват. Ако хората мислят така още 100 години, и сегашната раса и всички европейски народи ще оглупеят, ще се изродят. Като се изродят те, ще дойде нова раса, която ще тури един нов ред на нещата. Затова първото нещо е да изправим мисълта си, да турим в нас вярата. За сега ще оставим народите, ще оставим закона на еволюцията да си върви по своя път, а във вашата душа не искам да остане абсолютно никакъв страх. Страхът оставете вън! Да ви е страх, само когато грешите, но когато правите добро да не ви е страх. Ние, съвременните хора, мислим само, какво ще стане с нас. Нищо лошо няма да стане. Онзи, който ни е пратил на земята, Любовта, която ни е родила, която е първото нещо на света, ще ни направи безсмъртни. Дрехите ни може да се изменят, но това не е смърт. Това са вариации, това е пеене, Божествена хармония на нещата. Най-първо, потребна е вярата, за да измените всички свои мисли. Постарайте се при първия урок да внесете в себе си хармония. Имате известно болезнено състояние, кажете си: За да поправя това си състояние, зависи от вярата, затова ще изменя вярванията си във вяра, и ще туря хармония в мислите си. Съединете се с всички хора, и кажете: Всички хора по земята са добри, всички закони са правилни, няма изключения. Смъртта е нещо преходно в света. Ако приложите този закон в ума си, няма да мине и един, два или три часа, или според сериозността на болестта няколко дни, и болестта ви ще изчезне. По същия начин може да проверите дали мисълта ви е права. Опитайте този закон и когато имате ревматизъм в крака си. Не бързайте да викате лекар, а проверете дали можете чрез мисълта си да пренесете болестта в ръката си и оттам да я изхвърлите навън. Ако дей-

ствувате чрез вярата си, ще премествате токовете на вашето електричество и магнетизъм от едно място на организма си в друго, и ревматизмът ви ще мине. Ревматизмът — това са натрупани мисли, затлъстяването — това са пак мисли. Човек, който много мисли, ще започне и да чувствува много. Това показва, че у такъв човек сърцето действува много. Ако някой много яде и не работи, ще затълстее много и скоро ще вика лекар. Затълстяването е един признак, че мислите и чувствата не са правилни. Същият закон е и за сухите хора. Сухите са много активни. Не, всичко трябва да бъде умерено. Дойде ли у вас една мисъл, не я спирайте, а проявете я; дойде ли едно чувство, проявете го. Работете, не се отказвайте от работа. Така ще влезете във връзка с великия Божествен закон. Ако срещнете някой старец паднал на пътя, а вие сте студент или учител, бързате за работа, не се спирате. Не, спрете се, помогнете му, с каквото можете. Или видите, че се бият две деца, плачат, спрете се, примирете ги. Да не ги набиете, но им дайте по един лев, или ако имате ябълки, по една ябълка. Посъветвайте ги да не се бият. И обърнете им внимание, че са братчета, че и двамата са прави. Така примирени, тези деца всякога ще ви слушат. Ще извършите една добра работа. Но ако ги примирявате и им обяснявате, че не са на правата страна, няма да ви разберат. И двамата са на правата страна. Между вас, религиозните, има много да плачат. За какво? — За греховете си. Светските хора пък плачат, че умрял някой от тях. Учениците плачат, че са пропаднали на изпита. Професорите плачат, че са изгубили мястото си. Всички плачат, защото не мислят правилно.

Постарайте се да внесете в дишането си ритмичност, правилност. Дойде ви някоя правилна мисъл, проверете веднага, правилно ли се извършва дишането у вас. Всяка мисъл, която дава потик в

живота ви, е правилна. Вие дишате с прекъсване, но това е една неправилност, от която трябва да се освободите. Ако дишате така, ще ви сполети някое нещастие. Забележете, че когато дишате неправилно, сърцето ви бодне, трепне от време на време. Такова трепване става и с овците на някой овчар, когато предстои да им се случи някакво нещастие. Ако овците прибързват и се спират внезапно, овчарят знае, че няма да се мине няколко часа, и нещастието ще стане. Ако вашите мисли и чувства бягат от едно място на друго, като овците, трябва да сте на поста си, да знаете, че крадецът е близо до вас.

И тъй, вярата е един жив принцип на ума. Само чрез нея ще можем да узнаем всички тайни, които са вътре в природата. Знаем ли тези тайни, ще можем да обновим и живота си. Това няма да стане в една, две или десет години, но вътре в сто години ще стане. И тъй, тези два принципа — Любовта и вярата, трябва да ги съединим. Ние трябва да съчетаем силата на духа, на ума, на душата, на сърцето—като стремеж на сърцето в подсъзнанието, като чувство на душата в съзнанието, като сила на ума в самосъзнанието и като принцип на духа в свърхсъзнанието, и в това съчетание ще дойде новата мисъл, която може да ни обнови. И тогава ще забележите, че когато се срещнат двама души, у които има такова обновление, те могат да се търпят. А това е много естествено, защото и двамата са негативни или по сърце, или по душа, или по ум, или по дух. Всякога трябва да има хармония и допълване, т. е. когато умът действува в момъка, в момата трябва да действува сърцето; когато у момъка действува духът, в момата трябва да действува душата. Само така ще има пълна хармония, пълно съчетание. Дето и да са тези хора, между тях ще има винаги едно съчетание. Влезе ли една и съща мисъл в двамата, ще има дисхармония, разединение,

Всяка мисъл има едно движение от север към юг, или от изток към запад. Това представя човека. Иначе, винаги ще има едно кръстосване. Това са сили на сърцето, сили на душата, сили на ума и сили на духа. Силите от ума слизат към сърцето, т. е. от главната нервна система слизат към симпатичната нервна система, а оттам възлизат към главата. Там, дето става това преплитане, се образува нов потик.

Следователно, срещнете ли човек, бил той мъж или жена, с когото мислите ви се преплитат правилно, ще почувствувате известна хармония, и у вас ще се родят или нови мисли, или нови чувства. Ако няма между вас тази хармония, ще се върнете у дома си обременен, ще ви заболи глава. Това не говори, че тези хора са лоши, но вие трябва да постъпите по друг начин. Зимно време с бели, леки дрехи ли ще се облечете? Лятно време с дебели дрехи ли ще се облечете? Когато отивате при човек, който живее в зимата на своя живот, ще облечете дебелите си дрехи. Когато отивате при човек, който живее в своето лято, ще се облечете в светли, леки дрехи. Вие ще се съобразявате, къде и по кое време отивате, и не мислете, че хората са лоши. Лоши хора в света няма, в положителен смисъл. Лоши хора според мен, са онези, които имат много тор и които грабят наготово. Какво грабят? — Доброто на другите хора. Добри хора са тези, които дават, а лоши хора са ония, които вземат. Разбойникът стои в гората, чака да мине някой. Минава човек, който е работил цели 3 — 4 години, за да спечели нещо и нахрани децата си. Взима му парите, ограбва го.

И тъй, в света съществуват два метода за ограбване: бавен и бърз. Например, искаш да вземеш парите на един човек. Започваш да го убеждаваш. Отиваш първия ден при него, говориш му, не се съгласява. Отиваш втория ден, пак го убеждаваш — не се съгласява. Най-после успяваш да му вземеш

парите. Той казва: Излъга ме този човек! Бързият начин е оня на апаша: когато отидеш при някого с револвер в ръка, и той сам казва: Взимай, взимай по-скоро! Така не се губи време. Бързият метод е вреден. Всички сегашни хора постъпват според него, носят си револвер и казват: Дай си парите! Ти ще работиш, а аз ще почивам. А в Божия закон е писано: Всинца ще работим и еднакво ще делим благата. Всеки ще работи, според колкото може, и никой никого не трябва да използува. Туй е законът на вярата.

Като ви говоря за вярата, казвам, че на земята живеят и други същества, много по умни, които вие не виждате. Сега ще навлеза в дуга област, дето x : y = xi : yi. Последното отношение xi : yi представя отвлечения свят. Тези същества са по-умни, по-интелигентни от вас, те са усвоили законите, които напътват нашия живот и действуват между нас. Каквото и да мислите, каквото и да проектирате, те са между вас. Вие сте под тяхно влияние. Мислите как да разрешите един въпрос. Те се борят, и те го разрешават. Не мислете че тези хора са сенки. Те са реални хора, материализирани, облечени с тела. Има начин да говорите с тях. Те не са сенки. За да ме разберете по-добре, ще ви приведа едно сравнение. Представете си, че се намирам пред един мравуняк. Мравките си имат известен ред на нещата, носят си това-онова в мравуняка. Поставя бастуна си в мравуняка им. Дигне се веднага голям шум между мравките. — Някой им разстройва мравуняка. Казват си: В природата стават някои сътресения, естествени сили влияят. А тези сили са моят бастун. После туря пръста си между тях, някоя мравка ме ухапва. Представете си, че у някоя мравка дойде мисълта, че тук има някое разумно същество, което им пречи. Далеч ли е тя от истината? Следователно, по отношение на тези грамадни хора, за които ви говоря,

ние сме като мравките. Аз мога да ви докажа, че те съществуват, като туря между вас техния бастун и ви размърдам. Може да направите опит, да видите техния бастун. Стоя един ден пред един мравуняк и с лупата си фиксирам светлината точно към пътя на мравките. Те отиват към светлината, но като ги парне отскачат. Казват си: Какво е това явление? Нещо много светло, но пари. Наобикалят ме мравките, разсъждават наоколо ми — цял концерт. Чудят се на това явление. Казвам им: Аз съм. Познавате ли ме? Често и тези, големите хора, умните ги наричам аз, правят с хората така, както и ние правим с малките мравки. Те са решили да поправят света. Дадена им е власт отгоре, даден им е и план, и сега те ще разорат света. Това, което тези същества ще донесат, аз наричам нов ред и нов порядък в света.

Като ме слушате сега, вие си казвате: „Ако това е истина, голяма лъжа е“ — както гласи турската пословица. Ако имате вяра, ще направите опит и ще се уверите, но ако имате само вярвания, ще кажете според турската пословица: „Ако това е истина, голяма лъжа е.“ Не, не е лъжа това.

И тъй, да се повърнем на мисълта си.

Тази първична интелигентност, която трябва да дойде в света, произтича от Бога. От тоя първоизточник иде сега една нова вълна, която хората трябва да приемат. Казват: „Бог вдъхнал душа в човека.“ Сега Бог прави нова вдишка. В хиляди години Бог един път вдишва. Ще разберете двата принципа — че Бог е всеобемна Любов, която обгръща всички същества, и че Бог е всеобемна Интелигентност. Тази Интелигентност ще се прояви според естеството на всяко същество. Трябва да има разнообразие, но и във всинца нас трябва да има тази Божествена хармония. Подложете на опит учението, направете дишането си ритмично, внесте в сърцето си, в душата,

в ума и в духа си, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си да видите тези същества и вие ще ги видите. Когато видите тези същества, вие ще намерите вашите учители, вашите братя и сестри. Те са благородни същества и тъй високи в своите постъпки и така изпълняват Христовото учение, че вие и понятие нямате от всичко това. Когато отидете в дома им на гости, ще ви приемат като по-малки свои братя, ще ви дадат най-добрия прием и ще ви изпратят в този свят да носите новото учение. При сегашното ви състояние, с тези умове, сърца и души, които имате, не може да ги видите. Вашето небе е облачно. Съмнението, което имате, показва, че не можете да служите на вярата на този Господ, Който е вътре във вас.

И тъй, без вяра не може да се угоди на Бога на Любовта. Вие не сте още вътре в тялото си, а сте извън него. Тялото на човека за неговата душа е още само като катедрата за професора — качи се на нея, преподаде урока си, престои всичко 2—3 часа и слиза. Човек само временно живее в тялото си, дето си има и катедра. Духът слиза в тялото само за известно време, за известни часове и минути, докато препродаде уроците си. Но душата е нещо велико! Някои ме питат: Като е толкова велико, голямо нещо, как се събират толкова души в света? Велика душа е онази, в която има интензивна, широка любов и правилна мисъл. Душа, в която няма любов, няма правилна мисъл, тя е малка. Не е във външната форма, не е в голямото шише. Светецът може да живее в колиба, а престъпникът — в палат, но не е палатът, който създава гения, нито колибата, която създава невежеството. Следователно, вие трябва да измените мисълта си, за да измените света. Всички ние колективно създадохме нашата мисъл, нашите тела, като ги изопачихме. Пак колективно ще работим, за да се върнем към първона-

чалното съзнание, като се съединим с тоя велик закон.

Днес времето е ясно, свидетел на това, че, ако приемем новото учение, ще имаме тази светлина. То свидетелствува за мене. Аз и така съм щастлив и богат, но вие трябва да придобиете това за вас и да го предадете на вашите деца, на вашето поколение. А сега вашите почернели лица и побелели коси говорят друго нещо. Аз бих желал да ви побеляват косите, но не от страх, а от любов. Когато косата се изменя от любов, тя приема разни краски. Когато нагорещяват желязо, то става светло, а когато изстине — става черно. Всички, на които косите са черни, трябва да побелеят. Питате: Защо остаряваме? — Ами въглищата, които са изгорели, нали трябва да нагорещат желязото? Значи, енергията от въглищата минава в желязото. Затова трябва да донесем малко въглища. Не мислете, че е лошо да имате черни коси. Черните коси, черните очи, показват, че тези хора са още в сянка, светлината още не е проникнала в тях. Такива хора не са грешници, но в тях има складирана енергия, която отпосле ще се прояви. Те очакват в бъдеще да цъфнат и узреят. А хората с бели коси показват, че са цъфнали и узрели. Любовта, това е началото на живота. Мисленето — това е възрастният човек, който е разбрал смисъла на живота, и затова неговата глава е почнала да побелява. Без вяра, без този ум не можеш да служиш на Бога. Аз оспорвам мнението, че много ум и знания не ни трябват. Не, нам ни трябва един Божествен ум, Божествени разбирания. Да разбираме висшата математика, биологията, астрономията, естествените науки, и то във всичките им съотношения. Да разбираме, как са свързани животните, растенията. Нищо в света не е без смисъл. Затова трябва да обикнем всяко растение, всяко животно и, като се явим при тях, да им предадем добри мисли. Не

мислете, че нещата в света са лоши. За да станат лоши, ние сме станали причина. Ето защо, трябва да знаем да поправяме тоя свят отвътре навън.

И тъй, започнете да поправяте мисълта си, страстите си. Има страсти, които изгарят. Често съм слушал мома да казва: Изгори ме той. Да, този ток, който момъкът изпраща на момата, може да бъде толкова силен, че да я убие моментално. Чувствата на някоя майка може да бъдат толкова силни, че да изгорят детето. Трябва да знаем, как да чувствуваме, как да мислим. Мисълта и чувството понякога биват толкова силни, че могат да възкресят някого. Чувствата могат да убиват и възкресяват. И едното, и другото е вярно. И сега силите на природата са подчинени на човешкия ум. Ако искате да се ползувате от този закон, трябва да имате вяра и любов, и Бог ще ви даде нов начин да проверявате нещата. Тогава ще кажете: Моята мисъл е права. А сега: Я има вода, я не. Това е вярата на циганина. Вложете любовта и вярата, направете един опит и тогава ще разберете въпроса по-подробно. Аз бих започнал да ви обяснявам всичко това математически, със съвременната алгебра и геометрия, но колцина от вас ще ме разберете? Кой професор по математика е успял да убеди учениците си във верността на своите теории? Учат теории, много правила, но дойде ли да ги приложат в живота, не знаят как. Ние, хората на новото учение, знаем, как да приложим една енергия в органическия живот. Като казвам „ние", подразбирам Белите Братя, които живеят между нас. Аз ги слушам сега, като казват: Някои от тези ученици може да станат добри, а други — не. Някои от тях ще бъдат ученици, а други — оглашени. Ако ги приемете, те ще ви помогнат и вие ще станете носители на новата култура, новото небе и новата земя, които сега се създават. Тази нова мисъл казва на света: В ума ви не трябва да има абсо-

лютно никаква лъжа. Приемеш ли някакви хипотези, дръж ги като такива, но в ума си трябва да държиш онези истини, които са абсолютно доказани. Тази работа с вяра става. И да знаеш едно: откъде си дошъл и къде отиваш. Откъде сте дошли? Казвате: — Родиха ме.—Помниш ли деня и часа на твоето раждане? — Не, майка ми, баба ми го казват. Зная че ще умра. — Отде знаеш? — Вярвам. Не, това е вярване, а не вяра. Ние, като насочим нашата мисъл, знаем, кога сме родени; знаем, кога ще оставим този свят; знаем, отде започва физическият свят и докъде се простира; знаем, отде започва духовният и докъде се простира. Затова ви трябва един отличен ум, като у Христа.

За да бъдете чисти, умни, възвишени хора, герои в света, необходима ви е вяра, чрез която се добива всичко. Тя е едно от качествата на ангелите. Това качество и хората трябва да го придобият. С вярата започва новата култура. Приложете сега вярата и любовта. Те започват с времето. Времето е такт на Божествената хармония, а хармонията е вътрешният смисъл на живота. Това е учението за вярата, която Христос е проповядвал в света. „Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще можете и планина да премествате“. „Повярвай, ще бъдеш спасен ти и домът ти“. И тъй вярвайте във вашия ум, който ще упражни влияние върху дишането, което трябва да бъде ритмично, а не с хъркания. Турете волята си чрез мисълта, за да направите живота си щастлив.

Ще ви приведа сега един разказ от Толстоя. Занесли на един цар едно житно зърно, голямо като кокоше яйце. Царят заповядал да повикат най-стария човек от града, да го пита, дали той помни от своето време такова едро жито. Едва довели този старец подпрян на две патерици. Попитал го царят за житото, но той отговорил: — В мое време не е ста-

вало такова жито. Питайте баща ми. Идва бащата, старец подпрян с една патерица, вижда житото и казва: — В моето време не е ставало такова жито. Питайте баща ми. Идва бащата, строен, добър старец, без всякаква патерица, поглежда житото и казва: — Да, такова зърно в нашите години растеше, с него се хранехме. Царят запитал този старец: — Защо ти, който си най-стар по-години от всички, ходиш тъй изправен и без патерици, син ти с една патерица, а внук ти с две? Старецът отговорил: — Това е така, защото в тях вече не расте това житно зърно. И тъй, когато тази права мисъл е расла в хората, те ходеха без патерици, когато тя се изопачи — с една патерица, а когато не остана помен от нея — с две патерици. Царят запитал стареца: — — Ами с пари ли го купувахте? — В наше време пари нямаше — отговорил старецът.

И тъй, аз ви давам това кокоше яйце, това житно зърно, вярата, с която хората едно време се хранеха. Приемете го, насадете го и живейте с него, и вие ще имате в ума си най-хубавите мисли, ще бъдете здрави, а нервността, безсмислието в живота, страданията, всичко ще изчезне, и ще кажете: Сега има смисъл да се живее. Добре е и за нас, и за цялото човечество. Животът на българския народ ще се осмисли само тогава, когато вярата се прояви в своята първична същина. Тогава ще разберете ония задачи, които сега са неизвестни на хората.

*

Беседа от Учителя, държана на
6 март 1921 г. — София.

III.

Надеждата

„А сега остават тези трите:
вяра, надежда, любов.*)

Аз изхождам от едно ново становище.

Има три положения, върху които ще се спра: любовта, вярата и надеждата. Любовта може да се разгледа като стремеж, но може да се разглежда и като чувство, и като сила, и като принцип.

Вярата, и тя може да се разглежда и като стремеж, и като чувство, и като сила, и като принцип.

Надеждата, и тя може да се разглежда и като стремеж, и като чувство, и като сила у човека, и като принцип. Любовта, вярата и надеждата разглеждам като принципи. Хората често смесват тези три понятия — любов, вяра и надежда, без да ги разделят.

Любовта обхваща всичко, т. е. цялото пространство — Битието, нищо не може да избегне от нея.

Вярата обхваща времето, а надеждата — резултатите, които изтичат от тези две сили. С други думи: Любовта обхваща вечността, т. е. безкрайния живот, всички възможности. В Любовта няма смърт. Вярата обхваща условията, при които този живот се развива, а надеждата осъществява резултатите. Това са процеси, които вървят последователно.

---

*) I послание към коринтяните 13 глава.

Хора, у които има надежда, вяра и любов, имат особени признаци. Някой човек е песимист, ходи с наведена глава, недоволен е. Защо? — Защото надеждата у него е слабо развита, няма това чувство, принципът слабо действува у него. За такъв човек казвам: У него няма надежда. Едно от качествата на надеждата е, че, когато е силно развита у човека, тя произвежда радост. И Писанието казва: „В надеждата бивайте радостни.“ Качество на вярата е, че тя произвежда упование. Когато вярваме в някого, ние имаме упование в него. Качество на Любовта е, че сме готови да се жертвуваме за оня, когото обичаме.

Не смесвайте любовта, вярата и надеждата. Някои мислят, че между тях няма разлика, че те са едни и същи неща. Щом се обезсърчиш в живота, надеждата е слаба в тебе; щом се съмняваш, вярата е слаба; щом не можеш да обичаш, любовта е слаба. Когато някой човек каже, че не може да обича, това показва, че принципът на любовта е слабо застъпен в него. Ще бъде смешно, когато някой парализиран човек каже: Аз не мога да ходя. Разбира се, че не може да ходи, защото неговата вяра е парализирана, той не може да разполага с нервите си. Някой казва: Да обичаш е глупаво. Питам: Ами кое е разумно? Ако любовта е едно глупаво качество на живота, кое е умното? — Е да седнеш да си похапнеш, да си попийнеш хубаво! — Че то е най-глупавото! Като гледаш онзи вол, напълнил устата си, преживя ли, преживя. Това красиво ли е? Гледаш онази красива мома, напълнила устата си, криви мускулите на лицето си. Това красиво ли е? Яденето има смисъл само при любовта. Хубавата мома, като яде, казва: Аз ще ям, ще се поправя, за да бъда хубава, да бъда обичана. Яденето, пиенето, това са само обекти, това са само средства. Човек трябва да яде, за да възстанови силите си. Следователно, любовта, вярата,

надеждата, това са вътрешни принципи на съзнателния живот. Тъй ги схващайте. Може да направите опит с тях. Това не е учение, което почива само на теория, а може да се опитва всеки ден.

И тъй, любовта, вярата и надеждата не са еднакво развити у всички хора. У някои любовта е силно развита, у други — вярата, а у трети — надеждата.

Апостол Павел, който дълбоко е познавал окултизма и мистицизма, казва: „А сега остават тези трите — вяра, надежда, любов, но най-голяма от тях е любовта.“ А аз казвам, че двете крила на любовта са вярата и надеждата, или вярата и надеждата — това са ръце на душата. Отрежете ли тези ръце, всичко е свършено.

И тъй, надеждата е принцип, който примирява всички противоположности на физическия свят. Тя борави с видимия свят, със света на промените. Следователно, кога се надяваме ние? — Когато имаме дъщери, синове, земи, къщи, пари, вложени тук - таме. Надеждата схваща нещата отблизо, тя схваща настоящето. Това е едно от нейните качества. Следователно, човек, у когото надеждата е силно развита, очите му са отворени, той всичко вижда, къде ходи, какво прави, обхваща всичко. Извадите ли надеждата от него, и очите му ще се затворят. Човек, който ходи със затворени, премрежени очи, е със слаба надежда. Виждали ли сте, какво прави котката, когато стои пред някоя дупка да пази мишките? Понеже обектът на нейната надежда го няма, тя стои със затворени очи, докато хване мишката, но като я хване, отваря очите си и казва: Е, това има смисъл, може и да си поиграя с тази мишка. Вие казвате: Тази мишка е нещастна. Тази мишка е в ръцете на своя любовник. Той ще си поиграе с нея и ще каже: Вместо да правиш пакости на хората, и да те гонят, ела при мене, влез вътре. Улавя я и я изяжда, снима дрехите ѝ. Вие казвате: Котката изяде

мишката. Аз казвам: Мишката отиде на гости у котката. Защо? — Защото се обичат. Дайте ѝ една жаба, няма да я изяде. Виждал съм някой път, котката си поиграе, поиграе с мишката и я пусне. Казва: Хайде, от мене да замине, днес не съм готова да те приема на гости.

Ние трябва да схващаме надеждата, този принцип, понеже той е необходим при сегашните условия на живота. Съвременните хора са забъркали своите понятия. Те са изгубили връзката с Бога, усъмнили са се в Него. Питат се: Има ли Господ или не. Ще бъде чудно да си задаваме въпроса, има ли слънце или не. Ако слънцето изчезне, и светлината ще изчезне. Веднъж светлината съществува, и слънцето съществува, защото светлината е изявление на слънцето. Щом любовта съществува между хората, и Бог съществува, защото любовта изтича от Бога. Щом любовта изтича от Бога, вярата възниква, а вярата е носител на живота. Без вяра Божественият живот не може да се проектира тук, на земята. Следователно, тя е нишка, принцип, който развива разумния, съзнателния живот. Съзнателният живот никога не може да се развива без вяра. Тя е застъпена у всички хора по един или друг начин. Надеждата пък реализира този живот. Тя е сила, която дава форми на нещата. Следователно, всеки от вас, който иска да има здраво тяло, да има здрав мозък, да бъде красив, непременно трябва да има надежда. Надеждата оформява тялото. Почнем ли да губим надежда, гърдите ни, мозъкът, тялото изгубват своята симетрия. Тогава човек казва: Не ми се яде, не ми се живее, докато най-после той заминава за другия свят, или пък слиза в гроба. Що е гробът? — Това са ограничените състояния, в които се намираме. По-лошо нещо от гроба няма. Най-големият затвор — това е гробът. Да ви пази Господ от гроб! И псалмопевецът казва: „Няма да остави преподобния си да види изтле-

ние.“ А ние сега казваме: Гроб ни чака. Гробът — това е най-глупавото вярване. Ще бъде смешно, когато на някой човек му излезат цирен, и той да говори за тях. Няма защо да вярваме в цирените. Всички съвременни хора, понеже са изгубили съществената мисъл, говорят все за цирен. И сега ние се учим един друг, че ще отидем в гроба. Майката не казва на дъщеря си: Дъще, ще отидеш при Бога, при ангелите да се учиш, а ѝ казва: Дъще, ти днес си красива, но утре ще остареш, ще погрознееш и ще отидеш в гроба при червеите. Това са човешки схващания. Често ме запитват: Има ли задгробен живот? Казвам: От ваше гледище, задгробен живот няма, в гроба не виждам живот. Извън гроба има живот, но в гроба, няма. В гроба има такива терзания, каквито човек не е виждал. Който е прекарал 10—15 години в гроба и, след като излезе оттам, го карат да направи някое престъпление, казва: — Ти бил ли си в гроба? — Не. — Аз съм бил и днес, за нищо в света, няма да влеза отново в него. Човек, който е бил веднъж в гроба, има силата и опитността на американеца, който се спуснал с бъчва от Ниагарския водопад. Той искал да опита силата на Ниагарския водопад, и затова взел една бъчва, осмолил я отвътре, влязъл в нея и се спуснал от височина около 200 стъпки. Като излязъл от тая бъчва, казал: И цял свят да ми дадат, втори път не влизам в него. Аз ви казвам: Гробът, за който хората мислят, е една бъчва, от която един път като излезете, после и цял свят да ви дават, няма да искате отново да влезете в нея. Гробът — това е старо вярване. Новото учение не вярва в никакви гробища. Новото учение вярва, че, дето има любов, вяра и надежда, като принципи, там животът е вечен. Когато тези принципи не действуват, тогава се образува гробът и човек усеща страдания. Представете си един млад човек парализиран. Какво е неговото положение?—

Мъчи се. — Защо? — Защото има желание като другите да излезе всред природата, но не може. Онзи, който има слаб стомах, и той се мъчи. Защо? — Защото не може да осъществи желанията на стомаха си.

Надеждата е принцип, който отваря свободния вход на нашия живот на земята. Тя е принцип, който не пита: ти англичанин ли си, германец ли си, българин ли си, от каква партия си, или дали си православен, евангелист или какъв и да е друг. Ти може да си българин или англичанин, и пак да ти е развален стомахът. Ама някой казва: — Аз съм православен. — Стомахът ти здрав ли е? — Не. — Тогава не си такъв. — Но аз съм евангелист. — Стомахът ти здрав ли е? — Не. — Не си такъв. Там, дето има надежда, стомахът е здрав; там, дето има вяра, гърдите са здрави; там, дето има любов, мозъкът е е здрав. Не си ли здрав, любовта, вярата и надеждата в тебе са парализирани. Сега хората чакат възкресение. Как ще те възкреси Христос, когато вярваш в гробища? Как ще те възкреси Христос, когато казваш: Като умра, тъй ще ме облечете, едикой си свещеник да ме опее, тъй да ме погребете и т. н. Как ще те възкреси Христос, когато нямаш вяра, надежда и любов? Надеждата казва: Ти ще вярваш само в един Христос, в живот, дето има вяра, надежда и любов, и дето няма никакви гробища. Като вярваш в такъв живот, за тебе няма никакви ограничения. Хората казват: Докажи това нещо. Смешно е да доказвам! Представете си един сляп човек, комуто доказвам, че има светлина. Той казва: — Не я разбирам, тъмно ми е. Пипна очите му, прогледа, питам го: — Какво виждаш? — Светлина. — Искаш ли доказателства? — Не искам. — Тръгни да ходиш! Сега вярваш ли? — Вярвам. — Защо? — Защото не се спъвам. Сега хората казват: — Докажи! — Нямам време, моето време е скъпо. Аз ще пипна

очите ви и ще ви питам: — Какво виждате? — Виждаме окръжаващите предмети. — Тръгнете по пътя. Спъвате ли се? — Не. — Тогава имате вяра. Господари ли сте на себе си, имате надежда.

Всеки човек, който изгубва надеждата си, става роб на земята. Страхливците, които се обезнадеждват на бойното поле, те се предават. Търговец, който има страх, ликвидира 100%, а който има надежда, той не се предава. Когато човек има надежда, за него всичко е възможно. Това не са само празни думи. Вие имате хиляди случаи да проверите това в живота си. Някой казва: Аз вярвам в Христа. Христос ми проговори. Вече не се съмнявам в Бога. Тъй са ми казвали някои православни или евангелисти. Утре започне да куца, яви се ревматизъм в крака му. Вика лекар, казва му: Господин докторе, какво има на крака ми? Не пита, какво ще каже Христос за крака му, а лекаря. Лекарят прави една инжекция, втора, но кракът не оздравява. Казвам: Де е вашата вяра, де е вашата надежда? Ако имаш надежда, ще кажеш на ревматизма: Ти ще отидеш в палците, после в рамото, оттам — в другото рамо. Ще го разхождаш из тялото си и най-после ще му обърнеш внимание, че е сбъркал пътя си и трябва да си отиде, да не прави пакости в тялото ти, и ревматизмът ще изчезне. Онези болести, които не може да премествате от едно място на друго в организма си, много мъчно се лекуват. Слушал съм да ми се оплакват мъже и жени, че имат някаква болест, която се мести. Щом се мести, не се плашете, тя лесно ще мине. Ако болестта се загнезди във вас, тури си основа, това значи, че иска да става собственик. Щом се мести болестта, тя прави опити, като някой инженер, дали може да се настани и де да се настани. Всички болести в нас са живи същества, които искат да си направят място за живеене. Ако в нас действуват тези три принципа — любовта, вярата и на-

деждата, ние щяхме да бъдем силни, да браним своята свобода. Съвременните хора не са се научили още да боравят със своя свят. Ако не можеш да победиш един микроб, една малка мъчнотия, как ще победиш големите? Какъвто се проявява човек в малките си работи, такъв е и в големите.

Някой казва: Аз не вярвам в Бога. Бог не иска вяра без любов. Без любов не може да вярваш в Бога. И надежда без любов не може да има. За да вярвате в Бога, първо трябва да го любите. А за да любите човека, пръво трябва да го познаете. С човека ще започнете по обратния закон. С Бога ще започнете по закона на любовта, а с човека, по закона на надеждата. Майката може да познае своето дете само, след като го роди. Като види, какви таланти, какви способности се крият в него, обиква го. Защо сме дошли на земята в този временен живот? Ще кажете: Е, и майка ми, и баща ми се родиха, живяха, умряха и погребаха ги. Като отиде някой в Англия, в Америка, казват му: Ела да видиш гроба на майка ми, на баща ми. Казвам: Това са техните гробове, но майка ти и баща ти не са там. С години ние държим тези гробища, тези паметници. Майка ти не трябва да живее в гробищата, а да я носиш в сърцето си, в себе си. Някой пита: Де е майка ти? Казвам: Ако любя, аз съм майка; ако вярвам, аз съм баща; ако се надявам, брат и сестра съм. Ако не любиш, ти търсиш майка си на гробищата. С тези вярвания и схващания мислим, че сме много напреднали.

Питаме се: Кога ще се оправи светът? Светът може да се оправи в един ден. Външният свят е много оправен, добър е той, но нашият вътрешен свят, като е изопачен, казваме: Кога ще се оправи външният свят?

И тъй, за да се оправи светът, всеки от вас да приложи тези три принципа за себе си. За мене

е безразлично, към коя църква принадлежите, какви са вашите вярвания, надявания. Аз засягам въпроса принципално. На първо място човек трябва да има дух, мисъл, душа, да е пълен с чувства, да влиза в положението на всяко същество. Всеки човек има живот в себе си, който може да се проявява в неговото тяло, защото на земята живот без тяло не може да се прояви. Как ще докаже някой, че в него има любов, дали само със сладките си думи? Ако мислим така, ще мязаме на онзи руски княз, който обеднял и се оженил за една красива бедна мома. „Ну, поцелуемся“ — целуват се първия ден. „Ну, поцелуемся“ — втория ден. Също и третия ден, но с това само не се живее. Целувката не значи любов. На тези влюбени трябва да се сложи малко хляб. Тъй казва Господнята молитва: „Хляб наш насъщний, дай го нам днес“. В нея не се иска чай, кафе, а само хляб.

И тъй, за да проявим своята любов на земята, необходимо е да дадем от нея на онези, които се нуждаят от любов. А любовта се проявява в някаква услуга, в какъв да е смисъл: или с една сладка дума, или като нахраниш някого, или като го наглеждаш, когато е болен, или когато дойде някой при тебе, и му окажеш всичкото си доверие. Ние в отношенията помежду си внасяме само недоверие. Дойде някой при нас, иска пари на заем, казваме му: Нямам. Кажи му истината — имам пари, но не мога, не искам да ти дам. Защо не му даваш? — Защото не вярваш в него и мислиш, че ще те излъже. С това не съзнаваш, че правиш пакост и на себе си, защото един ден ще изпаднеш в същото положение, няма да имат и в тебе доверие. Я питайте, какво усеща някой мъж, в когото жена му е изгубила вяра, или какво е положението на жена, в която мъжът няма вяра? Тези мъж и жена бягат от къщи, намират се на парила. Всички мъчения в света произ-

тичат все от недоверие. Когато някой не вярва в тебе, това значи, че той се е усъмнил в тебе. Някога чувствуваш една обида, една тъга, това показва, че си изгубил любовта на оня, който те е обичал, той е затворил любовта си за тебе.

Когато слезем във физическия свят, надеждата е, която осъществява нещата. Ние сме слезли и казваме „реалния свят". Кой е реалният свят? Всички хора искат много ниви, много къщи. Добре е да имате една къща, една нива, една градина. Добре е да имате една къща, едно тяло, което никога да не умира. Да имате една нива, то значи — едно сърце, в което да насаждате всичко. И тъй, къщата, това е човешкото тяло, нивата — човешкото сърце, а градината — човешкият ум. Трябва да имате ниви, градини, но не като ония, които имал един гръцки поп. Насадил една нива и казал: Да знаеш, че поп господар имаш. — Да, като тебе господари 100 имах, от които 99 отнесох. И ние обсебваме къщи, градини, а после казваме: Дали ще има кой да ни зарови? — Да, ще има, ще има. Намирам много правдоподобно, когато жената оплаква мъжа си: Иване, Иване, не трябваше ли по Бога да живеш? А това значи: ти ще изплатиш греховете си, та като дойдеш втори път, да не грешиш. Някои казват: Плаче от обич. Досега не съм виждал човек да плаче от обич. Жена, кога ражда, плаче ли? — Не. Когато изгуби детето си, тогава плаче. Когато изгубиш любовта на мъжа си, тогава плачеш, а когато придобиеш любовта му, тогава се радваш. Когато дойде мъжът вкъщи, тогава казват: Има голяма радост, сега има любов. Това е реално схващане на нещата. Ние сме изгубили понятията за нещата и говорим на един непонятен език. Господ казва: „Обичайте се, любете се!" Някои казват: Докажи, какво нещо е любовта. Мога да ви докажа. Ще взема някого, ще му вържа ръцете и краката с по едно въже, ще му

ударя 25, ще го потъпча отгоре и ще го попитам: —Какво е това? — Терзание. После ще му развържа ръцете и краката, ще го нахраня, ще го целуна. — Какво е това? — Това е любов. За да разберете любовта, трябва да опитате върху си две противоположни състояния. Така постъпва и природата. Изгубиш къща, ниви, майка, баща, деца, казваш: Побеля ми главата, какви са тези страдания? След това идват майка ти, баща ти, нагостяват те. Започва Господ да ти показва, какво нещо е вяра, надежда и любов. Вложете любовта в мозъка, вярата в гърдите си, а надеждата — в стомаха си. Когато ядете, яжте с надежда. Аз не съм против яденето. Трябва да се яде, но нито много, нито малко. Казвам: Човек, който иска да живее с надежда, трябва да не яде много, да не преяжда. Някой път, като хапнеш малко, казваш: Защо не си доядох? Но като хапнеш повече, чувствуваш отвращение. Законът на надеждата кара майките да говорят на децата си: Яж, мама, яж. Но детето после се разваля. Казвам: От много надяване, от много обличане детето ти най-после заболява. На какво прилича вашата надежда? Еврейският цар Давид, като отишъл на бой, срещнал Голиата и казал: Аз ще се бия с него. Отишъл при цар Саула и му съобщил за решението си. Царят му дал шлем, копие, лък. Надянал ги на себе си, но от тежестта им не бил свободен да действува. Свалил всичкия товар, взел своята прашка с 12 камъчета, отишъл на бойното поле, бил се с Голиата и успял. Така и майката мисли като Саула: дойде синът ѝ, тури му броня, шлем, копие, но след няколко месеца той заболява, натоварен е много. Малко храна давайте на вашите деца! Малкото се благославя в природата. Многото, пресищането в света — това е един грях. Онези, които живеят по закона на надеждата, трябва да имат само необходимото в живота. Когато искаш да обработваш вълна, купи един килограм и я обработи, а не

100—200 кгр. Инак вие ще се намерите в положението на онзи селянин, който, като разбогатял, станал друг, взимал имотите на своите съселяни. Една вечер сънувал един жив сън: През селото минава една голяма кола, пълна със злато и впрегната с няколко чифта волове. Всички селяни се доближавали до колата с една малка чинийка в ръце, сипвали им в тях злато и си отивали. Богатият селянин, като видял това, казал си: Ето случай да разбогатея още повече! Отишъл в избата, извадил един голям сандък и отишъл при човека, който раздавал златото. Казал му: — Господине, чакай, и аз искам. — Добре, ще ти дам, но ще легнеш на гърба си, ще туриш сандъка върху гърдите си, и ще ти сипвам в него злато, докато можеш да носиш, и ще се обадиш. — Добре, аз ще нося. Турят му 1, 2, 3, 4, 5, 10, 15 лопати, той все мълчи. Най-после той едва диша, задушва се и почва да вика. — Оставете този сандък върху му, нека носи последствията на своята лакомия! Като се събудил, разбрал, че този сандък не му трябва, а трябва да раздаде своето богатство. Цял, пълен сандък е много. Сегашният живот е тежък. Аз виждам — мнозина от вас имат много такива сандъци и искат да им турят повече. Добре, но ако ви турят, не ще може да носите. Вие трябва да имате любов, вяра и надежда в себе си, за да спечелите повече. Тази любов, вяра и надежда трябва да употребите за благото на ближните си. Надеждата е принцип, който принадлежи на всички живи същества, даже и на най-малките бубулечки. Следователно, от никое живо същество не трябва да се отнеме този принцип на съществуване. Щом вървиш по пътя и настъпиш една бубулечка, ти си я лишил от надеждата ѝ. Няма да се мине много, и някой по-юнак от тебе, ще те лиши от твоята надежда.

И тъй, Павел казва: „Остават трите — вяра, надежда, любов, но най-голямата от тях е любовта“.

Сега, понеже живеете на земята, започнете с осъществяването на тази надежда. В какво? — Да се надявате, че можете да станете добри, умни, здрави, богати. Богати в какво? — В добродетели. Да се надявате, че можете да поправите вашия живот. Според мене, сиромашията и богатството, това са две велики благословения, които Господ дава на човека. Богатите хора наполовина признават, че богатството е благословение. Сиромасите не признават, че сиромашията е благословение. Защо е благословение? — Защото сиромахът прилича на малкото дете, което отива на училище. То е сиромах, но има условие да се развива. Неговата торба може да се напълни. А старият човек не може да забогатее. Той казва: Аз много зная. Какво ще разправям на този стар дядо, който е богат? Той ще ви разказва, че има опитност, играл много години на хорото, много моми любил. Учителят не може да разказва на богатия човек. Затова Христос казва: „Ако не станете като малки деца, не може да влезете в Царството Божие", т. е. не може да използувате живота. И тъй, децата богатеят, а старите хора осиромашават. Те не трябва да разказват своите истории, а да учат. Богатите хора създават условия да ги мразят другите. За тях казват: Те са богати, но кой знае, колко са крали, кой знае, как са разбогатели техните бащи и деди! Когато си беден, създаваш условия, да те любят хората, и да работиш. Бедният човек всякога мисли, какво да работи и къде да отиде да работи. И затова бъдещият свят ще бъде за бедните, а не за богатите хора. Да преведа думата „беден" — за децата. За богатия човек се казва, че ще отиде на гробищата. Дядото остарява и, като отиде на другия свят, той казва: Аз вече стар не ставам. Затова в онзи свят, в Божествения свят стари хора няма, а в този свят има стари, има богати хора. Сегашните деца казват: — Е, да стана като дяда си! Младите

моми искат да станат като бабите си. Никакви баби, никакви дядовци не ви трябват. Глупаво нещо е да бъдеш като тях. В Писанието думата „стар“ се среща често, но тя има там друго значение. Думата „стар човек“ е санскритска дума, и означава проявения човек, т. е. човек, който има мъдрост, знание и е полезен за другите. А ние разбираме под „стар човек“ онзи, който е окуфял. Той е дядо, не е стар човек. Утре казват за него: Е, този дъртак! Майката приема с радост децата, а те казват: — Няма да се махне този дъртак. Една майка във Варна ми разказваше: — Имам четири дъщери, с най-голям труд ги изучих, а после ми казваха, че съм глупава, проста. Да, докато ги изучих, добра бях, а после станах глупава. Това са съвременните дъщери. Те са дъщери на безнадеждието.

И тъй, надежда е потребна, за да примири противоречията. Вие не можете да примирите следните противоречия: защо едни са богати, учени, а други — сиромаси, прости. Само надеждата може да примири тези противоречия. Вие мислите, че за първи път сте дошли тук на земята. Не, всички вие, които сте тук, имате дълга история в миналото. Някои от вас не искат да признаят своето минало. Защо? Когато дядото или бащата на някого е оставил много дълг, питат младия: — Ти от техния род ли си, внук ли си на еди-кого си? — Не, не съм от техния род. Да, защото дядото има много борчове. Но, когато бащата или дядото е богат, синът казва: Аз имам дял тук. Който не признава миналото, значи, че има много тевтери, много дългове, а трябва да ги плати честно и почтено. Някой казва: — Не съм съществувал в миналото. — Да, защото сто пъти си фалирал. А ти казваш: — Не казвайте, че съм живял, че аз съм същият човек. Не, ще признаеш, че имаш да плащаш, и ще се изплатиш полека-лека. Дойде някой слуга при вас, и ви обере. Той е онзи, на когото в миналото

ти си сторил същото. Някой запали къщата ти. Той е онзи твой кредитор от миналото, на когото имаш да даваш. Сега ще питате: Защо Господ създаде така света? Питам ви: Вие защо подписахте тези полици? Вие сте искали да станете ботати, а после питате, защо Господ допусна тези полици. Полициите — това са дяволски изобретения. Човек може само своя сегашен труд да използува, а не и за бъдеще да взима. Взимайте малко и не продавайте вашето бъдеще. Мисли само за днес, за утрешния ден не мисли. Това е Божественото учение. Онзи, който няма надежда казва: Как да направя тази работа? Започва да мисли за утре, за други ден, за след 20 години. В какво си сигурен ти след 20 години, какво знаеш за тогава? Ти не си господар, ти си слуга. Утре господарят ти може да те извика. Законът на надеждата е такъв: ако днес прекарате добре, по всички правила на Божествения закон, има надежда и всички останали дни да прекарате по същия начин. Ако днес сгрешите, всички останали дни ще прекарате по същия начин. Следователно, бъдещият ден ще бъде такъв, какъвто е днешният. Не казвайте: Е, днес сгрших, но утре ще се поправя. Не, днес, а не утре. Когато човек замисли да се жени, в него е надеждата. Дойде момъкът, гощават го всички, но той е недоволен, казва: Аз утре ще реша. Отказва днес да даде думата си, не приема момата. Остане ли за утре, той отказва. Момата, която оставя утре да отговори, и тя се отказва. Ти решаваш ли се да вземеш днес момата? Оставиш ли за утре, нищо няма да излезе. Някои казват: Като си оправя работата днес, от утре започвам да живея по Бога. Работите ни са оправени; това е лъжливо учение, че трябва ние да ги оправяме. Когато един ученик отиде в училището да се учи, майка му и баща му са оправили работите. На него не му трябва търговия, а учение. И когато Господ ни праща на земята, Той

казва: Синко, аз те пращам на земята да се учиш наредил съм работите ти, за тях не мисли. Ако синът каже: Ами майка ми, баща ми може да умрат. Майката, бащата, това са вечни принципи, които никога не умират. Когато майката отиде на другия свят, тя ще промишлява за своите деца много по-добре, отколкото ако е тук, затова безразлично е, де е тя.

И тъй, надеждата е един от великите принципи на земята, без който земният живот не може да се разреши добре. Вложете в децата си надеждата, да им са чисти ръцете и сърцата, и да знаят, че тялото, което имат, е един храм, за който децата трябва да дават отговор. Не оставяйте децата си в нечистотия! Човек, който има надежда, ходи всякога спретнат, хубаво облечен, очите му са винаги отворени, радостни, весели. За да развиете надеждата в децата си, карайте ги да бъдат радостни. — Как? — Създайте им такива забавления, които внасят радост в душите им. Този закон е не само за децата, но и за мъже, и за жени. Мъжете да създават радост за жените си, а жените — за мъжете си. Няма ли закона на надеждата в света, идва обезсърчаването, а в безнадеждието се раждат всички съвременни злини, ставаме кисели, недоволни. Мъжът е недоволен, че жена му е пресолила яденето, сърди се, казва ѝ: Ти през плет не си ли виждала? Гневът му от жената минава на децата. На другия ден мъжът донесъл лошо месо, жената се сърди, хвърля го, казва му: Ти през плет не си ли виждал? Съвременните хора мязат на английския реформатор Веслей, който се оженил, но три деня след това казал на другаря си: Не си струва човек да се жени. Да, когато човек изгуби надеждата, да се не жени. Мома или момък нямат ли надежда, да се не женят. Това бих им препоръчал. Имат ли надежда, ще има в къщата им мир и радост. А днес хората казват: Тези млади сега не могат да живеят, но после ще

се спогаждат. Не, сега, сега. Каквато е любовта отначало, такава ще бъде и в края. Тъй говори законът на надеждата. От становището на любовта трябва да схванем времето, от вярата — пространството, а от надеждата — всички методи, начини, чрез които този живот може да се развива. Ако една жена не знае да нарежда къщата си, няма надежда; ако един ученик не може да свири, няма надежда; ако един поп не може да служи, няма надежда. Ти имаш упование в себе си, че може да направиш нещо с тази надежда. Някой казва: — Как мислиш, дали вярвам в Бога? — Чудна работа, аз трябва да отговарям, дали той вярва! Ами отвори кесията си и виж! Пита ме, има ли пари. Отвори кесията си, и ще видиш. Отвори сърцето си и виж, има ли нещо там. Отвори ума си и, ако имаш нещо вътре, имаш вяра. Като ме срещнат хората, питат ме: — Ти вярваш ли? — В нищо не вярвам. — Как, безверник ли си? — Аз познавам само надеждата, вярата и любовта. Вярванията, любенията, надяванията, тези неща съм ги забравил, с тях нямам работа. С тях имат работа само онези, които са изгубили любовта, те въздишат, искат любов. Като имаш любов, ти си с нея. Като любиш някого, то значи да имаш само едно прозорче и през него да гледаш. Това е криво схващане. Вие ще бъдете любов, вяра и надежда. Вие ще вярвате, ще имате надежда, че всеки човек може да се повдигне. Когато имаш един приятел, който вярва в тебе, ти имаш криле. Когато у някой приятел изгубиш вяра, ти се обезсърчаваш.

Когато говоря за невидимия свят, моите и вашите разбирания по това са диаметрално противоположни. Всички неща, които са далеч от нас, са невидими, а всички, които са близо, са видим. Следователно, далечните неща от нас, за които трябва да пътуваме, са невидими. Но, ако се отдалечим от видимия свят, и той става невидим. Значи, видимият и

невидимият свят подразбират пространството. А сегашните хора подразбират невидимия свят като нещо невъзможно. Светът, към който се стремим, наричат невидим, а аз го превеждам — далечен свят. Човешкият живот, който е далечен за една мравка, е невидим живот за нея. Такъв е за нас, например, ангелският живот. Когато дойдем до положението да разбираме и чувствуваме като тях, ще разберем този живот. Той е прекрасен. Там няма смърт, няма свещеници, търговци, съдилища. Ще кажете: Ами тогава, какво има? Че съдията какво прави? — Праща хората в затвора. Търговецът какво прави? — Като някой бирник, хване някого, обере го. В онзи свят има братство и сестринство. Като отидеш там в някой дюкян да си купиш нещо, търговецът няма да иска пари, но ще ти каже: Голямо удоволствие ще ми направиш, да си вземеш, каквото искаш, без пари. Ако дадеш пари на търговеца, той ще се обиди и ще ти каже да си излезеш вън. Вземеш ли даром, той ще те покани и друг път да отидеш при него. Онзи свят е приложил надеждата, именно, в този смисъл, а във физическия свят схващанията са тъкмо обратното. Ако отидете в ангелския свят, ще видите, какви красиви, стройни хора има там, не приличат на вас. Като отидете при тях, ще кажете: Да бягаме оттук, този свят не е за нас. Затова религията е наука, която учи хората на законите на любовта, вярата и надеждата. А днес хората учат всичко, но не и тези неща.

И тъй, надеждата е бъдещата велика наука, която ще осмисли живота на земята, ще ни научи, как да преустроим училищата, съдилищата, как да се храним. В този бъдещ свят гробища няма да има, и тогава Христос ще дойде. Тази земя, в която сега живеем, ще се преустрои. Този свят ще потъне под водата. Нови континенти ще се създадат, нов въздух ще има. Ако Христос дойде сега на земята, какво

ще намери? Всеки ще го посрещне с едно прошение — коя от мъжа си се оплаква, кой от брата си, кой от сестра си. Христос ще каже: Аз не идвам с тази цел — да съдя хората. Аз идвам да донеса мир, любов, вяра и надежда. Сега светът се съди, а няма Христос да го съди. Той дава нова заповед на любов и пита: „Когато дойде Син человечески на земята, ще намери ли вяра, ще намери ли хора готови да възприемат това учение?“ Той казва: „Ако имате любов, ще упазите моето учение, ще приложите тези три велики закона“. Светът ще се подобри, има условия за подобряването му. А днес се говори за някаква съдба, но това е странично учение. Сега някои казват: — Светските хора са невярващи, нямаме надежда в тях. Е, тогава нека евангелистите, нека католиците приложат това учение. Но и между тях има недоразумения. Какво е това служене! Питам: Вие, евангелисти, католици, търговци, доктори, адвокати, такива ли сте се родили? Не, отпосле сте си турили тези фирми. Тогава, защо са тези недоразумения? Като разберем основно, защо сме дошли на земята, ще можем да приложим великия закон на надеждата и няма да питаме: има ли Господ, или не, а ще питаме: прилагаме ли законите на любовта, вярата и надеждата? Прилагаме ли тези закони разбрали сме, защо сме дошли, и недоразуменията, ще изчезнат. А сега, какво правят хората? Сгрешил някой, хайде 3—4 години в затвора, или църквата го отлъчва. И всички хора все света оправят! И които вярват в Бога, и които не вярват в Бога, все колят и бесят. Казвам: И едните, и другите са под еднакъв знаменател. И ти, който вярваш в Бога, ме обираш, и ти, който не вярваш в Бога, ме обираш. Какво разлика има между тях? Ако вярващият ме обира, а невярващият не ме обира, казвам, че в този последния има някакъв принцип, нещо хубаво в ду-

шата му, което хората не виждат. Ето защо, бих желал ние да постъпваме малко по-другояче.

Това учение е потребно за вас. Вие трябва да живеете на земята, да бъдете здрави, щастливи и блажени. Каквото искате да направите, не може да го осъществите, ако нямате любов, вяра и надежда. Всичко е скрито в тези три велики принципа — любов, вяра и надежда. Ако ги разбирате правилно, ако ги разработвате в себе си, ще бъдете силни, мощни, ще имате радост, упование и сила в живота си.

Това е учението, което Христос е проповядвал, като е дошъл да примири хората с Бога. Как? — Като ги научи, как да живеят. Това не е вярване, а е велико изкуство. Няма по-велико изкуство на земята от това — да се научиш как да живееш. Това трябва да научим! Млади, стари, майки, бащи, сестри, братя, приятели, господари, слуги, всички трябва да се научат да живеят разумно, да има мир и съгласие между всички.

И тъй, приложете това учение. Напуснете всички ваши стари възгледи, т. е. не ги изхвърляйте, а ги турете като тор. На вашите стари вярвания присаждайте нови клончета. Всичко в света трябва да се ползува. Тази опитност, която имаме, е отлична, направете крачка напред!

Приложете закона на надеждата, да бъдете всякога радостни, и да не знаете какво е обезсърчение. И последен бедняк да станеш, пак да не се обезсърчиш, защото в твоята душа ще има нещо, което никоя сила не може да ти го отнеме. Вие имате сили, скрити богатства в себе си, които съвременната наука дори и не подозира, макар че ги констатира. Има неща, които човек не може да научи от книгите. Ако едно дете се подложи на магнетичен сън до пета степен, в него ще се развият особени способности, и това дете може да ви каже, какво

става в Америка, може да опише болестта на някой болен и с това да предпише най-ефикасните лекарства. Как става това? Човешката душа още не се е напълно проявила; у човека има сили, които чакат най-благоприятни условия за развиване. Ако вие се освободите и влезете в свободата на Божествения живот, ще научите всичко. Ако схващате Бога като всеобемна Любов, в която животът може да се прояви, ако Го схващате като същество, което гледа с най-голямо благоволение към най-малките и най-големите същества, Той ще ви въздигне. Схащате ли Бога като същество, което само чака да наказва, Той няма да ви помогне. Схащайте Го като същество на благост, сила, в която няма смърт. При такова разбиране на Бога, във вас ще влезат двата принципа на вяра и любов. След 20—30 години Бог ще ви повика при себе си да види, какво са научили неговите деца, и после пак ще ви прати на земята. За всички има работа. Като види, че сте научили уроците си, ще ви прати да служите във великата вселена. В този живот всяка душа ще задоволи всички стремежи, които тя има. Няма желание на душата, което тя да не може да осъществи. Но кога? — Когато свършим това велико училище, в което се изучава законът на надеждата. Бих желал всички, които слушате за надеждата, да излезете оттук радостни. Имате ли радост, всичко е добро у вас. Мома, която пее, работите ѝ вървят добре. Отвори прозорците, весело ѝ е. Някоя мома мълчи, лошо е положението ѝ, изгубила е надеждата си.

Затова бих желал, каквото и да правите, да пеете. Стари, млади, пейте! Който иска да бъде млад, трябва да пее, да се радва. Престанеш ли да пееш, твоята работа е свършена, ти си една баба или един стар дядо и всички казват: Бог да го прости! Ще дойдат твоите роднини, ще те оплачат. Казвам: Да, Бог да те прости, защото не знаеше да пееш и да

се радваш. Ако не искате да ви поливат върху гроба, да ви четат молитви, пейте, радвайте се!

И тъй, приложете надеждата в живота си. В надеждата няма меланхолия, скърб, отчаяние. В нея има само радост и веселие. По това се познава този Божествен принцип.

*

Беседа от Учителя, държана на 16 януари, 1920 г. в гр. Русе.

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1947

Пробуждане на колективното съзнание

На умния човек не трябва да се говори дълго. Малко трябва да му се говори, но разумно и разбрано. На вас, като на разумни, аз искам да говоря кратко и разбрано.

Животът на земята е музика. Той върви в три направления. Да се изразя на музикален език: някой път върви в мажорно направляние, тъй както се изразяват военните; някой път върви в миньорно направление, тъй както скръбта се изразява; а друг път върви по една хроматическа гама, в която влизат първите две гами. Това са три велики метода, три велики закона, които регулират живота ни. Когато не разбираме дълбокия вътрешен смисъл на живота, ние се спираме върху маловажните неща и се запитваме, защо животът е така устроен, а не другояче.

Имайте пред вид, че аз поддържам онзи положителен възглед на една опитна наука в живота, която сме проверили 99 пъти, и в нас няма една стомилионна част от съмнение в това, което говорим. Съмнението е признак на невежество в света. Не казвам, че невежеството е лошо, но то е процес на развитие. Всички малки деца, които се раждат са невежи. Тяхното съзнание постепенно се пробужда и развива.

И тъй, човешкото съзнание — да се изразя на един строго научен език — минава през три степени: степен есенциална, степен субстанциална и степен материална. Есенциалната страна включва принципите на живота, субстанциалната страна включва законите

на живота, а материалната страна—фактите на живота. Следователно, групирането на фактите вътре в света, т. е. нашите лични малки опитности, които добиваме, като се групират, образуват един закон, и казваме, че законът се изразява по един или друг начин. Сега съвременните учени хора казват за закона, че той е нещо механическо, но законът, това е една жива същина. Закон може да има само в същества, които са разумни, съзнанието на които е минало от материалната страна, от фактите към законите, от частното към общото и от общото към целокупното.

Запитваме се: Кое е най-важното за нас, след като сме се изявили на земята? При сегашните условия хората считат, че най-важен е животът на земята, когато те са материално осигурени. Всички народи, частно и общо, се стремят към своето материално подобрение, осигуряване. И днес имаме тъй наречената икономическа борба. Стремежът на народите към материално състояние е едно течение. Значи, човешкото съзнание минава от материалното към субстанциалното или става събуждане на колективното съзнание у човека. Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т. е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си. Всеки е търсил за себе си спасение. Сега в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние. Тъй че, не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението, и то по един разумен начин, без да мислим, че ние сами ще подобрим живота си. Не, преди хиляди и хиляди години човечеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но няма да се спирам да обяснявам, кои са причините. Било е време, когато земята е приличала на рай. Растителността е била тъй богата,

хиляди и милиони плодове е имало и хората са се хранили само с плодове. Но настанала една ледена епоха, която се дължала на известни физически причини. Тогава тази плодоспособност на земята се намалила и, вследствие на това, хората започнали да ядат месо, да изтребват не само животни, но започнали един друг да се изтребват, да се изяждат. Затова и досега между хората е останал тоя израз: „Ще ти изсмуча кръвчицата". Е, питам ви: Ако един изсмучи кръвчицата на другиго, какво ще спечели от това? Ако един унищожи другиго, какво спечелва от това? Това е неразбиране на живота.

Не само общо хората не се разбират, но и религиозните, и духовните хора, които са начело, които мислят, че имат правото да ръководят, и те са изгубили правилното разбиране на живота. Аз ви говоря истината. Другите не че не искат да ви говорят истината, не че умишлено я укриват, но това е естествено за тях. Когато на някой човек се забие трън в крака му, той става нервен. Извадете тръна му и той ще се успокои. Следователно, ако днес съвременните хора са лоши, то е, защото всеки си има по един трън в плътта, който не го оставя на спокойствие. Апостол Павел казва, че си имал един трън, който не му давал мира. Аз не съм срещал човек, който да няма трън. Докато този трън е в нас, не можем да мислим разумно, не можем да разсъждаваме правилно. Нашата философия е изопачена вследствие на този трън. Извадете тръна и ще имате една правилна философия за живота.

Един англичанин търговец запитал един английски проповедник да му разкаже, какво учи Библията. Той му разправил това-онова. Търговецът казал: — Не, не, кажи ми конкретно, в няколко думи, в какво се състои това учение. Той искал, както в един орех да види ядката му и да разбере това учение. Найпосле проповедникът му казал: — Купи си една

Библия и много работи ще научиш от нея. Търговецът си купил една Библия и чел, чел много неща от нея, но откак я купил, работите му тръгнали назад, много нещо изгубил. — Откак купих тази книга, само нещастия ме сполетяват, си казал ядосано търговецът. И хайде, един ден в огъня. Като горяла Библията, едно малко парченце от един лист паднало настрана и се запазило. Взел той това парченце лист и прочел: „Бог е Любов".

Сега съвременните християни питат, какво нещо е християнството, каква религия е то? И разказват, че християнството това било, онова било. Не, не, Бог е Любов, Който трябва да съедини хората да живеят в Любов, в мир и в братство, а дали те са царе, управляващи и какво положение заемат, това са второстепенни неща. Всички хора трябва да живеят по любов, братски, трябва да имат взаимно уважение. Всичко трябва да разделят по братски, не по един насилствен начин, а по един доброволен и съзнателен начин.

Щом засегнем този въпрос, пораждат се други въпроси: има ли задгробен живот или не, коя религия е най-права и др. подобни. Аз казвам: В света има само едно учение, което може да подобри домовете и то е разумната Любов, а не сегашната класова любов. Любов принципална, любов, която да включва в себе си самопожертвуване, любов, която да включва в себе си любовта на майката, любовта на брата, любовта на приятеля, любовта на светията, любовта на най-възвишените хора в света. И когато тази любов се всели в нас, нашите очи ще се отворят.

Сега има много хора в света, които не вярват, дали човек има шесто чувство или не, дали може да вижда с него. Всеки може да вижда. Когато някой млад момък се влюби в някоя грозна мома, той вижда в нея това, което никой друг не вижда. Той казва: Тази мома е един скъпоценен камък. Когато

обичаме някого, ние виждаме неговите способности, неговите дарби. Де са те? Има едно място, дето ние виждаме тези дарби. А когато не обичаме някой човек, ние ще му припишем най-лошите качества, че той бил такъв - онакъв.

В света започва да действува сега един велик закон. Имайте пред вид, че светът е минал в една нова фаза, и няма да се минат и десет години, това течение ще се усили. Този велик закон работи сега във всички хора. Той работи в човешките мозъци, в човешките сърца. Че този закон работи се вижда по това, че всички хора днес са неспокойни. Защо са неспокойни? Ако са сиромаси, ще кажем, че като работят много, са безпокойни. Това разбирам. Но защо учените, защо богатите са неспокойни? И едните, и другите, и религиозните хора, всички се безпокоят. Защо? — Защото имат вярвания, а нямат вяра. Ако днес биха се явили гонения за вярата, не зная колцина биха издържали. Днес всички хора са християни, защото няма кой да ги гони, но вярата на един човек се изпитва, познава в мъчнотиите. Самопожертвуването се изпитва в беднотията, в немотията, когато дойде един тежък момент. Ако човек пожертвува живота си, тогава се изпитва и неговия характер. Сега, кое е най-голямото благо в света? — Благото на индивида ли, благото на един народ, благото на цялото общество или благото на цялото човечество? Това е едно и също нещо. Един човек е миниатюр на цялото човечество. Следователно, един народ в своето развитие представлява човечеството в по-малка форма, затова, когато говорим за индивид, разбираме човека като една семка; когато говорим за едно общество, подразбирам, че тази семка е започнала да расте; когато говорим за народ, подразбирам, че тази семка е започнала да се разраства; а когато говорим за човечеството в неговата пълнота, подразбираме, че тази семка се разклонява,

дава цветове и плодове. Като разбираме тъй живота, ще познаем, че всеки от нас е необходим фактор в човечеството.

Ние не разбираме човечеството тъй, че половината от него е създадена да живее в рая, а другата половина в ада. Аз зная, че когато схващаме Бога като Любов, всички живеем в рая, а вън от Него, всичко е празнота. За да познаем Бога, трябва да имаме Любов. В тази Любов всеки човек, всяка форма е един фактор. Тези форми, в които сега съществуваме, не са завършени. Мислите ли, че за първи път идвате на земята, за първи път се раждате? Не, всички вие имате една дълга история, и ако някой ви опише историята, ще ви се види много интересно това, какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдеще. Това е един велик процес, през който минаваме. Когато един човек е правилно развит и благороден, той съзнава, че всички хора трябва да живеят в любов. Какъвто и да е, той ще приложи всички условия на живота и ще съдействува за общото благо. Само Любовта дава всички тия условия.

Аз няма да се спирам да обяснявам, от що произтичат борбите в света. За мене те произтичат по един естествен начин. Аз ги обяснявам със следния пример: Вземете две дървета, близко посадени едно до друго. Тези две дървета с многобройните си листа, цветове, клончета, хубаво си живеят, братски, гугукат си, но по едно време лъхне вятър, и тези клончета и листа се преплитат взаимно увиват се. Вятърът става по-силен, извива се буря, клончетата се удрят силно едни в други. Запитват се едни-други: Какво сте се забъркали? Питам: Къде е причината на това, вън или вътре? — Причината е отвън. Причините и за неразбирането на хората са пак външни. Това са икономическите условия. Този вятър е, който кара хората да се не разбират и да се борят. Някои питат: Колко време ще

трае тази буря? Една буря може да трае 24 ч., 48 ч., най-много три дни. Сега в света има една такава буря, която ни тласка, пресява. Ще има и крака, и глави счупени. Затова не се сърдете. Тази буря скоро ще престане. Тази социална буря ще престане след 45 години, но само ако хората поумнеят. Обаче, не вземат ли поука от опитностите си, за да подобрят живота си, тази буря ще се продължи още повече. Извлекат ли поука от опитностите си, срокът на бурята ще се съкрати, понеже великият закон, който направлява света е разумен, без разлика на това, дали човек вярва или не.

Има една разумна сила, един велик закон в света, който кара хората, и които вярват, и които не вярват да мислят и действуват еднакво. Аз съм виждал много пъти хора, които не вярват в Бога, не ходят на църква, но се хвърлят във водата с риск за живота си, за да избавят някого. В такъв човек няма механически закон, а един друг закон — той е роден със закона на самопожертвуването. Следователно, той носи в себе си нещо по-велико, отколкото формалната религия. Религията се яви по-късно в света. Някои питат: Ти религиозен ли си? Човек може да бъде религиозен и пак да не е честен. Религията не е една фирма, която да показва, че човек е честен или не. Че това е така, посетете всички хора търговци, например, които ходят в църква и вярват в Бога, и вижте сметките им, какви са, и как продават. Друг е законът, който управлява света. Любовта трябва да съществува в сърцата им, и да се съзнаят като хора, че няма да лъжат братята си. Това ще ги застави да гледат на интересите на другите хора като на свои интереси и да не продават лоши стоки на брата си. Само така като гледат на работите, ние ще можем да се разберем. Ако се поставим на почвата на националностите — да се запитваме, ти българин ли си, ти англичанин ли си, фран-

цузин ли си, ти германец ли си, няма да се разберем. Вие казвате: Българинът е лошо нещо. Това са индивидуални идеи, това не е колективно съзнание, то не е още Божествен закон. В народите още не се проявява онзи Божествен принцип. В тези народи всеки си гледа своята икономия. Никой народ няма предимство пред другия. Всеки си има своето място. Ако, например, вдигна ръката си и изправя един от пръстите си нагоре, и този пръст помисли, че има първенство над другите, какво ще стане? Единият пръст показва само посоката на нещата, но само с него не може да се работи. Работа става с всичките пръсти. Всеки пръст си е на своето място на ръката. Само когато всички пръсти са заедно, само тогава имаме цялата ръка, която е емблема на волята и може да изпълни длъжността си. Следователно, когато един народ съзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия оганизъм, който трябва да извърши своята длъжност точно на време, тогава той ще бъде на своето място.

Съвременните хора искат да поддържат стария бог. Знаем кой е този стар бог. Не се обиждайте. Този стар бог е докарал всички войни, всички насилия, всички нещастия. В Господа на Любовта, обаче, няма абсолютно никаква лъжа. Този Господ на Любовта гледа към всички хора, както и към най-малките същества с еднаква любов, с еднакво състрадание и е готов да помага на всички. И когато дойде при Него някое малко същество, на което формата се е разрушила, Господ му дава друга форма и му казва: Продължавай работата си, не бой се, върви напред. Питам сега: Ако ние, след като сме живели 50 — 60 години на земята, свършим живота си, какво сме спечелили? Да допуснем, че някоя майка ражда една красива дъщеря, отлична мома, хубво се облича, много момци я обикалят, ща-

стлива е. Питам: Колко време ще продължава това? — Пет, десет, петнадесет години. Постепенно нейното лице се набръчква, губи красотата и свежестта си, погрознява, и момците я напущат. Ще се явят други красавици, които ще я заместят, и най-после у нея ще се яви недоволството, че животът ѝ става безсмислен. Тя заприличва на онзи европейски автор, който написал една книга, в която изтъквал, че няма по-благородно същество на земята от човека и че животът е добър, но, след като претърпял една криза, едно разочарование от хората, написал друга книга, че няма същество по-лошо от човека, и че светът е лош. Следователно, когато ни върви всичко по мед и масло, казваме: Всичко е хубаво, Бог е много добър. Сполети ли ни някаква катастрофа, някакво нещастие или действие, каквото не сме мислили, казваме: Няма по-несправедлив Бог в света от сегашния. Светът си върви по определения път.

Преди няколко време при мене дойде една високо-интелигентна, образована госпожа, която искаше да ѝ разреша един въпрос, едно недоразумение, а именно следното: Във време на анверското изложение, сегашният ѝ мъж, като младо момче още, бил в Анверс. Той чувал, че в този град имало някакъв човек, който заспивал, и в това състояние казвал бъдещето на хората. Заинтересувал се да го посети, да му каже и на него нещо, и отишъл в дома му. Спящият човек му казал тъй: Ти ще се ожениш много млад, ще имаш четири деца. Едно от децата ти ще умре. Ти ще се ожениш за жена си по любов и ще живееш с нея щастлив семеен живот десет години. Но после ще дойде в дома ти една русокоса жена, която ще развали живота ви, и ще заживееш с нея. Ако издържиш този изпит, след 10—15 години ще се върнеш при първата си жена и ще живееш много добре. И наистина, каза госпожата, умря ни едно от децата. Като умря детето, аз на-

мерих между книжата на мъжа си тази бележка, в която се съобщава бъдещето му. Тази русокоса жена влезе в дома ни, развали ни живота. След това ме пита, какво да прави, да остави ли мъжа си. Казах ѝ, нека следи да види, дали ще се сбъдне и останалата част от пророчеството Тя ме запита, как стават тези работи. Казвам ѝ тъй: Животът е предопределен, не фатално, но има ред причини, които предопределят съдбините на хората. И нашият живот, тъй както сега се слага, и той е предопределен от ред предшествуващи причини. Ако използуваме тези причини, може да подобрим този живот, може да се борим със злото в света, може да го победим. Това наричат индусите карма или грехопадане. Ние можем да се борим с грехопадането. Един човек, който може да пада, да прави грехове, той може да стане и да победи. Обаче, днешните религиозни хора в схващанията си отиват в друга крайност. Те казват, че религията ще подобри напълно нашия живот. Това е 50% вярно. Религията не може напълно да подобри живота. Друга обществена класа поддържа също, че и тяхното учение напълно ще подобри живота. И това тяхно твърдение е само 50% вярно, защото ние 50% сме фактори на нашата съдба, а има и други 50% фактори, които регулират живота ни. Аз казвам: върху нашия живот указват влияние 50% — съдбата, природата, 25% — ние сами и 25%—обществото. Следователно, когато тия три фактора дойдат да работят съвкупно, в окултно и морално отношение, ще дойде един подем, едно подобрение. За да стане това нещо, непременно трябва да се явят много лица, за да работят в една посока. Като дойде пролет, с едно цвете ли дохожда тя? — Не, с милиони, с много цветя. После идват пчеличките, започва се всичкото това брожение в природата. И с туй се създава една целокупност.

Следователно, от окултно гледище ние мязаме на малки цветенца, които сега са цъфнали, т. е. нашето съзнание е на такава степен на развитие, че едва сега сме почнали да различаваме доброто от злото. Казвате: Човек все трябва да поизлъже. Не, в съзнателния живот не се допуща абсолютно никаква лъжа, тъй както в математиката не се допущат никакви грешки. Защото всяка грешка допусната в архитектурата и в техниката, ще донесе нежелателни последствия. Така и лъжата, която ние допущаме в нашия живот, ще произведе такива резултати в нашия строеж, каквито произвеждат и неправилните изчисления на един архитект. Съвременните духовни хора поне трябва да имат правила, както музикантите. Дайте едно музикално парче на тези хора, всички ще спазят такта при изпълнението му. Дайте една картина на няколко видни художници, и всички ще я изрисуват по един и същ закон. Дайте една задача на няколко математици, и те по един и същ закон ще я решат. Щом дойдем до духовния живот, казваме: Музика не ни трябва, изчисления не ни трябват, Господ ще ни уреди работите. Не, в духовния живот се изисква строга математика, там всички неща са строго определени. Един човек или един народ, за да бъде щастлив или нещастен, ще зависи от известни факти, които са допуснати.

И тъй, този велик закон, който регулира жита на съвременните европейски народи, ги е турил на тяхното място. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва е започнала от Египет, минала е в Сирия, Персия, Рим, Англия, Германия, Америка, сега минава в Русия и наново се повръща пак към източния материк, и от там ще вземе друго направление. Тази вълна, която иде в света и движи човечеството, не е механическа. Всички вие сте определени да вземете участие в нея. И ние трябва да взе-

мем участие съзнателно. В какво седи благородството на един народ? Защо англичаните са благородни? — Защото у тях има събудено колективно съзнание. Макар и да имат грешки, те лесно ги поправят. Наймного окултисти има между тях. Всеки народ, в който се събужда туй колективно съзнание, съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел. Англичаните са разбрали това до известна степен. Това съзнание се заражда не само у англичаните, а навсякъде, по цялото земно кълбо. У всички бедни хора, у всички бедни вдовици, сирачета, това съзнание е проникнало. Знаете ли, в какво положение се намирате днес? В положението на онзи американски проповедник, който имал обичай всеки ден да свиква бедните деца у дома си да ги нахранва. Той имал обичай преди ядене да чете заедно с тях „Отче наш". Един ден намира едно сираче дете, завежда го у дома си да го нахрани, но предварително му казва: Хайде да прочетем заедно „Отче наш". Започват: Отче наш, който си на небето, да се свети името Ти. Детето спира, мълчи. — Защо мълчиш? То запитва: — Как, значи Господ е наш Баща? — Да. — Значи ти трябва да ми си брат? С тези думи детето искало да каже: Ти си един проповедник, спиш на меко, хубаво се храниш, а мене братко, виждаш ме, треперя от студ, гладен лягам. Проповедникът разбрал положението си. Та сега и ние. Христос дошъл да спаси света. Четем: Отче наш, който си на небето. В никой народ не трябва да има бедни хора. Срамота е днес да има бедни хора! В никой народ не трябва да има бедни вдовици. Срамота е днес наши сестри и братя да продават своята чест за хляб! Хиляди наши братя и сестри са днес в блудните домове, продават своята чест. И ние казваме: В църквата, на небето има Бог има Христос. Да, този Христос дойде за тези блудници, да ги спаси, а не дойде за праведните. Следо-

вателно, ние трябва да имаме днес доблестта да изправим нашите грешки на миналото. Трябва да ги поправим по който и да е начин. Ние трябва да подадем ръката си на нашите сестри и братя, които са паднали. Днес всички хора страдат от неразбраната любов. Отнемете слънчевата светлина на кое и да е цвете, на кое и да е растение, ще видите рязката промяна, която ще стане. Отнемете любовта на кое и да е същество, същият закон действува.

И тъй, ние трябва да говорим за Бога на бъдещето не като за някое отвлечено същество, а като за същество, което работи в сърцата ни, за да можем да изпълним доброволно, без насилие Неговата воля и Неговия закон.

Сега всички вие сте призвани на тази велика трапеза на света. Този Господ на Любовта ви е призовал, каквото и да е вашето вярване. Той днес ви кани да минете, да вземете една крачка нагоре, не като българи, не като евангелисти, не като православни, не като католици, не като мохамедани, но като разумни същества, като братя, които сте родени от един и същ Баща и в жилите на които тече една и съща кръв. Една и съща кръв тече в жилите на всички хора. Схванем ли ние този факт, това е новото учение, така трябва да се реформира религията. Ако бъдещата религия не схване този велик закон, тя е осъдена в сто години отгоре, да ѝ пишат: Бог да я прости! Аз казвам една велика истина. Това трябва да знае духовенството и да тури на църквата си надписа: Бог е Любов. И всички ние ще се жертвуваме за Любовта. Всички владици, свещеници, майки, учители, съдии — трябва да напишат този закон. Това трябва да бъде общия принцип — Любовта. И като се срещнем всички, да се познаем, че сме братя. Тогава ще имаме други знания, друга наука, и тези прегради, които са днес между нас, ще изчезнат, и ще започне един нов жи-

вот, който ще внесе мир и радост: мир вътре в умовете, радост вътре в сърцата и сила — в човешката воля.

Време е сега, когато всички ние трябва да живеем в това колективно съзнание на човечеството, да знаем, че смърт няма. Човешката душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става. Формата се променя, но това не е съществено. Човек променя много тела, много органи, но той, като душа, която се развива, като съзнание в природата, не се губи. Това е един факт, в който няма изключение. Проверете истината и ще видите.

Следователно, аз ви казвам: Проверете истината, която е вложена вътре във вас. Потърсете вашия идеал в себе си, в душите си. Този идеал няма да го намерите вън от вас. Той е вложен в душите ви, той е вложен в мозъците ви, той е вложен във вашите тела, тъй както енергията е вложена в семето, а семето е вложено в земята. То изсмуква сокове от нея и създава всички органи. Та и всички енергии, които са вложени вътре в нашето тяло, по същия начин се използват от човешкия дух, за създаване на всички органи на човешкото тяло.

Аз бих се спрял на следния факт: Колко години са употребени за създаване на вашата ръка? Тези стави на пръстите показват, колко милиона години е живял човекът. Те показват историята на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянието през което е минало цялото човечество. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това не е възможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законите на природата, така е. Един ден аз се разхождах с приятели в една борова гора. Спряхме се пред един бор и казвам: Коленцата на този бор показват, през кои години е имало повече

влага и през кои по-малко. Това се познава по тези коленца. Може да проверите този факт. Следователно, когато годината е била изобилна с дъжд, разстоянията между тези коленца са по-големи и обратно — когато годината е била лишена от изобилни дъждове, те са по-малки. Следователно, математически може да се изчисли и приблизително определи, какво е било количеството на влагата. Значи, така влагата се отразява. Също и върху нашите тела се отразяват известни събития — индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, които сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги. Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. И тъй, в бъдеще, когато ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че всички хора трябва да създадат добри условия, за да могат да се избегнат всички съвременни нещастия. И не един път аз съм казвал, че това нещо само майките са в състояние да създадат. Всяка майка, като зачене едно дете, мъжко или женско, да каже: Дъще, синко, аз искам да живееш в бъдеще в закона на Любовта и да представяш нейната пълнота. Тъй ако каже, тя ще има дъщеря или син герои, които ще живеят в закона на Любовта. Всяка майка трябва да внушава това на децата си. Младите, които се женят, трябва да кажат така: Нашите синове и дъщери трябва да живеят за Любовта, за Господа на Любовта, Който обединява хората. Новото поколение ще бъде носител на новите идеи, на Божествената Любов. А тъй както вървим сега, ако се раждаме по този хилав начин и искаме да превъзпитаме хората, които са работили от толкова хиляди години, нищо не можем да направим. Човек може да се превъзпита само в утробата на майка си, в Любовта. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, да го пре-

възпита. Той сам е 50% фактор за своето превъзпитание. Той мяза на един кораб без кормило, който навсякъде може да бъде тласкан от вълните.

И тъй, в бъдеще, условията за жените трябва да се изменят. Жени, които зачеват, трябва да са при най-добри условия. Също и условията на децата трябва да се видоизменят, и то не механически да започнем, а по онзи закон, който действува в живата природа. И тази природа е жива, отлична е тя. Чета по нея, какви красиви методи има тя! Ако българите приложат методите на природата, биха подобрили своето положение. Какви големи богатства се крият в нея! В десет години биха изплатили всичките си дългове. Но ще трябва да се заемат да изучават тази жива природа. А сега какво правят българите? Те очакват от някъде своето спасение. Те го очакват оттам, отдето няма да дойде. А туй спасение е вътре в тази жива природа, която е вложила своите сили, и хората трябва да ги турят в действие да заработят по закона на Любовта за доброто на другите. Така ще дойде и тяхното благословение.

И тъй, този велик закон сега призовава хората към братство и сестринство. Само тогава ще имаме една нова наука на братство и сестринство. А сега каква е нашата наука? Онова малко агънце, което детето гледа, целува, венци му прави, дойде ден, заколят го. Майката казва: За да може маминото детенце да живее, трябва да заколим това агънце. Малкото детенце плаче. Казвате: Не, тъй трябва да се живее. Мислите ли, че това ваше дете ще се възпита? То ще се запитва: Как тъй този Господ, Който е толкоз добър, позволява да се отреже гръцмуля на това агънце? — Е, мама, тъй е наредил Господ. Не, не е наредил тъй Господ. Ние наредихме тъй живота. И сега да се освободим от нашите

заблуждения! Да не мислим, че Господ е наредил тъй света. Не, тези агънца не трябва да се колят. А сега имаме една култура за убиване, за осакатяване краката на този, на онзи. Чува се само „бум-бум". Всички казват: То е за отечеството. Но каква полза са принесли войните на човечеството? — Абсолютно никаква полза. Хората се ожесточ. и и днес войните донесоха този разврат. И бъдещ... войни няма да донесат никакво добро. Трябва да воюваме, но по какъв начин? — Да воюваме, но не да убиваме. Този закон на Любовта сега призовава хората. Трябва да дойдат най-способните, най-великите, най-добрите — майки, бащи, учители, свещеници, хора незаинтересовани, за да подемат това велико дело. Ако те не дойдат на време, други ще дойдат.

Сега ще сведа своите заключения до следното: ни най-малко нямам за цел да ви налагам да вярвате. Аз искам вие да опитате. Опити, опити трябват и нищо повече! Има един вътрешен опит. Както всяко растение трябва да намери своя почва, да намери всички подходящи условия за своето растене, така и всеки човек в света трябва да намери своите благоприятни условия, за да расте и да се развива. Никога не мислете, че условията, при които живеете, са неблагоприятни. Това са само вътрешни, субективни схващания. При туй развитие на колективното съзнание, всеки човек е точно на мястото си. Но ние се заблуждаваме и казваме: Защо не съм като този господин? Не гледайте тоя човек отвънка. Той може да е богат, може да има много ястия, но той е нещастен, неговият вътрешен живот е развален, има порок на сърцето, стомахът му е развален. А онзи, бедният, няма такова изобилие, но е здрав, яде си сладко. Щастието на човека се обуславя от разположението на духа, да е доволен от това, което е приел в даден момент. И когато тези хора се съединяват, трябва да имат еднакви идеи.

Идеите на всинца ни трябва да бъдат прави. Не казвам, че винаги са прави, но индивидуално са прави. Следователно, в индивидуално, обществено и народно отношение ние трябва да коригираме нашите идеи и да внесем новите идеи, които идат в света отгоре. Както растението гради своите форми, така и ние трябва да градим правилно своите мисли и чувства. Някои казват: Сега животът е много тежък. Не. Казвал съм и друг път, че сега се намирате в най-благоприятните условия на живота. Вие сте в положението на евреите, които излязоха от Египет. В пустинята може да нямате месо и други неща, но ще имате вода и чист въздух и Фараон няма да ви заповядва. По-добре човек да е свободен в пустинята, отколкото да е роб и да яде месо, да има всички удоволствия и Фараон със своя камшик да го потупва и да му заповядва кирпичи и тухли да прави. И ние казваме: Няма какво, ще се правят. Не, няма да правим вече тухли и кирпичи. Нам ни предстои един дълъг път в пустинята на Божествения живот. Всички млади, които могат да ходят, трябва да си турят по една раница и да вървят напред. Знаеш ли какво ще бъдеш тогава ти? Като срещнеш някой човек, свободно ще продължиш пътя си. А сега като срещнеш някого, ще се посвиеш, ще се скриеш да не те обере, да не би да ти бръкне в джоба. Казваш: Апаш е той. Казвам: Светът днес е пълен с апаши. Я ми кажете, кой не е апаш, кой от вас не е бъркал в джоба на баща си? Кой не е вземал от забранения плод? А в бъдеще като влезем в една градина за плодове, по закона на Любовта ще кажем: Братко, мога ли да си откъсна от плодовете на твоята градина, или ти ще ми откъснеш? И той ще ми каже: Може братко, заповядай! Като отида при някой приятел, ще кажа: Може ли, братко, в твоята къща да преноцувам? — Може. Това трябва да бъде новото учение. А сега какво ще кажеш?

Господине, има хотел, иди там. Ние не разполагаме със свободни стаи. Жилищна криза има. Сега като срещнеш някого започваш да го разпитваш: Ти българин ли си, в Бога вярваш ли, от коя партия си, и т. н. Не казвам, че тия неща са лоши, но те не са съществени. В нас трябва да проникне онова благородно чувство на братство, че като срещнем една жена или един мъж, да видим в лицето му един наш брат. Ако може да възпитате това чувство на братство, ще поставите човечеството на една нова нога. И тогава няма да има между нас туй неразбиране, а ще има един правилен стремеж.

Това е Божественото учение, което сега иде в света. Подели са го малките деца и след десет години те ще го проповядват. След десет години гъсениците ще излезат из какавидите си и ще литнат с крилцата си. Ще кажат: Не ни трябват пашкули. В света иде този закон. Фактите сега се групират и законите се установяват. Ние минаваме от материалния към духовния свят. Всичко минава от частното към общественото. Няма вече всеки да мисли да се осигурява и да се грижи да остави, след като умре, няколко милиона наследство или за благодеяния, та да кажат за него: Благороден човек е. Не, в бъдеще хората няма да умират, няма да имат нужда от паметници.

И тъй, вложете любовта като стремеж в сърцето си, като чувство в душата си, като сила в ума си и като принцип в духа си.

В туй е спасението на човешкия дух. В тези четири неща трябва да разберем любовта: като стре-

меж в сърцето, непреодолим стремеж надолу, като чувство в душата — нагоре, като една сила, която дава разширение на ума, и като разумен принцип да знаем, защо живеем, откъде сме дошли, защо сме дошли и какво е нашето предназначение на земята.

*

Беседа от Учителя, държана на 19 август, 1921 г. в гр. В. Търново.

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1947

Високият идеал

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюбени деца и по име ги зове. А ония, които нямат никакъв идеал, не са записани в нейната книга. Те са оставени в нейните изби за далечни дни, за далечни времена. Тъй щото, когато някой се почувствува изоставен от Бога, от природата и никой не му обръща внимание, ще знае, че причината е в самия него — няма висок идеал. Това е закон. Всеки сам може да изправи живота си, да се освободи от нещастията и страданията си; всеки може да излезе от забравената изба на природата. И най-последният човек, останал на дъното на тази изба, ако си създаде висок идеал, ще почне да пълзи като охлюв и, няма да се мине много време, той ще излезе на повърхността на земята, огрян наново от слънчевите лъчи. Тогава природата ще каже: Ето едно от моите възкръснали деца!

Какво представя смъртта и какво — възкресението? — Смъртта има отношение към забравените деца в избите на природата, т. е. към децата без висок идеал. Възкресението има отношение към децата, които излизат от дълбоките изби на материалния свят, т. е. към децата с висок идеал. А за да излезеш от такава изба, се изисква воля и безпримерна вяра.

Често слушате да се говори: Аз ям, каквото ми попадне, не правя избор в храните; обличам се с всякакви дрехи, не правя избор нито в цвета, нито в качеството на материята. Той иска да се представи

за скромен човек, който се примирява с условията. Не е така. Който яде безразборно всякаква храна, той е човек без идеал, или с низък идеал. Така яде и всеядното животно, но човек се отличава от животното. Когато ядеш, трябва да правиш избор в храните. Природата е създала много храни, но ти ще избереш най-чистата и доброкачествена, която действува благоприятно върху твоя организъм. Това е човек с висок идеал!

Природата познава, кои от нейните деца имат висок идеал и кои нямат идеал. Всеки момент тя ги поставя на изпит. За да познае, какво се крие в гънките на човешката душа, какво се крие в дълбочината на човешкия ум и на човешкото сърце, какви пориви и стремежи го вълнуват, тя го пуща в своята градина, насадена с множество плодни дървета, окичени с различни плодове, от различни качества, и внимава, на кой от тях ще посегне. Ако откъсне от най-хубавите плодове, природата пише в книгата си: Ето едно от моите умни деца, с висок идеал. От него човек ще стане! Обаче, ако види, че го мързи да се качи на дървото и си откъсне плод от низките клони, природата вече има особено мнение за него. Тя пише в книгата си: От тебе човек няма да стане! Ти нямаш висок идеал. — Какво трябва да правя? — Да се качиш на дървото и оттам да откъснеш плод. — Много е високо, ще падна. — И живота да ти костува, трябва да се качиш. Тогава природата ще пише: Смело е това дете — от него човек ще стане! Някой погледне нагоре към върховете, посегне с ръката си, но се уплаши; погледне надолу към низките клони или на земята, дето е паднал някой плод, наведе се и го вземе. Природата и за него пише: Ето едно от забравените деца в моята изба — от него човек няма да стане!

Помнете: Природата спира вниманието си върху вътрешните стремежи на човека. Тя само констатира

фактите, наблюдава ги и, каквото вижда, това отбелязва. Следователно, ако е отбелязала най-доброто, причина за това сте вие; ако е хроникирала нещо, което не ви препоръчва, причината за това сте пак вие. Тя отбелязва фактите, както са, нито ги увеличава, нито намалява, и от тях вади своите заключения. Резултатите, които влияят на вашия живот, се дължат на избора, който сте направили.

Една млада египтянка, на име Елтамар, дъщеря на беден селянин, се отличавала от своите другарки по това, че носела висок идеал в душата си. Тя била умна и интелигентна, добродетелна и скромна. Когато постъпила в училището, учителят я запитал: Ще се ожениш ли, Елтамар, или девица ще останеш? Тя отговорила: Аз имам само един идеал в живота си и според него ще живея. Ако се женя, то ще бъде само за царския син. Всеки друг, ако не е царски син, ще го върна. Това е моят избор: или за царския син ще се оженя, или девица ще остана. Ще кажете, че този избор е глупав. Не е глупава тази мома, тя има висок идеал.

В какво се заключава приложението на високия идеал в живота? Ако имаш някакво вярую, ако следваш някакво учение, ако прилагаш известна мярка, ако държиш някакъв образ в съзнанието си, всичко това да отговаря на високия идеал. Щом имаш сърце, ум, душа и дух, те трябва да се вдъхновяват от висок идеал. Духът ти да бъде мощен, да бъде син на Истината.

Кой е синът на Истината? Той е царският син, идеалът на всяка душа. Ето защо, ако излезеш сутрин рано, да посрещнеш слънцето, бъди там на време, преди да се е показало то на хоризонта. Посрещни първия лъч на изгряващото слънце. Той е най-важният, той е царският син, той е синът на Истината. Той крие в себе си, силата и мощта на слънцето. Не възприемеш ли първия лъч, ти си из-

пуснал игзрева на слънцето. Приеми първия лъч и спокойно се върни у дома си. Първият лъч носи богатството на всичките лъчи. Първият лъч е първият плод на изгряващото слънце, на великото дърво на живота. Останалите лъчи са последните плодове на това велико дърво. Каже ли някой, че може да посрещне слънцето в кой и да е момент, или може да го наблюдава в кой и да е час през деня, природата казва за него: От тебе човек няма да стане!

Ако се качиш на планина и ожаднееш, не пий каква и да е вода. Спри се на пътя, огледай се и намери най-чистия извор. Наведи се, гребни с ръката си и пий от чистата планинска вода. Ако постъпваш така, ти си човек с висок идеал. На тебе може да се разчита. Кажеш ли, че можеш да пиеш и оттук и оттам, отдето ти попадне, природата пише, че ти си човек без характер, с низък идеал — на тебе не може да се разчита. Окултният ученик се отличава с висок идеал. Като отидеш при планинския извор, каквито мъчнотии и да срещнеш, ще се наведеш и ще пиеш от средата, от най-чистата вода. Като се качиш на планината, не бързай по-скоро да слезеш, но избери най-красивото място и седни да си починеш. Разгледай цялата местност около себе си и запази дълбоко в душата си впечатление за красивата картина. Като слезеш в долината, носи спомен в съзнанието си за живата картина, за живия връх, на който си възлязъл. Високите планински върхове, чистите извори са живи и остават вечни, незабравими образи в съзнанието на човека.

Прилагай високия идеал навсякъде в живота си! Ако търсите книги за четене, намерете книгите на най-знаменития писател, на най-красноречивия проповедник. Ако искате да посетите някоя художествена галерия, идете в изложбата на най-видния художник. — Не трябва ли да разглеждаме и обикновени картини? — Такива картини срещаме всеки

ден в живота си. Достатъчно е да наблюдавате хората, да видите, как ядат, каква храна употребяват и кога ядат, за да имате обикновени картини пред очите си. Обаче, ако правите избор на картини по високия идеал, една картина е достатъчна. Тя трябва да бъде произведение на най-великия художник — на художник с висок идеал. Когато избирате приятел, ще спазвате пак същия закон: ще изберете най-умния, най-интелигентния, най-добрия, най-чистосърдечния. Когато мъж избира жена, или жена избира мъж, пак трябва да се ръководят от високия идеал. Който отстъпва от високия идеал, той сам става причина за нещастията и страданията в живота си.

Сега ние говорим за идейното в живота, за принципите, които трябва да се прилагат всеки ден. Ще каже някой, че идеалът му не е прав, не води към добър край. Ако сегашният ти идеал не е прав, изправи го. Следващият момент е в твоите ръце — избери си друг идеал. Така ще дойдеш до идеала на своята душа, който е вечен и води човека в правия път — в пътя на любвта. Ако днес изпуснете първия лъч на слънцето, на другия ден можете да го посрещнете. Ако и на другия ден го изпуснете, денят ви е изгубен. Посрещнете ли днес първия лъч, и останалите дни можете да го посрещате. Само така може да подобрите живота си. Най-светлата мисъл, най-възвишеното чувство, най-красивото действие съдържат в себе си първият лъч на слънцето, който прониква в човешката душа.

Как може да се изправи човешкият живот? Хвани най-голямата и най-малката си погрешка и ги дръж в съзнанието си, докато се освободиш от тях. И години да ги държиш в себе си, не отстъпвай пред тях. Най-после погрешките ти ще кажат: Ние имаме пред себе си човек с характер, който заслужава да живее. Отстъпваме ти своето положение и ставаме твои слуги. Ти ще вървиш напред, а ние

след тебе. Някои ученици пропадат на изпитите, претърпяват неуспех в живота си и бързо се отчайват. Те напущат полесражението, отричат се от своя идеал и казват: От нас няма да стане нищо. — Това са хора без идеал.

Защо иде човек на земята? За угощение ли? Човек е извикан на земята като в опитно училище, да изпита характера си, да познае своя ум и сърце, да познае себе си. Като седнеш пред трапезата да се храниш, природата отваря широко очите си и наблюдава, как държиш лъжицата и вилицата, как ядеш, с каква кърпа си служиш, и от всичко това заключава, какво може да стане от тебе. Ако си поканен за втора смяна и ядеш от същата чиния, в която е ял друг някой, мислиш ли, че си човек с висок идеал? Какво прави човекът с висок идеал? Той носи в чантата си чиста чиния, лъжица и вилица, и ако не сменят нечистата чиния с чиста, той казва: Ще ми позволите да си послужа със своя чиния, със своя лъжица и вилица. Така трябва да постъпва окултният ученик. Ако искате да угостите някого по високия идеал, ето как трябва да постъпите: ще опечете десет пити от прясно, чисто, доброкачествено брашно, при най-чистия, най-добрия и най-спретнатия фурнаджия. След това ще покриете трапезата с бяла, чиста покривка и пред всеки гост ще сложите по една чиста чиния и парче от прясната пита. В чинията ще турите един грозд, една ябълка и една круша. Гроздето ще бъде донесено от най-хубавото лозе, изложено на чисто, добро място. Ябълките и крушите ще бъдат от дървета, отгледани по високия идеал. След това гостите ще насядат тихо и с разположение пред трапезата и ще се нахранят. Всички ще благодарят, ще станат и ще излезат да се разходят до близката околност, да пият от водата на чистия извор. Това е угощение по новия начин.

Срещате богати хора, крайно взискателни към храната, но в умствения и в моралния си живот нямат висок идеал. Те допущат и лъжата, и кражбата в живота си като обикновени неща. Те започват добре, свършват зле. На физическия свят те се водят от някакъв идеал, но в духовния — никакъв идеал не ги движи. За такъв човек природата пише: От тебе човек няма да стане! Каже ли някой, че може да люби когото и да е, той не говори истината. Досега не съм срещнал човек, който може да люби кого и да е. На думи всичко е възможно, но в действителност не е така. Любовта се изпитва в живота. Като кажеш „любов", трябва да почувствуваш вътрешното ѝ съдържание и смисъл. Който чувствува любовта, той може да преобрази живота си в един момент.

Кого може да люби човек? — Бога. Първо ще любиш Бога, после ближния си, а най-после себе си. Това е великата истина на живота. Който не започва живота си с любов към Бога, от него човек не може да стане. Ако искате да се уверите в истинността на моите думи, проследете историята на човешкото развитие и вижте, има ли човек на земята да е отрекъл любовта към Бога и да е станал велик. Великите хора, гениите, светиите и Учителите на човечеството са хора, които любят Бога. Някои възразяват: Ако се проповядва любов към Бога, ще забравим хората и отношенията си към тях. Няма да забравим хората, но ще внесем в живота им висок идеал. Ако всички се стремяха към първия лъч на слънцето, към великата Божия Любов, съвременният свят щеше да върви напред, ще се развива правилно. Съвременните хора щяха да се радват на здраве, сила и богатство.

Мнозина казват за себе си, че имат широко сърце, което включва всички хора, даже и цялото човечество. Това са само думи, които не отговарят

на истината. Да любиш човека, значи, да го познаваш. Да любиш човечеството, значи, да познаваш всички хора. Обаче, само онзи познава ближния си, който може да изправи погрешките му. Следователно, ако любиш всички хора, ти си в състояние да изправиш техните погрешки. Така ли е в същност? Ти казваш, че любиш цялото човечество, а не можеш да търпиш жена си, която е член от това човечество. Имаш син и дъщеря, но не се разбираш с тях. Невъзможно е да познаваш човека, да го обичаш и да не се разбираш с него. Значи, твърдението, че обичаш всички хора, не е право, не отговаря на истината. — Кога можеш да познаеш човека? — Когато любиш Бога. Любовта към Бога води към познаване на ближния и на самия себе. Това прави човека щастлив и готов да изпълни Божията любов.

Както и да се говори на съвременния човек за любовта, той я смесва с чувствата и настроенията си и казва: Моето сърце гори от любов, познавам любовта. Това, което гори и изгаря, не е любов. Това са лъчите на черната светлина, която носи смърт и разлагане; тя опетнява и изопачава човешката душа. Мислите ли, че Великият Творец на вселената може да се излъже от любовта на хората? Мислите ли, че проявите на разумната жива природа могат да се объркат с човешките прояви? Бог познава своето, т. е. Божественото, дето и да е. Бог на вечното благо люби в човека доброто и истината. Казано е в Писанието: „Възлюбил си истината в човека". Най-възвишеното, най-чистото, най-красивото в човека, това е истината. Някой иска да знае, дали разумният свят се интересува от неговия обикновен живот. Хората могат да се интересуват от обикновените неща в живота, но не и разумните същества. Ако си пръв слуга при един богат господар, и десет други слуги ти услужват, трябва ли и господарят ти да се грижи за тебе? Той знае, че другите

слуги имат пред вид твоите нужди и ги задоволяват. Един от слугите чисти дрехите ти, друг — обувките ти, трети — нарежда стаята ти и т. н. — Доволен ли е господарят ми от моите лъснати обувки? — Господарят не обръща внимание на твоите обувки, но той се интересува от оня слуга, който ги е лъснал. Ако той се е водел от високия идеал и е лъснал обувките на своя ближен по всички правила на своето изкуство, той спира вниманието на господаря си, който казва: Идея има тоя човек, на него може да се разчита! Как ще приложите високия идеал в живота си? Ако жената иска да ушие риза на мъжа си и се задоволи с първата материя, която ѝ попадне на ръка, и я ушие, както и да е, тя няма висок идеал. Щом иска да ушие риза на мъжа си, трябва да обиколи целия пазр, докато намери плат, който отговаря на изискванията на високия идеал, и да я ушие по всички правила на изкуството. Това е жена с висок идеал. И мъжът трябва да постъпи по същия начин. Щом иска да купи плат за рокля на жена си, не трябва да се задоволи с първия, който му попадне, само за да залъже жена си, но да направи усилие, да намери най-хубавия плат и да го занесе на най-добрата шивачка да го ушие. Ако и жената, и мъжът постъпват по правилата на високия идеал, природата пише и за двамата: Ето хора с характер, които имат висок идеал, и правят най-добър избор!

Имаш приятел и желаеш да му подариш една книга за четене. Ще обиколиш всички книжарници, за да избереш най-ценната книга, най-съдържателната, да я чете, да се повдига и да я помни цял живот. Твоето приятелство се основава на високия идеал. Искаш да напишеш няколко мисли за спомен на своя приятел. Какво ще направиш? Ако препишеш, каквото ти падне, ти не си човек с висок идеал. Ще препишеш нещо от Петко Славейков за па-

рàта: „Парице, парице, всесилна царице“, и ще се задоволиш. Парàта не е идел и не може да движи човечеството. Една мисъл ще напишеш, но опитана, преживяна. Ще извадиш тая мисъл от дълбочината на душата си. И като я чете, приятелят ти ще се възхищава и ще ти благодари. А природата ще пише: От тебе човек ще стане!

Някой казва, че обича някого. — Защо го обича? — За хубвите му очи и вежди. Друг обича приятеля си за хубавата му уста, трети — за хубавия му нос. Това е неразбиране на любовта. Любовта не се предизвиква от някакво външно качество. Да обичаш някого за неговите външни качества, това показва, че имаш низък идеал. Да обичаш приятеля си, това значи, да виждаш в него една добра черта на характера му, която го отличава от всички хора. Тая черта е неизменна — на нея може всякога да се разчита. Добрата черта в човешкия характер не е нито в красивите му очи, нито в красивата му уста или в красивия нос. Тя е на най-високото място, на върховете на неговия живот. Като намериш доброта черта в своя приятел, ще я откъснеш, ще я държиш в себе си като свещен дар. И тогава природата пак пише: От тебе велик човек ще стане!

Имаш учител, възхищаваш се от него и казваш: Моят учител знае много науки — физика, химия, математика, астрономия — учен човек е той. Знанието не определя човека. То не прави човека учител. Друго нещо характеризира учителя. Многото знание, необработено, представя излишен товар, с който малцина се справят. Външното знание е само украшение на шапката; същественото е шапката, а не панделката ѝ. Учител казва на ученичката си: Ще си купиш най-хубавата шапка, но без никакви украшения. Тя отива с другарката си, да си купи шапка. Купува си най-хубавата шапка, но шапкарката ѝ казва, че без панделка шапката не представя нищо осо-

бено. — Учителят ми каза да си купя шапка без украшения. — Той не разбира от шапки. Ако туриte една панделка, шапката ще стане по-хубава. Другарката ѝ настоява за още една панделка. И тук ученичката отстъпва — туря още една панделка на шапката си и казва: Учителят ще бъде доволен вече от шапката ми. Не, шапката изгуби своята цена. — Защо? — Защото отговаря на чужди идеали.

Представи си, че си писател и получиш от твой приятел хубава писалка със златно перо. Ти пишеш с писалката и се радваш, че можеш да изливаш своите чувства и настроения чрез златното перо. Дойде един твой познат, вижда писалката ти и закачва на нея един голям скъпоценен камък. Дойде друг, закачва още един скъпоценен камък. Ти искаш да пишеш с писалката си, но изпитваш затруднение — скъпоценните камъни тежат на писалката, а постепенно и мисълта ти се затруднява, не се лее леко, плавно, както по-рано. — Какво представят украшенията в живота? — Те са временните, преходните идеали на съвременното човечество, на съвременните ученици и религиозни. Те не разбират силата на Божественото, което прониква в човешката душа като искра, и възпламенява вечния огън в нея.

Казват: Дано се намери човек да ми закачи един диамант на врата, макар да не отговаря на високия идеал. Не е така. Има смисъл да закачат диамант на врата ви, но да бъде най-големият, най-красивият, най-чистият. Такъв трябва да бъде вашият идеал. Ако някой иска да закачи на врата ви малко, едва видимо диамантче, не се поддавайте. Каквото носите вън и вътре в себе си, трябва или да отговаря на висок идеал, или да не се занимавате с него. Стремете се към най-великото, най-красивото, най-доброто, най-чистото. Това е истината, която трябва да вложите в душите, в сърцата и в умовете си,

Да се говори на хората за високия идеал, това значи, да се върви по течението на великата река на живота. Накъде отива тая река? Тая вечер и аз ви говоря за високия идеал, изразен чрез най-великото, най-красивото, най-чистото, най-доброто в света. Това е първият лъч, който излиза от Божественото Начало. Ако схванете тоя лъч, вие ще станете ученици и човеци. Вие сте от онези, които разбират Истината като висок идеал на своята душа. Ако закъснявате и не възприемате първия лъч, ще изпаднете в положението на забравените деца в дъното на избата. Тая изба е за обикновените деца, а не за необикновените, т. е. за Божествените. За тези деца, именно, е създаден великият свят.

Всеки говори за това, което живее в него. Човекът с висок идеал говори за високия идеал, любещият говори за любовта, истинолюбивият — за истината, мъдрият — за мъдростта. Значи любещият говори за любовта, а страхливият — за страха. — Кой от двамата печели? — Който говори за любовта. Умният говори за мъдри неща, а глупавият — за глупави. Умният гради, а глупавият руши; умният пише, а глупавият преписва. Кой от двамата печели? — Умният печели, а глупавият губи. Някой богатски син казва, че се е научил да се разписва на записите пращани от баща му. Животът на мнозина се заключава само в разписване. Те само се разписват, че от този, от онзи взели нещо. Когато природата погледне на човек, който само взима, а нищо не дава, тя пише: От това мое дете нищо няма да стане! То се е научило да се разписва, а само нищо не може да напише.

Какво се иска от съвременния човек? — Да следва пътя на възвишените същества, на Белите Братя, на учениците от Всемирното Братство. Те носят велик идеал в душата си. Те мислят, чувствуват и действуват според изискванията на тоя идеал. Ко-

гато някое от тези същества реши да слезе на земята, всички го съветват да отиде между най-добрите хора, т. е. между тези, които се стремят към висок идеал. — При кого отива учителят? — При онзи ученик, чиято душа трепти за учителя си. Той ще го посети и ще си каже: Тук живее един от учениците ми, който има висок идеал! Мине ли покрай къщата на ученик, който няма връзка с учителя си, последният ще каже: Тук живее един от забравените ученици. Той ще мине и замине край дома му, без да му остави нещо.

Само няколко думи изразяват идеята за високия идеал: най-възвишеното, най-красивото, най-правдивото, най-истинолюбивото — всичко от първа степен. Вложете високия идеал в душата си, да видите, как ще се подобри вашият живот. Прилагане е нужно. Кажеш ли, че сърцето ти е празно, ще знаеш, че любов нямаш. — Какво да правя, за да придобия любовта? — Ставай всяка сутрин рано и излизай вън да посрещаш слънцето. Хванеш ли първият лъч, ти си отворил вече сърцето си за любовта.

Първият лъч подразбира първата мисъл, първото чувство, които минават през ума и сърцето ти. Като ставаш сутрин от сън, напиши първата мисъл и първото чувство, които са те занимавали. В това отношение, природата е крайно взискателна. Като се събуди едно дете от сън, тя се спира пред него със затаен дъх и се вслушва с трепет, да разбере, какви са първата мисъл, минала през главата му, и първото чувство, раздвижило детското му сърце. Ако и ти, като дете на живота, още със ставането си от сън, помислиш първо за Бога, за Неговата Любов, която изпълва душата ти, и буди благодарност за всички блага, които ти се дават, тя пише: От това дете велик човек ще стане!

*

Беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1923 г. — София.

ДА МИСЛИ

БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1948

Да мисли!

Човек трябва да мисли! — Кога? — Всеки момент, всеки час, всеки ден. Денят, това е първата, основна мярка на нещата. Денят, в който човек е създаден, е мярка за неговия живот. С тази мярка се измерват всички неща.

Кои са елементарните, съществените, първоначалните неща в живота, които човек трябва да знае? Най-елементарното нещо за човека е да се научи да мисли. Докато няма някакъв идеал, човек никога не може да се научи да мисли. Докато не ходи на училище, детето няма за какво да мисли. Щом тръгне на училище, то има вече за какво да мисли. Следователно, за да мисли, човек трябва да има идея за Бога. Щом мисли, това показва, че идеята за Бога е влязла вече в неговия ум. Да мисли, да има идея за Бога, това не значи, че човек трябва да се страхува. Защо? — Защото страхът има съвсем друг произход, той не е Божествена проява. Щом наруши кой и да е Божествен закон, човек започва да се страхува. В този смисъл, страхът е естествено последствие на известно нарушаване на Божествените закони. Човек трябва да мисли, но не когато се страхува. Казват, че човек мисли, когато се намери в трудно положение. Не, без да се намери в трудно положение, човек трябва да мисли!

Представете си, че насадите една ябълчна семка и очаквате от нея плод. Кога ще роди тя? — когато е здрава, или когато е болна? — Ябълката ражда, когато е здрава. Кога тече изворът? — когато има во-

да в него, или когато пресъхне? — Когато има вода. Когато изворът пресъхне, никой вече не го посещава. Това значи да констатирате фактите, както са в действителност. Човек може да констатира фактите, както са, само когато има свободна мисъл. И наистина, мисълта на човека трябва да бъде свободна, а не наложена отвън. Само свободната мисъл може да освободи човека от всички ограничения и противоречия. За да дойдете до свободна мисъл, вие трябва да работите, да изучавате растителното царство, както и цялото органическо царство; като дойдете до човека, ще видите колко добре е построено човешкото тяло. Но въпреки това, човешкото тяло е неустойчиво. Човек трябва да мисли, за да пази равновесие. Някой върви по пътя, спъва се, пада, става. Защо? — Защото не мисли. Щом ви сполети нещастие, това показва, че не мислите. Щом кажете, че съдбата ви е лоша, това показва, че не мислите. Като не искат да признаят вината си, хората казват: Съдбата ни е тежка, нещастия ни сполетяха. Нещастия, съдба съществуват за онзи, който не мисли. Щом не мислите, ще дойдат ред противоречия и нещастия в живота ви. И тогава хората считат, че нещастията са резултат на човешката леност, или на човешкото богатство. Мнозина мислят, че богатите хора са лениви. Не, единствената причина за нещастията в живота на хората се дължи на това, че те не мислят. И противоречията им се дължат на това, че те не мислят. Ще кажете, че това трябва да се докаже. — Няма какво да се доказва. Как ще докажете, защо един човек задължнял? Или, как ще докажете, защо един човек заболял? Когато не мисли, човек задължнява. Когато не мисли, човек боледува.

На всичко това може да се направи следното възражение: какво са извършили онези, които са мислили? Според мене, Единственият, Който мисли,

е Бог. Понеже мисли, Той е щастлив. Понеже е мислил, Той е създал съвършен свят. Следователно, ако вървите по Неговия път, по пътя на съвършенството, няма от какво да се оплаквате. Хората се оплакват, защото не мислят като Бога. Щом не мислят като Него, те се натъкват на ред нещастия. Не е въпросът да философствуват, да разискват, защо светът е направен така, а не иначе. — Тъй както е създаден светът, това говори за правата мисъл на Великия. Значи, ние не трябва да питаме, защо светът е създаден така, а трябва да питаме, защо е създаден. Защо е създаден светът? — Да мислим. Какво ще търсите погрешките на света? — Бог е съвършен, Той няма погрешки. Следователно, и светът, създаден от Него, няма погрешки. Погрешките са в хората. Като изучавате човешкото лице, опитайте се да го нарисувате, да видите колко погрешки ще направите. Опитайте се да произнесете някои свещени думи, да видите колко погрешки ще направите. Тъй както хората произнасят днес думите „любов", „добро", те са изгубили своя смисъл. Като се влюби някой, казвате: Този човек е замязал на оскубана кокошка. — Каква любов е тази, която прави човека подобен на оскубана кокошка? Това не е любов. За да покажеш, че обичаш, ти трябва да учиш. Който се учи, той има любов; който не се учи, той няма никаква любов. Пробният камък на любовта е ученето. Щом в сърцето на човека пламне желание да се учи, той няма да има никакви страдания. Щом няма желание за учене, той непременно ще страда. Желанието за учене, за придобиване на знания е в сила да победи страданията.

Като говоря по този начин, аз не искам да приемете нещата догматически. Ако на думи само казвате, че трябва да мислите, вие не разбирате дълбокия смисъл на този процес. Процесът на мисълта трябва да проникне дълбоко в битието на чо-

века, който всяка сутрин при ставане още, трябва да си каже: Аз трябва да мисля като Бога, трябва да обичам тъй, както Той обича! Защо е необходимо това? — Защото само с Любовта, която е проявявал, творил, работил, създал цялата вселена. Само с Любовта, която имал, Той могъл да вземе пред вид нуждите и на най-малките същества и да ги задоволи. Всичко в света, цялата вселена е резултат на Божията мисъл. Като мислил стотици, хиляди и милиони години, Той създал нещата така, както ги виждаме днес. Въпреки това, мнозина се осмеляват да казват, че много неща Бог не е промислил, както трябва, че много неща е изпуснал из пред вид, и оттам вадят заключение, че са изпратени на земята само за страдания. Това е вярно само за онзи, който не учи. Той е дошъл на земата да страда. Но за онзи, който учи, той ще се домогне до щастието. Не мислете, че нещастието се изразява в някои големи неща, запример, че някой счупил крака или ръката си, или друго подобно нещо. И най-малкото недоволство от положението, в което се намирате, може да направи човека нещастен.

Представете си, че се събирате някъде заедно и започвате да гледате, кой какви дрехи, обуща или шапка има и намирате, че еди-кой си е по-добре облечен, по-добре причесан и т. н. И туй може да направи човека нещастен, но това не е мисъл, това са само сравнения. Който мисли, той не обръща внимание на външните неща. Щом видя един човек, аз се интересувам от него, в смисъл, дали той обича, дали той мисли. Щом обича, щом мисли, той ще учи и постоянно ще работи. Който мисли, той дългове не трябва да прави; който мисли, той болен не трябва да бъде; който мисли, той нещастен не може да бъде. Ако имате дългове, ако сте болни, ако сте нещастни, това показва, че не мислите и не обичате.

Какво трябва да направите, за да се освободите от сегашното си положение? — Започнете да мислите добре. Щом започнете да мислите добре, правилно, всички тия неща ще се стопят, както снегът се топи. — Какво ще стане тогава с вас? — Вие ще се намерите в естественото положение на цветята и дърветата, които цъвтят, на плодовете, които зреят. Всичко около вас ще се измени, и вие ще видите света в нова светлина. Тогава ще се намерите в истинския човешки свят.

Някои от съвременните хора са облечени с дрехи, които Бог им е определил. Мнозина, обаче, са облечени с дрехи, подобни на меча козина. Защо? — Нито кройката, нито цветът им е на мястото си. Тази е причината, поради която дрехите скоро ви дотягат. Като ги поносите една година казвате: Дотегнаха ми тези дрехи, нови ще си направя, по нова мода, нов кроеж. Вие намирате, че старите дрехи ви спъват някъде, че не можете да мислите с тях. — Щом старата шапка ви спъва, свалете я от главата си, ходете гологлав. Щом старото палто ви пречи да мислите, свалете го от гърба си, ходете без палто. Щом можете правилно да мислите без шапката и без палтото си, вие сте на прав път. За вас като ученици, важно е да мислите право, а не да бъдете хубаво облечени. Ако при мене дойде някой ученик, аз няма да обърна внимание на дрехите, на шапката му, но ще се спра върху неговия ум, ще видя, способен ли е той или не. Външните неща са различни бои, които всеки ден се менят. В тях няма нещо постоянно и устойчиво. Отвън всеки може да се боядиса, както иска. След всичко това хората искат да бъдат обичани. — Как могат да ги обичат? Ако учителят е груб към учениците си, за какво ще го обичат? Ако слугата е груб към господаря си, за какво ще го обича господарят му? Ако мъжът и жената са груби помежду си, те не могат

да се обичат. При това положение мъчно може да се обича човек.

Питам: в какво седи мъчнотията? — Мъчно се преподава на болни ученици, на болни деца. Гневът, грубостта, докачливостта са болести, от които човек трябва да се лекува. Представете си, че вие предавате на човек, на когото кракът е счупен. Той ви погледне и казва: Не виждаш ли, че кракът ми е счупен? Какво ми разправяш за мисълта? Нищо не разбирам, кракът ме боли. Отивате при друг, започвате да му разправяте за мисълта, но и той казва: Какво ми разправяш за мисълта? Не виждаш ли, че се превивам от болки в стомаха. Вие ходите от човек на човек, но виждате, че един се оплаква от сърце, друг — от стомах, трети — от глава и т. н. Болестите показват, че хората не мислят. Великият, Който е създал човека, казва: Дете мое, научи се да мислиш! Да мислиш, това е най-хубавото, най-красивото, което съм определил за тебе. И когато постави първите човеци в рая, Бог им каза: „От дървото, което е сред рая, няма да ядете. То е дърво за познаване на доброто и злото. За да изпълните тая моя заповед, трябва да мислите". Без да мислят много, те ядоха от забранения плод и сгрешиха. Ако бяха мислили, нямаше да сгрешат. Когато върши работи без да мисли, човек всякога греши. Например, някой се разгневи, лицето му се зачерви, пламне от огън и се заканва на този—на онзи, иска някак да му олекне. Питам: какво ще постигне кравата, която доят, ако ритне гърнето с крака си? — Нищо няма да постигне. Тя ще разлее млякото, господарят ѝ ще я набие, и пак ще я издои. Да риташ гърнето, това не е мисъл.

Като не мислят, хората се натъкват на ред недоразумения. Две сестри, например, едната млада, другата възрастна, спорят помежду си. Най-после и двете дигнат ръце една от друга и се запитват, за-

що светът е създаден по такъв начин? — За тях светът не е създаден добре, защото не мислят право. Изобщо, и младата не мисли, и възрастната не мисли. Ако и двете мислеха, никакви недоразумения между тях нямаше да произлезат. Правата мисъл изключва всички недоразумения.

Казвам: Ученикът трябва да мисли! Ако не мисли, той всякога ще схваща нещата криво, ще се натъква на противоречия, от които сам ще се спъва. Ученик, който не разбира учителя си, ще го обвини в несправедливост, в жестокост и т. н. Какво трябва да направи този учител? На такъв ученик той трябва да каже: Мисли добре, за да не грешиш! Аз съм дошъл да изпълня своята велика мисия и задача, а ти — да служиш на себе си. — Права ли е тази постъпка? — Който не мисли, той сам ще се отдалечи от лицето на учителя си. Ако учителят е лош, несправедлив, това показва, че и той не мисли. Тогава нека ученикът мисли. Ако е прав, учителят няма какво да се оправдава. Справедливостта е вътрешно качество, а не външно. Когато дойде някой при мене, аз ще му отдам всичкото внимание, ще го преценя като душа, но вътрешно, а не външно. Вътре в себе си, ще го поставя на нужната висота, на положението, на което Бог го е поставил. Ако дойде при мене някой цигулар, как трябва да го приема? — Ще му дам най-хубавата цигулка на Страдивариуса, и като вземе лъка, цигулката, той сам ще определи цената си. А вие какво искате? — Да опитате Христовата Любов. — Как ще опитате тази Любов? Като Дух, Христос беше силен, богат, но слезе на земята да раздаде всичкото си богатство. И като раздаде богатството си, Той остана без пара в джоба си. Хората взеха богатството Му и казаха: Ние не искаме такъв човек, който раздава всичкото си имане. Нека си върви отдето е дошъл; щом ни остави богатството си, ние ще ядем и ще пием.

Съвременният човек се намира в същото положение, в което е бил Христос. И Той разполага с богатство — животът, който е вложен в него. Този живот пък се определя от мисълта му. В този смисъл човек трябва да разбира живота, да го цени. Някой казва, че иска да живее. — Това подразбира, че той иска да яде и да пие, да се облича добре, и работите му да се нареждат по негово желание. Това не е истински живот. Животът, в пълния смисъл на думата, изисква права мисъл. В това седи философията на живота. Следователно, на всеки, който не мисли, казвам да си върви по пътя, да си гледа работата. Този е най-мекият израз. Който не мисли, той може да направи много неща: и груби думи да каже, и лоши постъпки да извърши. При това положение той ще изпита последствията на своя живот, лишен от мисъл. Ако мисълта ви е права, вие ще изпитате всичкото нейно благословение; ако мисълта ви е крива, ще изпитате нейните удари на гърба си. Кривата мисъл носи лоши последствия, носи злото в света. В какво седи злото? — В непослушанието. — Кой е непослушен? — Който не мисли. — Кой е ограничен? — Който не мисли. Който мисли, той всякога е свободен.

Когато някой сгреши, всички искат да знаят, кой е той, как се казва и т. н. Според мене, не е важно името на онзи, който е сгрешил. Дали той е Петко, Драган, Стоян — това е безразлично. Който и да е сгрешил, това е все някой мой брат или някоя моя сестра. Следователно, все едно, че съм аз. Важното е, че всеки, който няма търпение, той греши. Нетърпението пък се дължи на отсъствието на мисъл. Аз не се спирам върху погрешките на хората, но казвам, че по този път, по който сега вървят, светът не може да се изправи. Ама да се обичаме, да правим добро. — Това са стари методи, по които светът не може да се изправи. Светът може да се

изправи чрез мисъл — нищо повече. Ще мислите така, както Бог мисли. И при най-големите противоречия ще мислите. Когато учителят дава една мъчна задача на ученика си, това не показва, че той не го обича. Той му дава тази задача, за да го накара да мисли. Следователно, нещастията, страданията и противоречията в живота не са нищо друго, освен мъчни задачи, дадени от учителя ви, да ви застави да мислите. Чувате някъде едно агне да блее и не се замисляте, защо блее. Агнето блее, защото го колят, но с това то иска да каже на хората, че преди да турят ножа на врата му, те трябва да мислят. Но хората не искат да знаят. Те турят ножа на врата на агнето и се радват, че ще си хапнат от неговото месце. По-нататък не мислят.

Следователно, ще знаете, че който не мисли, той е изложен на страдания, на нещастия, на смърт. Това значи ад, това значи мрак, тъмнина в съзнанието. Които мислят, тях очаква живот, щастие, блаженство, любов; тях очакват ред Божии блага. Това значи да се движи човек със свободен билет, да влезе в рая. Ето защо, турете в ума си мисълта тази година да мислите като Бога. Като ставате сутрин, кажете си: Искам да мисля като Бога, във всичко да виждам доброто и красивото. Не туряйте в ума си никаква отрицателна мисъл. Какво ще ви допринесат отрицателните мисли? — Нищо. Какво ще ви допринесе мисълта, че този мъж е лош, или че тази жена е лоша? — Нищо. Затова, мислете единствено върху онова, което Великото Начало в живота е създало; мислете за звездите, за слънцето, за небето, за чистия въздух, за чистата вода, за храната, за растенията и животните, за човека. И тогава, считайте за привилегия, че сте срещнали човек. Считайте за привилегия, че сте срещнали мечка.

Минават двама селяни през гората, намират нещо в една торба и започват да го делят. Единият

казва: Аз ще взема този предмет, на мене се пада той. Другият казва: Аз ще го взема; по-стар съм от тебе. — Тъй ли? Знаеш ли, че ей сега ще те претрепя? — Че и аз ще те претрепя. Свили, намръщили лица и двамата, огън, искри излизат от тях. В това време насреща им иде голяма, страшна мечка. И двамата бързо се качват на една круша и се спотайват. Минава мечката покрай тях, спира под дървото и започва да души торбата. — Хайде, слез да претрепиш мечката. Нали казваше, че предметът е твой? — казва единият. Другият му възразява: — И ти се хвалеше, че си юнак, слез да вземеш торбата. И двамата седат на крушата, никой не смее да слезе, докато мечката не си отиде.

Питам: Ако в този момент те бяха готови да отстъпят торбата на мечката, защо не бяха готови да сторят това един за друг?

Защо трябва да се плашите от мечка? Мечката е един ангел, но преоблечен; той нарочно се е дегизирал, да застави човека да мисли. И аз съм срещал такива ангели на пътя си. Преди години пътувах с един евангелски проповедник по Рила, връщахме се от Мусала. Този проповедник беше виден, известен на своето паство, проповядваше на хората за вярата, за любовта, за надеждата, за създаването на света и т. н. Ние минавахме през долината на Марица. В това време виждаме, че срещу нас иде мечка: пристъпва бавно, тежко, като че мисли нещо. Като я видях, казах на мой ез'ик: Ето, един ангел иде срещу нас. Проповедникът се уплаши, отвори очите си, не знае, какво да прави. Мечката трябваше да мине пред нас, или зад нас. Аз тръгнах напред, с намерение мечката да мине зад нас. Обаче, тя се отби малко, отиде към близката река да пие вода. В това време проповедникът помислил, че бягам от мечката. В същност, аз исках да отдам нужното почитание на този ангел, да му сторя път да мине. В страха си,

проповедникът се спъна в едно малко дърво и падна, като дигна краката си нагоре, срещу мечката. Като видя проповедника в това положение, мечката хукна да бяга нагоре, по същия път, по който беше слязла. С това тя искаше да се извини, че е уплашила проповедника. Защо се уплашил той толкова много? — Помислил, че съм го оставил сам, и мечката го натиска.

Защо ви разправям този случай? Аз нямам намерение да изложа този проповедник, но казвам, че когато някой ангел слезе на земята, между хората, по същия начин, и те падат на земята от страх и дигат краката си срещу него. Това става с всички хора, когато те не мислят. Какво страшно има в това да срещнете мечка? Мечката е добро животно. Ако мечка те залюби, няма по-добро нещо от това. Тя е много вярна. Но и по-страшно нещо от омразата на мечката няма. Тя не обича хора, които не мислят, и всякога е готова да ги нападне да им отмъсти, ако са ѝ направили някакво зло. Тя помни и доброто, и злото, което човек някога ѝ е направил. Преди години, в карнобатско някъде, се случило следното нещо: една жена намерила в гората малко мече, останало без майка, и го прибрала дома си. Докато порасне, тя го кърмила заедно със своето дете. Като пораснало, пуснала го в гората на свобода. Един ден един мечкар го уловил, вързал го с верига и започнал да го разиграва, да печели с него пари. Десет години след това, тази жена срещнала в селото си мечкар, който разигравал мечка. В този момент мечката започнала да се дърпа от мечкаря и се приближила до жената, легнала пред краката ѝ и започнала да се гали, да се умилква около нея, с което искала да изкаже благодарността си за времето, през което тя я откърмила. Мечкарят се чудил, каква е тази работа, а мечката искала да благодари на жената, че я отгледала; иначе, без нейните грижи, тя би

умряла някъде в гората. Днес я разиграва мечкарят, печели с нея пари, но поне е жива.

Питам: Ако една мечка може да бъде признателна на жената за доброто, което някога ѝ направила, защо вие да не бъдете признателни на Бога за всичките благословения, които ви е дал? Трябва ли да забравите Бога заради Петко, Стояна, Драгана? Трябва ли заради тях да изгубите своя мир? Какво правят те, как мислят, това е тяхна работа. На вас предстои само да мислите. Мислете за вашия ум, за вашето сърце, за вашата душа и за вашия дух! Мислете за благата, които ви са дадени! Мислете за великото, за красивото поне 35 г. наред, ако искате да станете търпеливи. Търпелив е онзи човек, който мисли; който не мисли, той не е търпелив. Без мисъл няма сполука. Христос знаеше това. Като дойде на земята, Той прекара големи страдания, чрез които показа своето търпение. И затова казваше: „Аз дойдох за този час". В страданията се изпита Неговото търпение, Неговата мисъл. „За този час дойдох" — това значи: дойдох в света да мисля. И наистина, страданията ще продължат ден, два, три и ще минат. Казвате, че Христос е страдал много. — Христос дойде на земята да мисли. Чрез големите страдания човек се учи да мисли.

Простата философия на живота се заключава в следното: Да се научите да мислите. Когато видя, че някой върши една неестествена постъпка, казвам, че той не мисли. — Каква трябва да бъде мисълта? — Чиста. Който мисли, той ще се освободи от всички ограничения и страдания. Ако е болен, ще оздравее; ако е сиромах, работите му ще се уредят; ако е уволнен чиновник, отново ще го назначат на служба; ако е мома, която очаква възлюбения си, той скоро ще дойде; ако е бездетна жена, ще роди добро, хубаво дете. Достатъчно е човек право да мисли, за да започнат работите му постепенно да се уреждат.

Правата мисъл е магическа тояжка, с която всички работи се уреждат. — Може ли това да стане в един ден? — И моментално може да стане, но затова се изисква права мисъл. Колкото повече закъсняват благата, които искате, толкова повече мисълта ви не е права. Някой казва, че се молил на Господа, но никакъв отговор не получил. Значи, не се е молил право. Колкото мисълта ви е по-права, толкова по-бързо ще получите отговор на нея. Щом отговорът се забавя, това показва, че мисълта ви е била бавна. Бързината на мисълта определя разрешаването на задачите. Много от вашите работи не се уреждат, понеже мисълта ви не е права.

Какво правят някои хора? — Като се натъкнат на известно нещастие, страдание или на някаква болест, те казват, че трябва да потърсят някакъв талисман, или да намерят някакво лекарство, час по-скоро да се освободят от това зло. — Според мене, всяко нещастие, всяка болест, всяко изпитание е добро, или е дадено за добро. Няма страдания, няма болести в света. Това са задачи за разрешаване, които ще научат хората да мислят. Щом Бог живее в човека, и човек — в Бога, няма страдания, няма нещастия в света. Ако някой дойде при вас и ви обижда, ще знаете, че този човек не мисли, нито се е научил право да говори. За да не чувате обидите на този човек, вие може да турите едно парченце от специален памук в ушите си, който предпазва човека от действието на грубите, на обидните думи. Щом обидните думи престанат да се сипят върху лицето ви, извадете помука от ушите си и слушайте, колко хубаво, колко сладко ще ви говори този човек. Когато дяволът ви говори, турете памук в ушите си и мислете. Когато Бог ви говори, изваждайте памука от ушите си и внимателно слушайте. Щом дойде до ухото ви някоя добра мисъл, приемете я и я изпитайте. Тя всякога носи нещо добро. Мома иска

да се ожени, да бъде щастлива. Среща я един момък и ѝ казва: Опитай ме, да видиш, че съм добър. Не, дойде ли до човека, няма какво да го опитвате; човека трябва да помиришете, и от миризмата му ще познаете, какво цвете е: дали е карамфил, роза, теменуга и т. н. За това се изисква добре развито чувство на обоняние. От добрия и правилно мислещ човек излиза особено приятен аромат, особено благоухание. От лошия, от неправилно мислящия човек също така излиза миризма, но неприятна. В това отношение хората се делят на правомислещи и на такива, които не мислят право. На онези, които не мислят, казвам да си вървят, защото училището не е за тях. Училището е само за онези, които мислят. Докато мислеше, Адам беше в рая. Щом престана да мисли, изпъдиха го вън от рая, да опита нещата; като се научи да мисли, той пак ще се върне в рая.

Казвате: Как ще се върнем в рая? — Като се научите да мислите. — Кога може да стане това? — Още днес, още в този момент. — С какво облекло ще отидем? С какъв костюм ще бъдем облечени? — С официален костюм. Дрехите, които днес носите, са работни, с тях не можете да влезете в рая. Тези дрехи ви са дадени, след като сте престанали да мислете. Отново трябва да започнете да мислите, за да получите нов костюм — костюмът на мисълта.

На едного дошъл гост, който гладувал три дена, та си мислил, дано го нахранят някак. Обаче, домакинът започнал да му разправя една интересна приказка. Гостът слушал, слушал и си рекъл: Дано по-скоро свърши приказката, че да се сети да ме нахрани! — На същото основание и аз трябва да свърша приказката си. Гладният първо трябва да се нахрани, а после да му се говори. С какво трябва да се нахрани? Умният ще разбере, че този човек не може да яде боб; трябва да му се свари пилен-

це, от него да си хапне. И затова, докато се свари пиленцето, той ще му разправя приказки. Ще знаете, следователно, че когато някой говори дълго време, той ви забавлява съзнателно, докато пиленцето се свари. Кой човек не иска да яде пиленце? Пиленцето представя новата дреха. А кой не иска да бъде облечен в нова дреха? Сега и аз ви забавлявам, докато се приготви пиленцето. Казвате: Ние сме слушали тия работи, искаме нещо черно на бяло. — Как мислите вие? По кой начин съм дошъл до това положение? Пътят, по който съм минал, не е бил послан с рози, не е бил гладко, равно шосе. Дълго време е трябвало да мисля, докато си пробия път през драките, през джунглите. Ако вие трябваше да минете по същия път, много пъти досега щяхте да се върнете назад. Доброто ще дойде, след като минете този път. Затова не се връщайте от този път. — Прав ли е пътят, по който вървим? — Кой от вас е вървял по правия път? Нито дядо ви, нито баба ви, нито вие още — никой от вас не върви по правия път. Който е нещастен, който умира, той не върви по правия път.

Аз желая да бъдете щастливи. Щастието е закон на Божествената мисъл, която е вложена във вас. Ако тази мисъл не е ценна за вас, вие ще носите лошите последствия за нейното обезценяване. Истинската, правата мисъл подразбира такова съзнание, което приема съществуването на Първичната Причина, Която дълго време е мислила, докато най-после е създала един съвършен свят, с велики блага, които всеки очаква да получи. Как ще намерите тези блага? — Като мислите и като учите.

Сега, да прочетем „Добрата молитва“ с мисъл. В нея има десет важни неща. Тази молитва представя резюме на това, което човек трябва да върши. В нея се крие вашето щастие. Ако я четете с мисъл, вие ще бъдете щастливи. Казвате: „Господи, Боже наш.“

— Възможно ли е Бог да е ваш Баща, а вие да сте сиромаси? Щом сте сиромаси, това показва, че Бог още не е станал ваш Баща.

И тъй, дадох ви вече пътя към щастието. Който от вас е готов, нека влезе в този път. Който не е готов, той е свободен да прави, каквото иска.

Да мислим тогава върху „Добрата молитва" на живота, която съдържа всички блага в себе си.

*

Беседа от Учителя, държана на
22 март, 1935 г. 5 ч. с. София. — Изгрев.

Съдържание

		стр.
9 VIII-1920	1. Новото човечество	3
9 VIII 1922	2. Новият живот	31
9 VIII 1919	3. Мировата любов	65
24 VIII 1919 -	4. Козмичната обич	88
	Трите основи на живота	109
27 II 1921	5. Любовта	111
6 III 1921	6. Вярата	131
16 I 1920	7. Надеждата	162
19-VIII-1921	8. Пробуждане на колективното съзнание	185
11-IX-1923	9. Високият идеал	207
22-III-1935-5	10. Да мисли	223